Ludas Matyi

XVIII. évfolyam 38. szám.

Ára: 1 forint

1962. szeptember 20

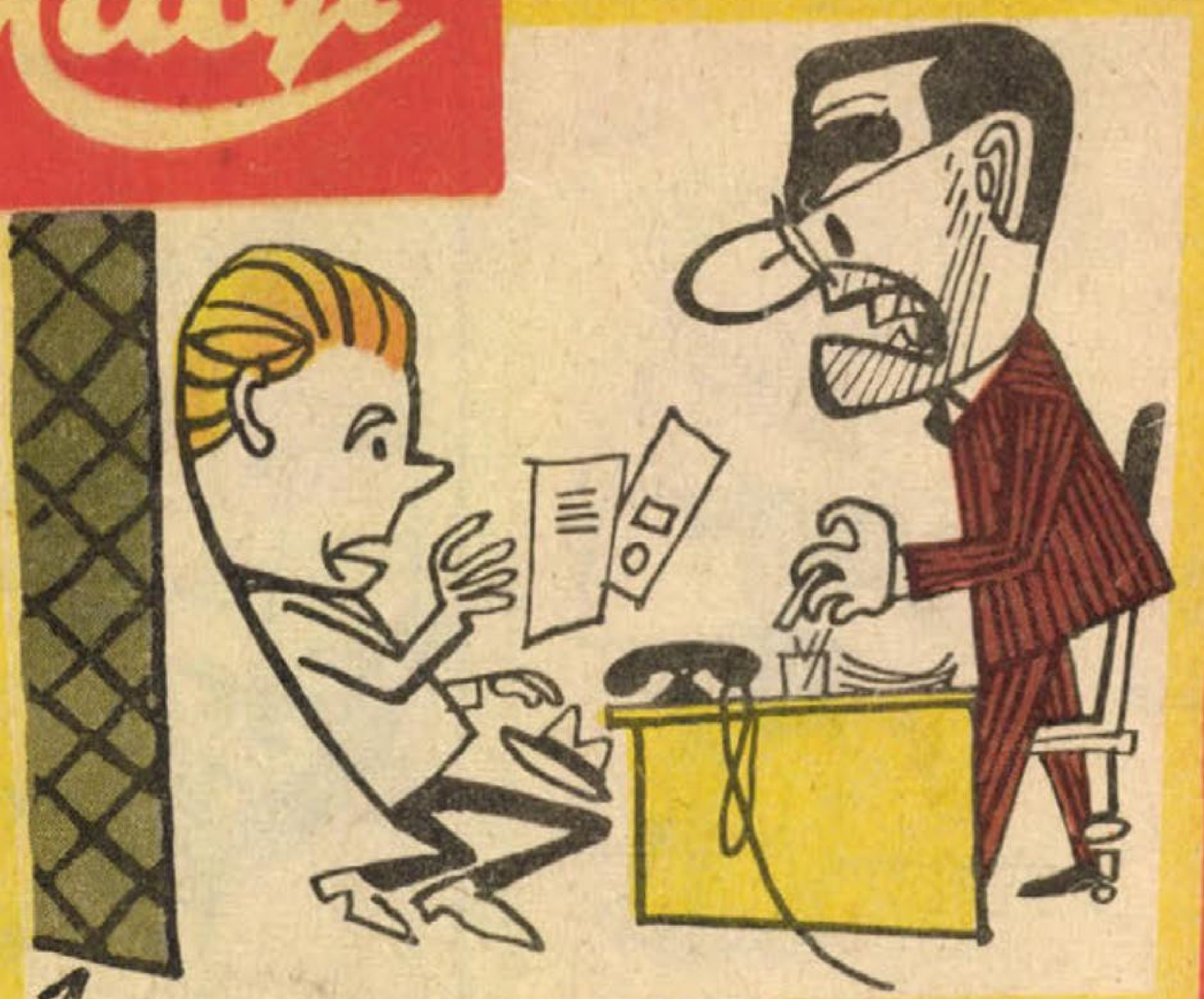

1

— Már nincs ügyfélfogadás, kérem!

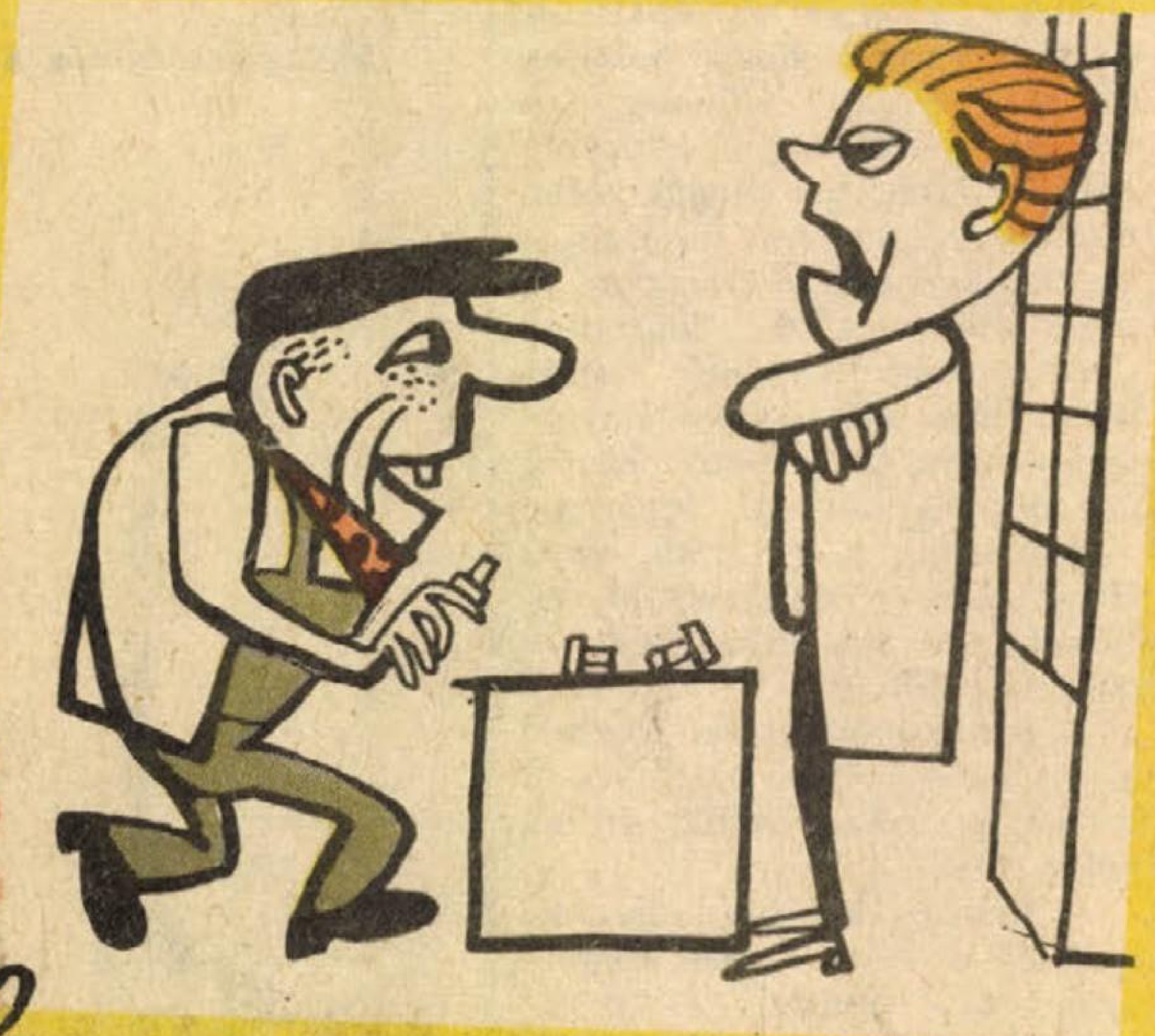

2

— Örüljön, hogy ezt vehet!

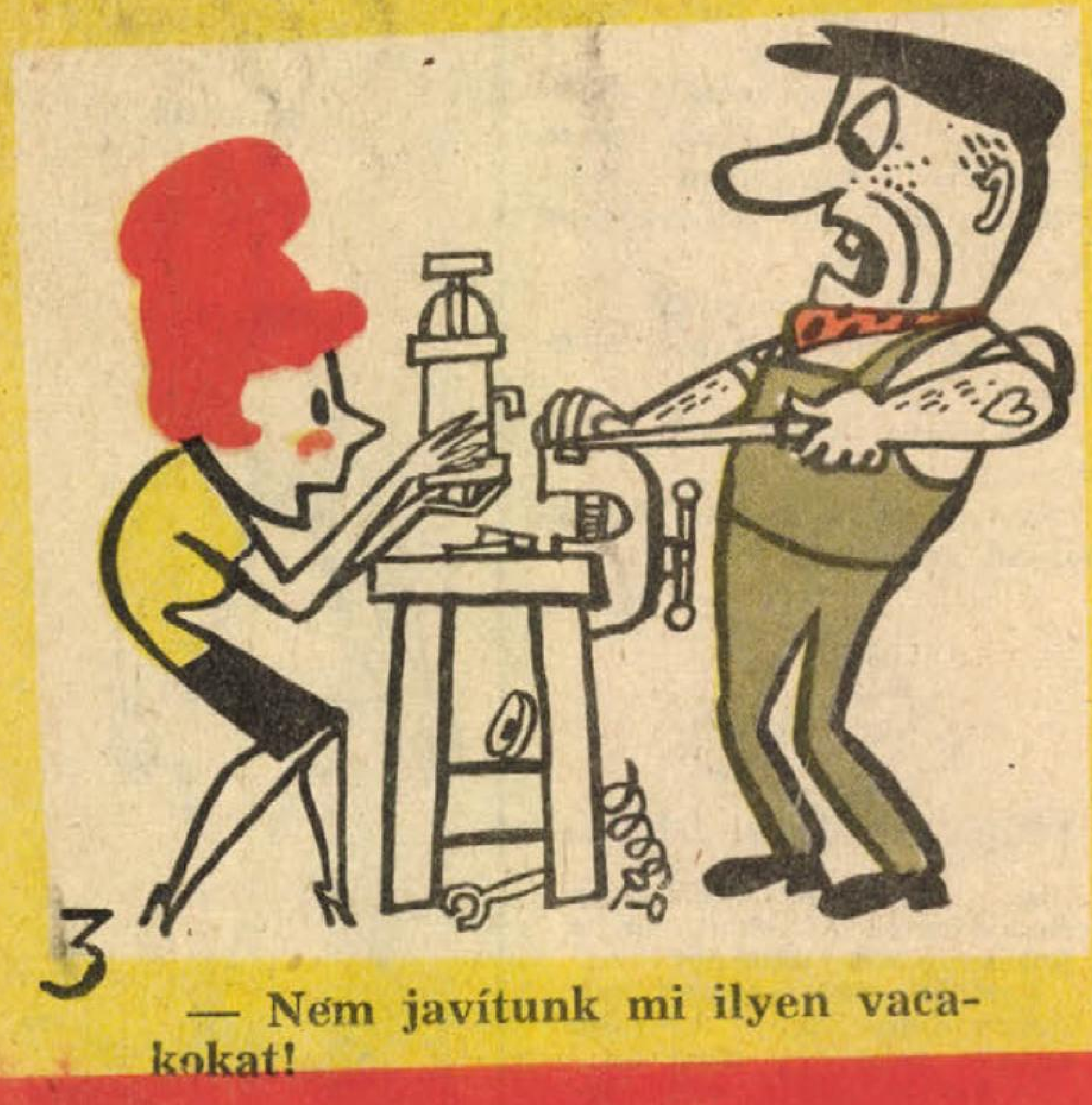

3

— Nem javítunk mi ilyen vacakokat!

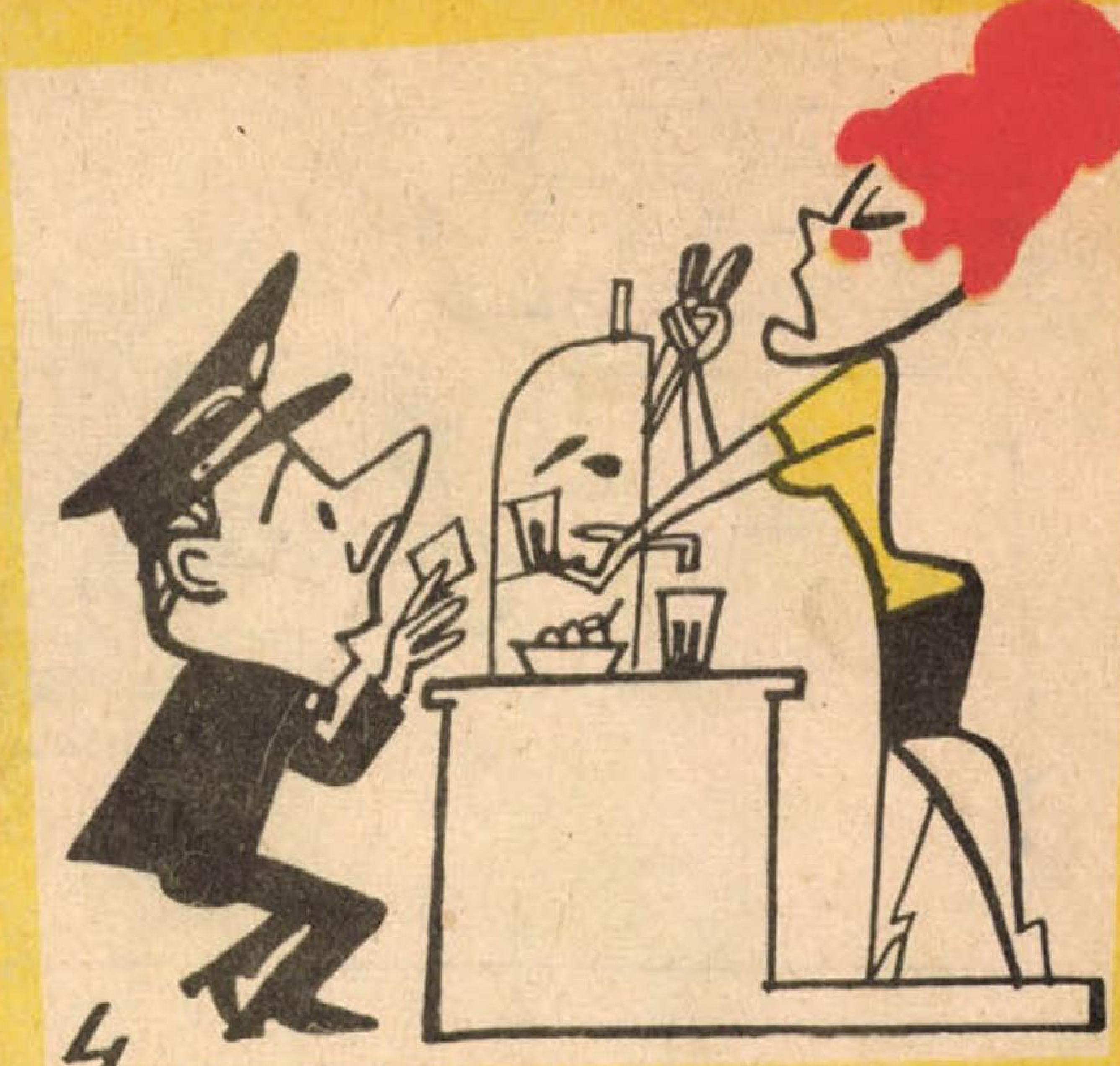

4

— Na, adja már azt a blokkot!

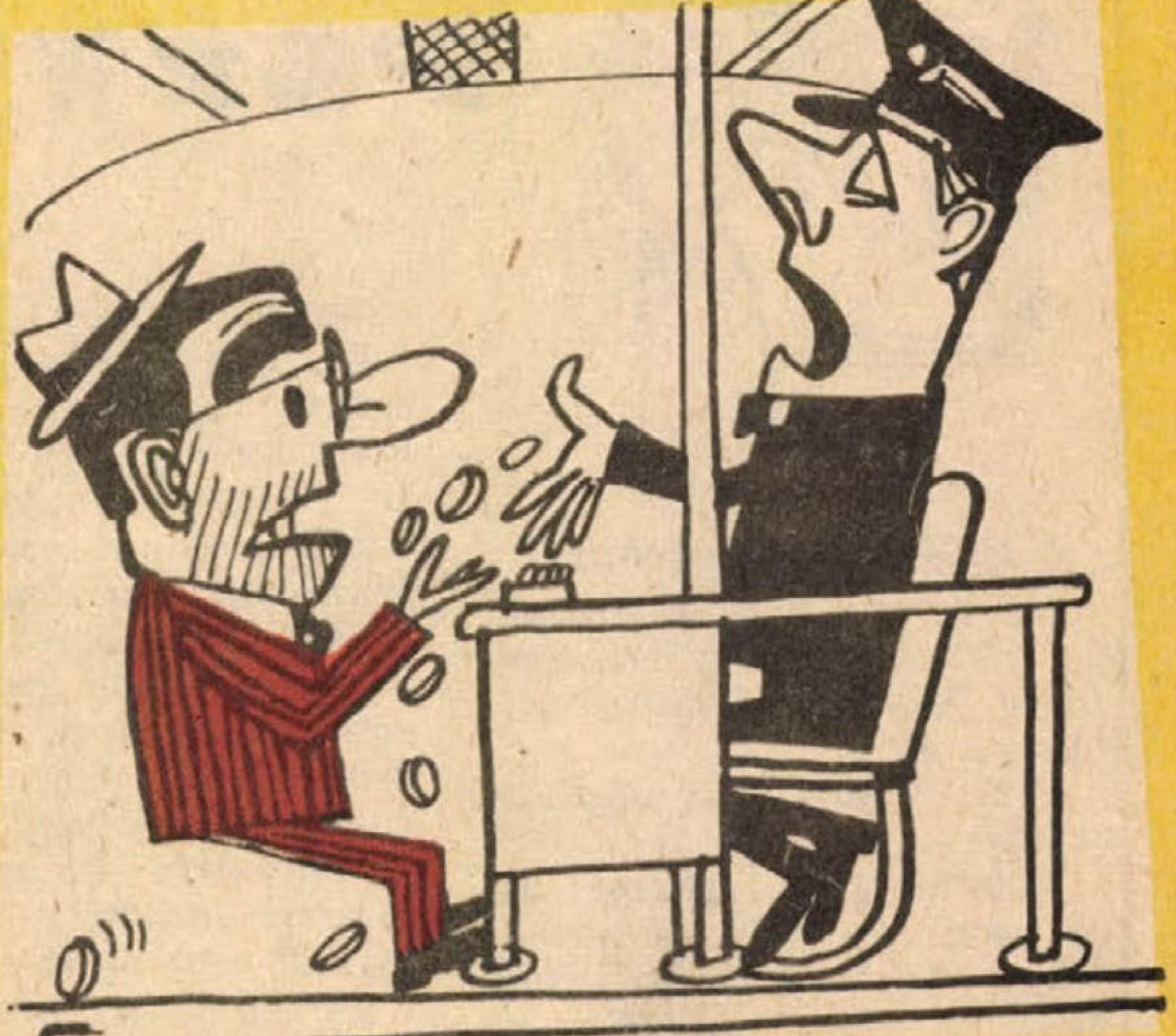

5

— Nem tudja elkapni?

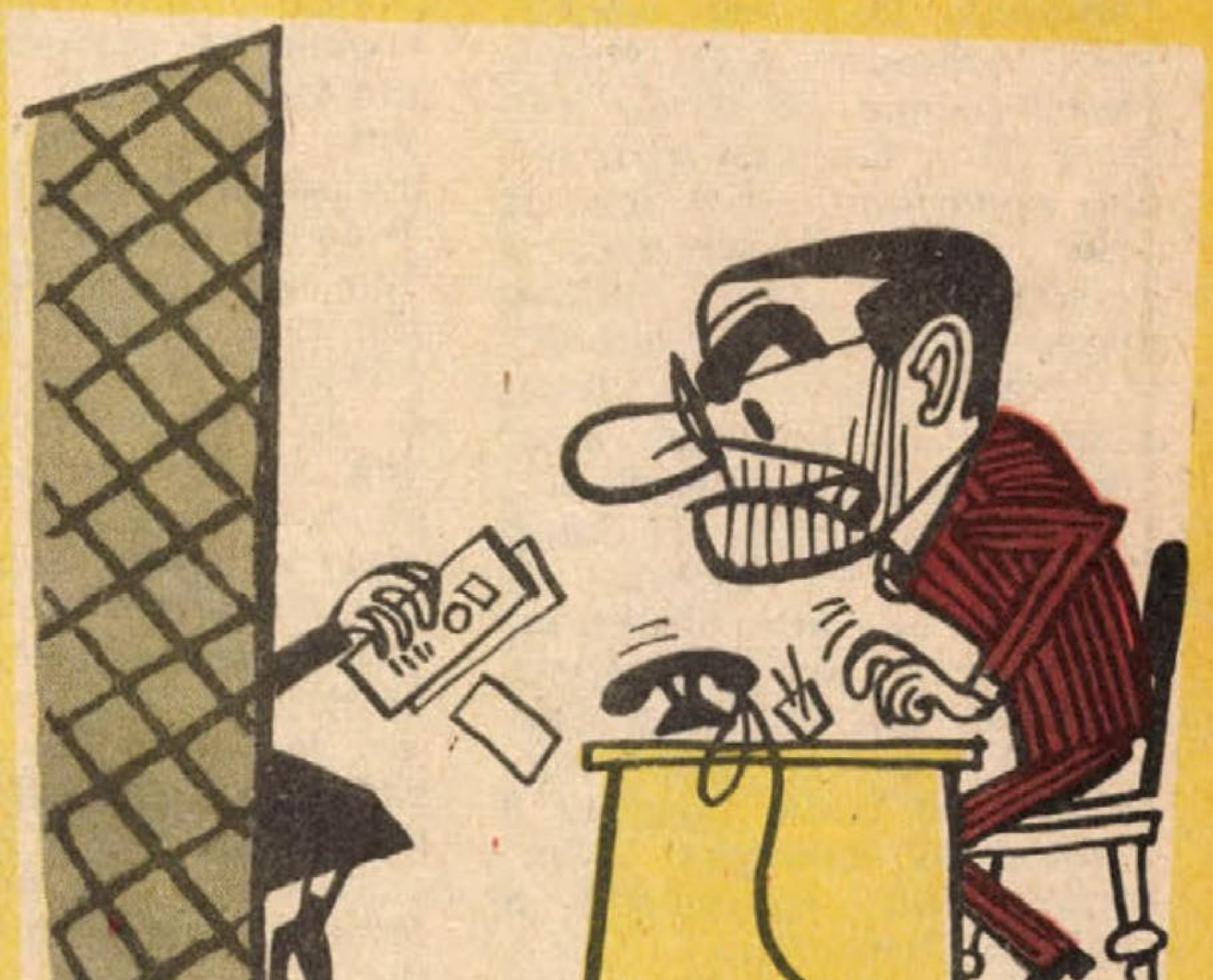

6

— Micsoda? Egy ügyfél? Na, várj csak!

Mindenki megkapja a magáét!

Sz

Szűr-Szabó József rajza

Fontossági sorrend

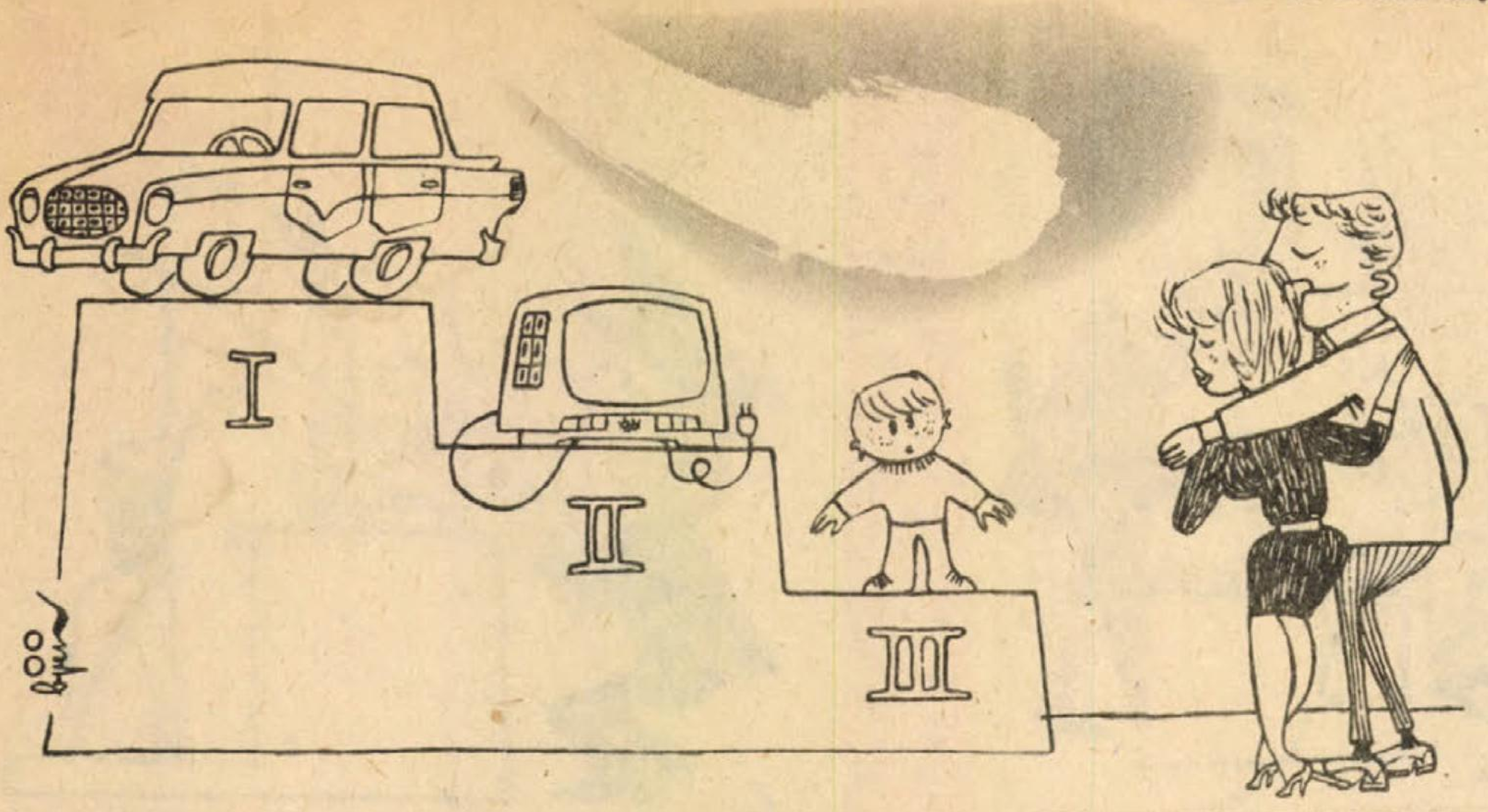

Balázs-Piri Balázs rajza

PSZT!

Hajoljanak közelebb!

Ne mondják el senkinek, de nekem az az érzésem, hogy Marilyn Monroe sohasem élt.

Pszt! Hajoljanak még közelebb.

Véleményem szerint M. M. fiktív személy. Sohasem élt, tehát nem is halhatott meg. M. M.-et csak a pesti újságírók találták ki.

D. K.-ról, azaz Dobó Katicáról is mindenki azt hiszi, élt, pedig Dobó kapitánynak, Eger vár védőjének sohasem volt Katica nevű leánya. Ez a név először Tóth Kálmán történelmi népszínművében fordult elő, amelynek az volt a címe, hogy „Dobó Katica, vagy az egri szép napok”.

Pszt! Engem nem lehet átejteni... Én sem most másztam le a falvédőről... Láttam ugyan néhány fényképet M. M.-ről, de kérdem én, mit bizonyítanak ezek a fényképek? Semmit. Láttunk egy dúskeblű, karcsú, szőke nőt, akiről azt írták, hogy ez a világhíres amerikai filmsztár, akit Hollywood a halálba kergetett.

Höhö! Tell Vilmosról szobor van Svájcban, mégsem élt soha. Nekem mesélhetnek! Dörzsölt pesti gyerek vagyok én: nekem ez az egész M. M.-ügy gyanús. Nagyon gyanús.

Mit tudok én Marilyn Monroe-ről? Tudom, hogy szegény szülők gyermeke volt, hogy az anyja és az anyai nagyanyja megőrült, hogy boldogtalan volt mind a három házasságában, hogy anya szeretett volna lenni, de nem lehetett.

Tell Vilmosról is sok mindent tudok, pedig sohasem élt. Tudom, hogy szabadsághős volt, tudom, hogy nem akart köszönni a helytartó kalapja előtt, miért is le kellett lőnie a fia fejéről egy almát.

De menjünk tovább!

Egy-két ismerősöm — akik kint jártak Nyugaton —, eskü alatt vallja, hogy ők látták M. M. néhány filmjét. Hát kéremszépen, engem az édesanyám arra tanított, hogy messziről jött ember sok mindent mondhat, de azért nem kell mindent elhinni neki. 1952-ben egy ismerősöm azzal jött haza Amerikából, hogy odakünn tombol a válság és az emberek azért vesznek autót, mert annyira legyengültek a sok éhezéstől, hogy már nem tudnak gyalog járni. De mondok más példát is. 1875-ben George Drevor, a Pauline nevű angol kereskedelmi hajó kapitánya, egy tiszteletben megőszült angol gentleman eskü alatt vallotta, hogy látta a tengeri kígyót, holott a tudomány bebizonyította: tengeri kígyók nem léteznek.

Majd akkor hiszem el, hogy M. M. élt és hogy nagy színésznő volt, ha majd látom a filmjeit.

Addig nem.

(m. gy.)

Szavatosság

Megy a vevő az önkiszolgáló Közértbe, hogy poharas tejfölt vegyen. Odamegy a megfelelő polchoz, és előzékenyen kiszolgálja magát. Már majdnem beleteszi kosárkájába, amikor szeme megakad a nyomtatott zöld feliraton: „Szavatossági határidő: szombat”. Veszi elő a vevő a naptárját, tanulmányozni kezdi, és minden kétséget kizáróan megállapítja, hogy hétfő van. Hívja oda az üzletvezetőt, és rámutat a sok tucat elavult poharas tejfölre.

— Szombaton nem keltek el — von vállat az —, mit csináltam volna velük, ettem volna meg?

— Dehogy kívánom én azt, — feleli a vevő —. De kigyelmed sem kívánhatja, hogy elfogyasszam ezt a több mint két napja erkölcsi halott tejfölt.

— Tessék akkor helyette vajat vinni vacsorára.

És mivel önkiszolgáló boltban vagyunk, az üzletvezető társadalmi munkában belepottyant a vevő kosárkájába egy tábla vajat.

Vevő fizet, hazamegy.

Kenné kenyérre, jól megnézi.

Vaj szép, sárga. Szép, sötét okker.

Szavatosság lejárt három nappal ezelőtt.

(d—i)

Hogy múlik az idő!...

A „Buffalo Evening News”-ban olvasható ez a jellemző kis történet.

Egy 14 éves kislány panaszkodott, hogy idősebb nővére nem érti meg őt.

— Persze azért nem hibáztatom őt — tette hozzá elnézően —. Nem tehet róla, hogy egy kicsit maradi. Ő még az Elvis Presley-korszakban nevelkedett.

Újra divat a szakáll!

Fel lehet használni:

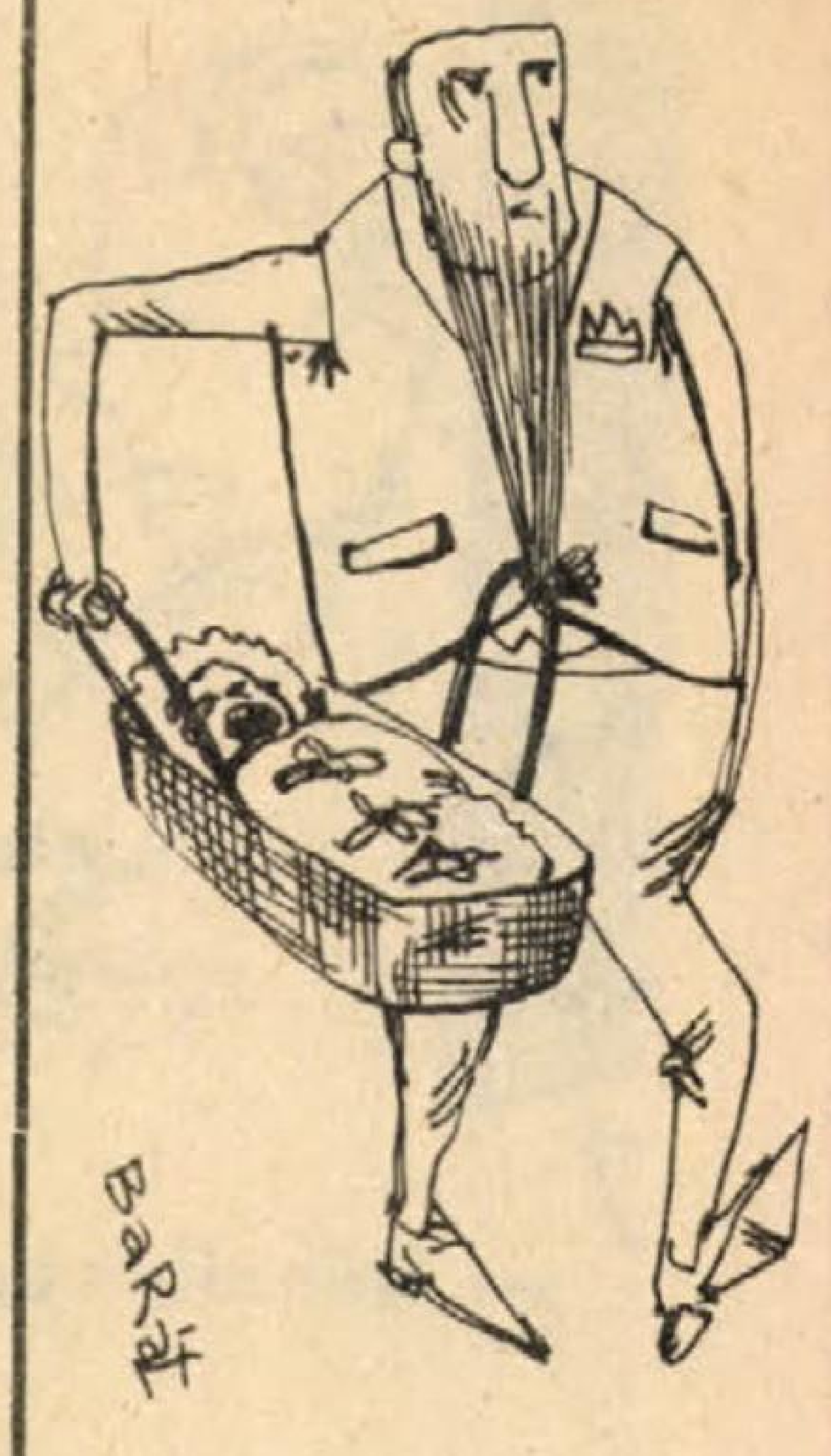

Mózes-kosártartónak

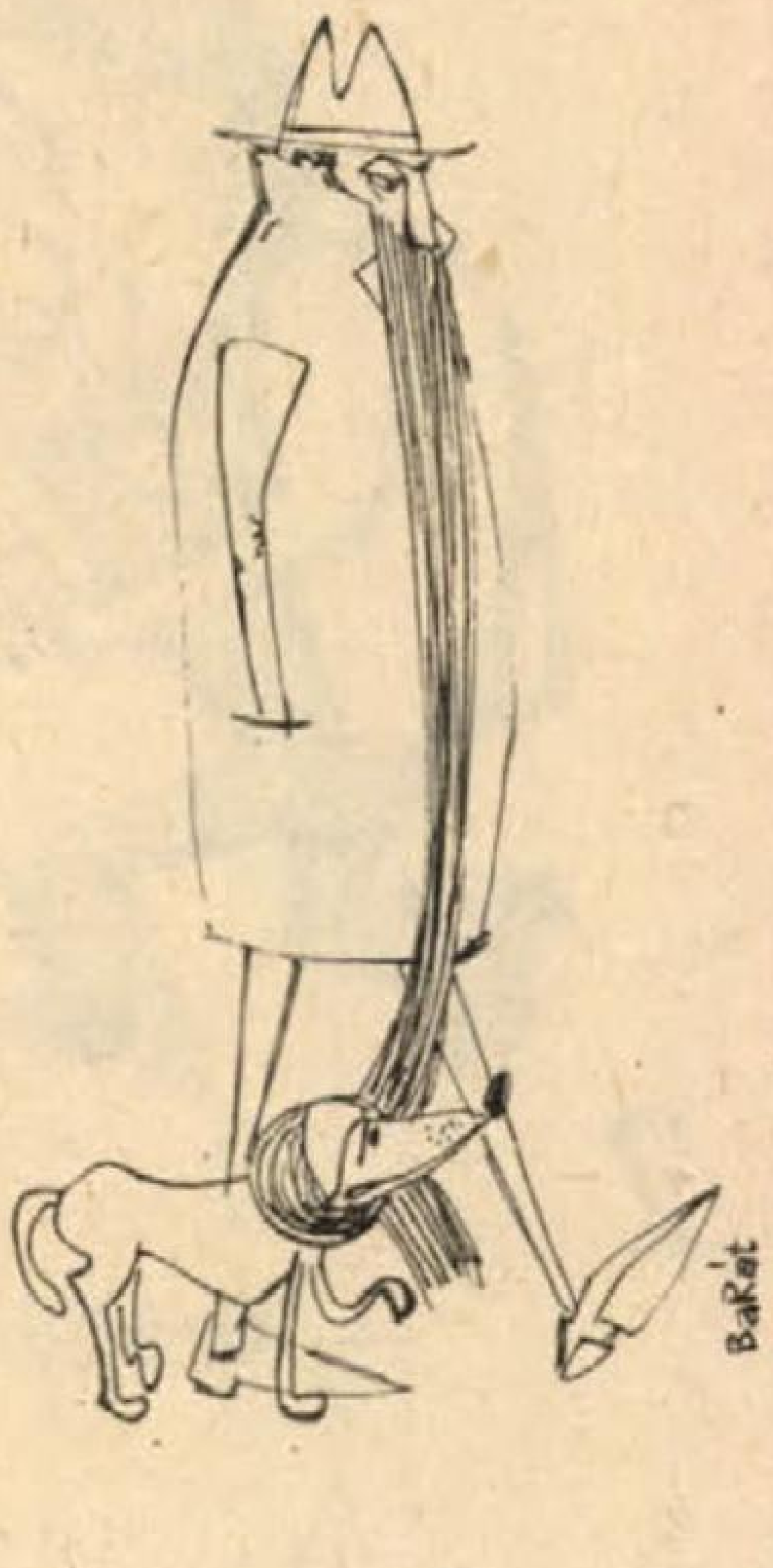

póráznak

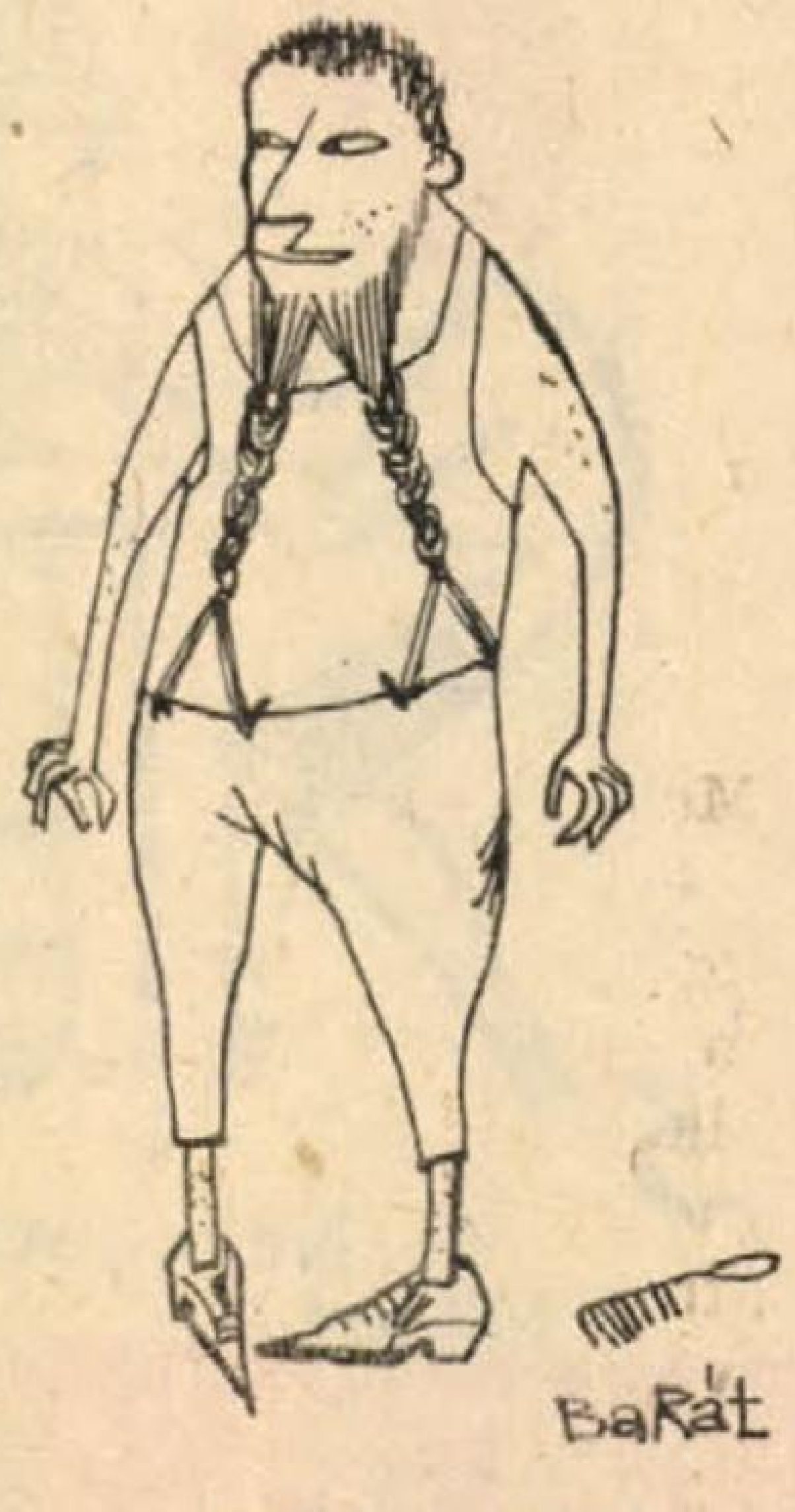

nadrágtartónak

A légpuska diadala

Várnai György rajza

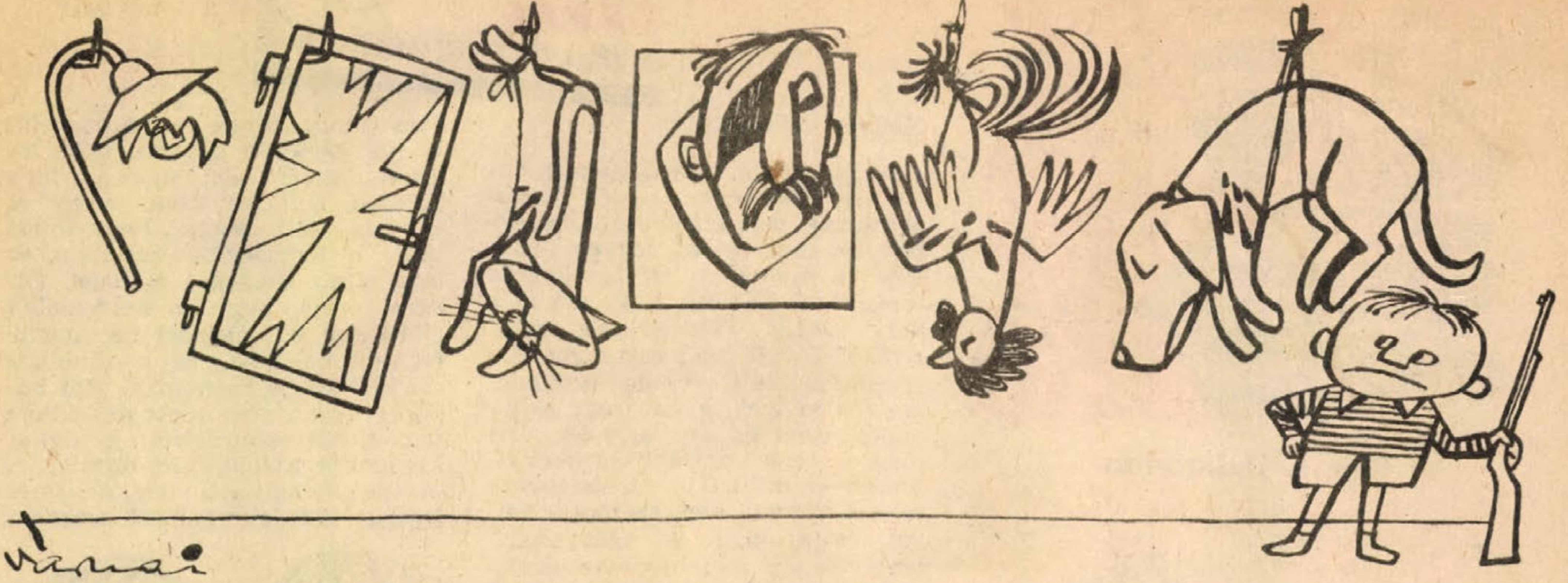

Egy boldog ember

Lapunknak, a Hírharsonának megbízásából, felkerestem a Bámexbumfért 5. számú telepén Lőczey Edmund szakit, a volt kislőcei és nagylőcei Lőczey őrgrófot, hogy megkérdezzem tőle: sikerült-e beleilleszkednie a népi demokráciába, nincs-e valami panasza stb., stb.

Egy kicsit várnom kellett rá, mert épp egy kollégám volt nála, Z. Kovács, a Pest és Vidékétől, hogy megkérdezze Lőczeyt: sikerült-e beleilleszkednie a népi demokráciába, nincs-e valami panasza, stb., stb.

Miközben várakoztam, odajött hozzám egy nagybajuszú szaki, és azt kérdezte: a sajtótól vagyok-e? Mondtam, hogy igen.

— Jaj de jó, hogy kijött az elvtárs — szólt örvendezve. — Van egy-két panaszunk, beírhatná az újságba.

— Ön gróf volt?

— Dehogy voltam gróf — tiltakozott a szaki.

— Talán herceg? — kérdeztem reménykedve.

— Dehogy voltam én herceg ...

— Tőkés se volt?

— Nem én — felelte dühösen. — Melós voltam én világéletemben...

— Akkor most nem tudok foglalkozni önnel, mert Lőczey Edmundot kell megkérdeznem, a volt őrgrófot: sikerült-e beleilleszkednie a népi demokráciába, van-e valami panasza, stb., stb.

Miközben a szakival beszélgettem, Z. Kovács, a Pest és Vidékétől, eltávozott. Gyorsan bementem Lőczeyhez és megkérdeztem: sikerült-e beleilleszkednie a népi demokráciába, nincs-e valami panasza, elégedett-e, stb., stb.

— Nézzen rám — mondta az őrgróf. — Nem lát rajtam semmi különöset?

— De igen — feleltem. — Olyan, mintha sugarak jönnének ki a szeméből. Én még ilyet nem is láttam!

— Az elégedettség sugárzik belőlem. Esténként megspóroljuk a villanyt. Emellett olvasgatunk a feleségemmel...

— Nagyon praktikus... Tehát nincs semmi panasza?

— Nincs. Amióta megkaptam ezt a portási állást a telepen, én vagyok Eurázsia legboldogabb embere. Csak azért nem mondom, hogy a világ legboldogabb embere, mert nem szeretem a nagy szavakat.

— Ki tud jönni a fizetéséből?

— Remekül — mondta elégedetten és nagyot csettintett a nyelvével. — Döfi fizetésem van énnekem, döfi!

— A felesége is dolgozik?

— Dolgozik. Leona sohasem félt a munkától, egyszerű bárónő volt világéletében. Mióta ő is beleilleszkedett a népi demokráciába, olyan, de olyan boldog, hogy madarat lehetne fogatni vele. Nemcsak lehetne, fog is. Ebben a hónapban már két réti saspapagájt fogott az Állatkertnek... Az is pénz, nem igaz?

Ipari áram

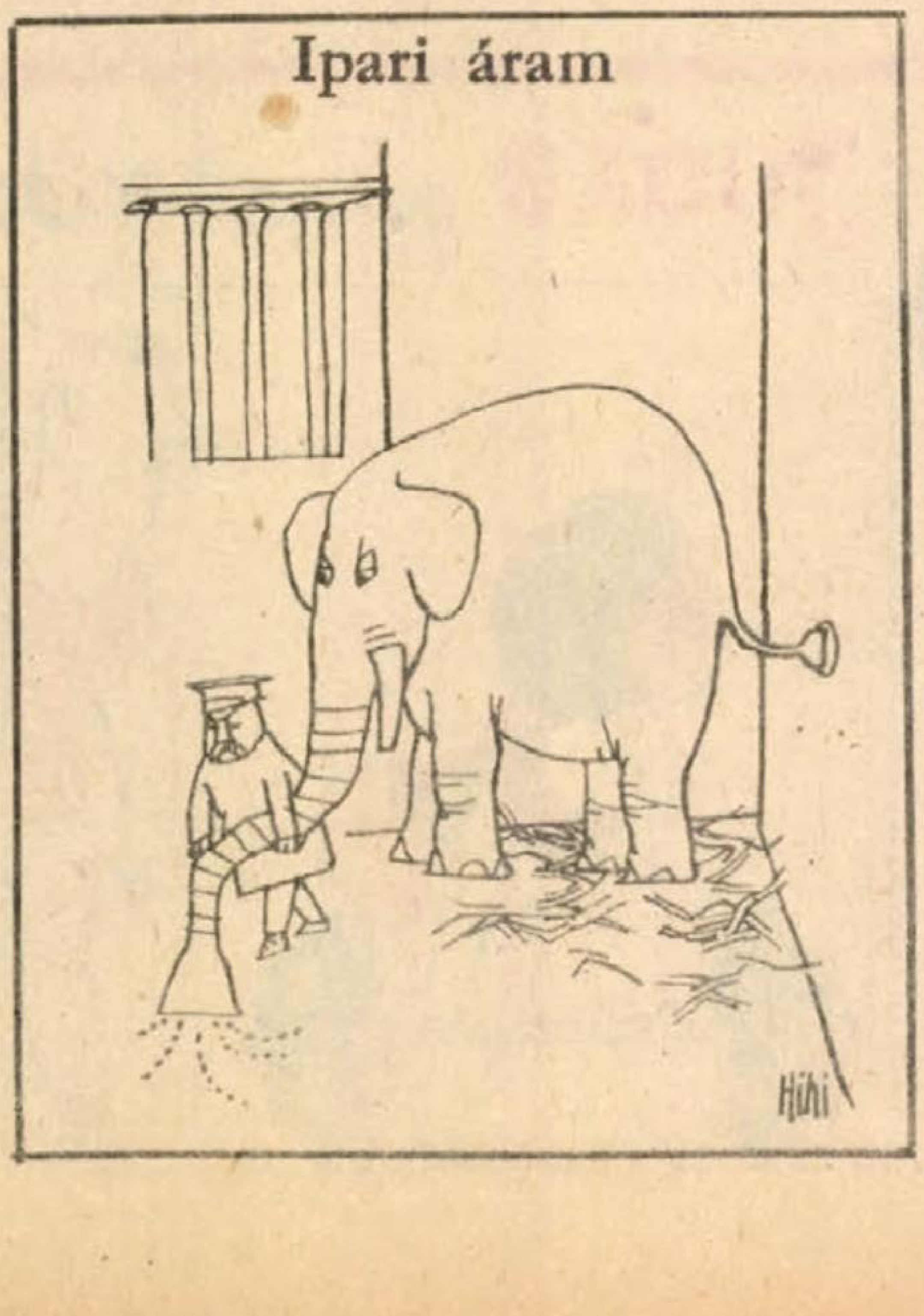

— Azért valami panasza mégis van...

— Arra a Dózsa Györgyre haragszom én, kérem. Miért hagyta magát leverni? Ha akkor győz, talán egész másképpen alakult volna a magyar történelem, és én már sokkal előbb megkaptam volna ezt a portási állást...

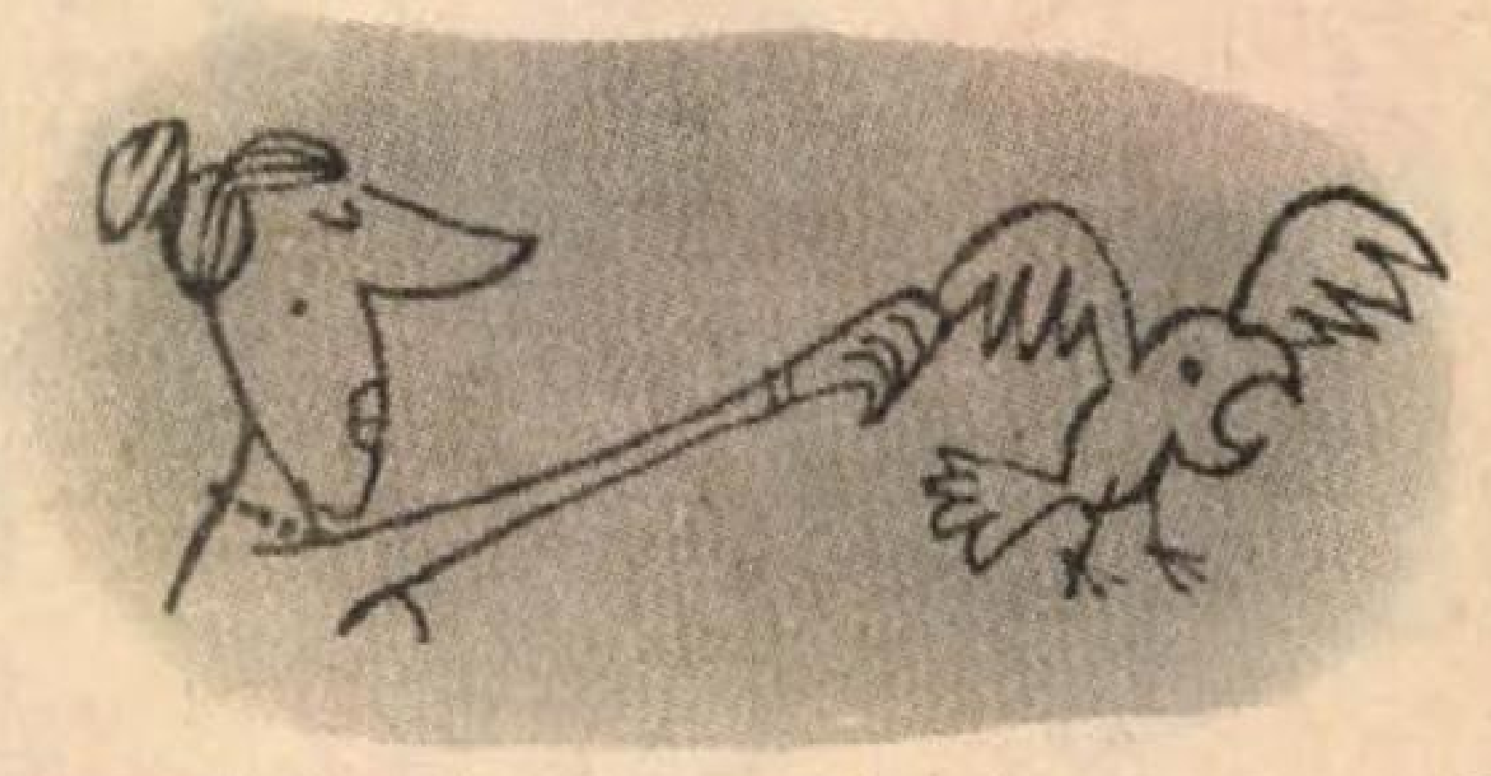

— Nem sajnálja a birtokát?

— Dehogy sajnálom — kacagott a volt őrgróf, nagyokat csapva a hasára. — Képzelje el, fiatal barátom, mennyit kellett volna nekem éjszakáznom, kártyáznom annak idején, hogy megszabaduljak a birtoktól!

— És a kastély?

— Ne is emlegesse! Akkora szobáink voltak, hogy sohasem lehetett átfűteni őket, és állandóan cúg volt. Ott kaptam a reumámat is... Mit mondjak? Boldogok vagyunk, elégedettek vagyunk... Hej diri dongó, sejretyutyutyu!

Elbúcsúztam Lőczey szakitól, mert az ajtó előtt már ott topogott idegesen Cs. Kovács I. Lajos, a Krónika munkatársa, hogy egy nagyon érdekes interjút készítsen a volt őrgróffal arról, hogyan sikerült beleilleszkednie a népi demokráciába.

Mikes György

Korszerű spejz

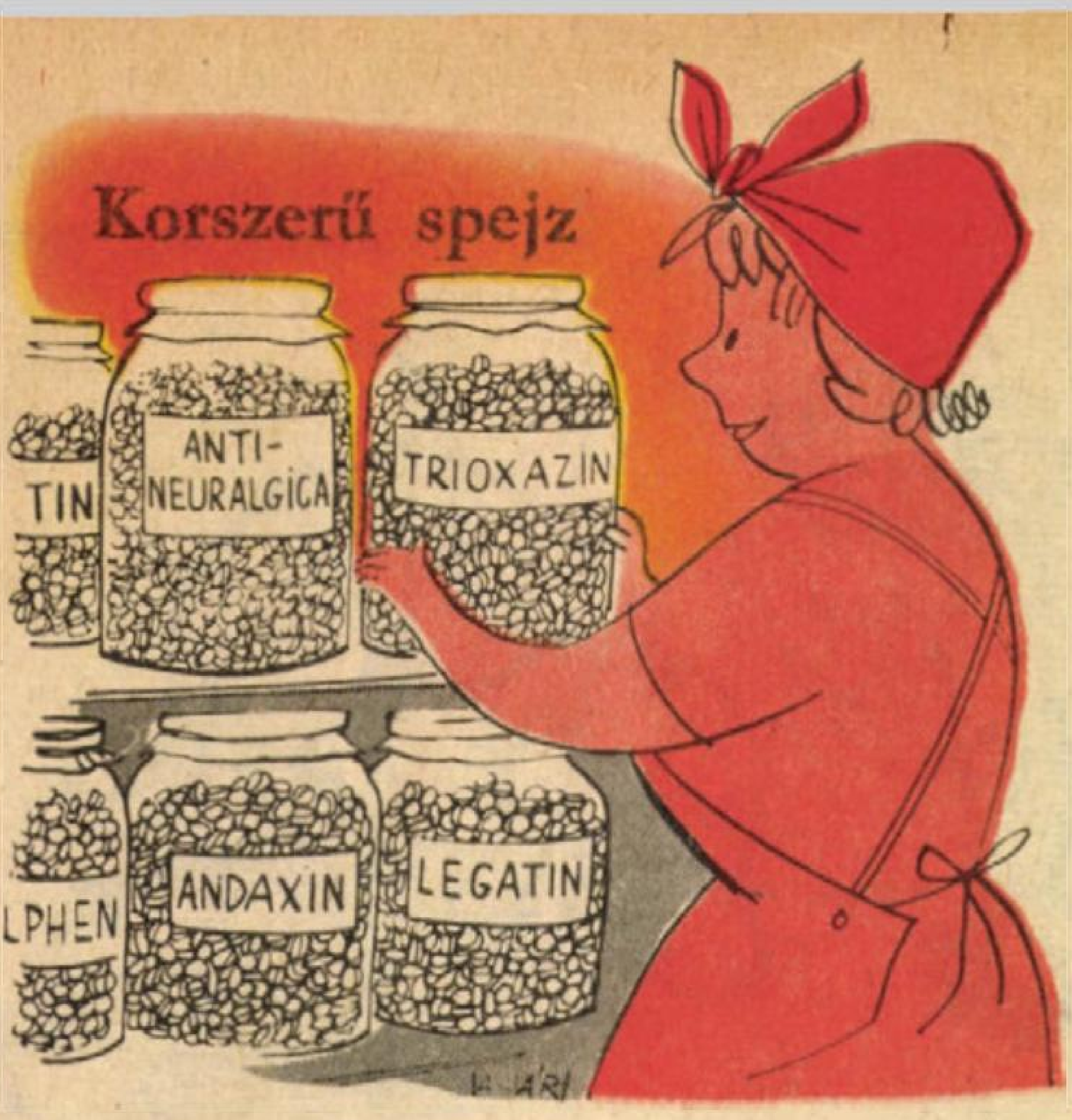

Ősz a Balatonon

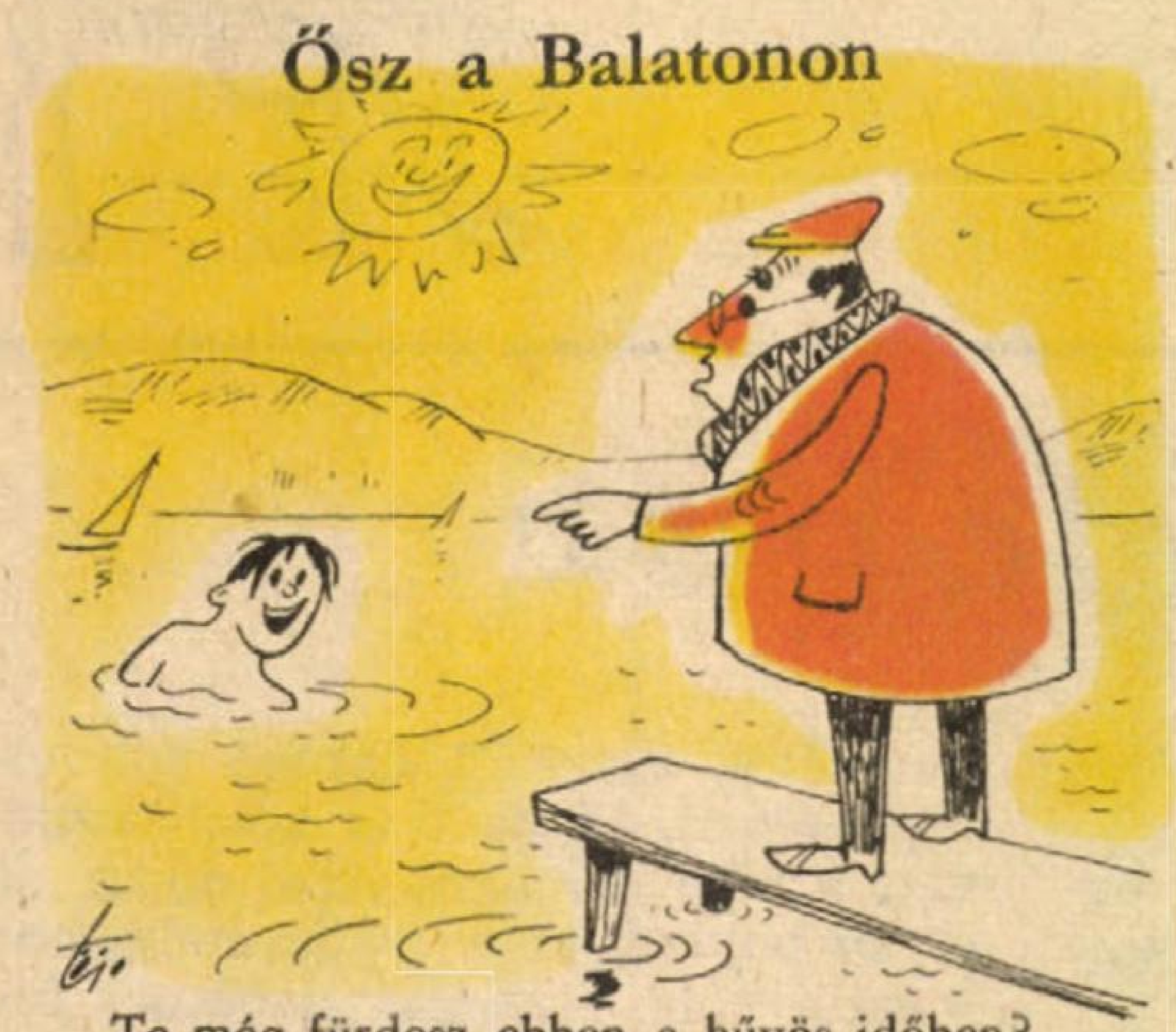

– Te még fürdesz ebben a hűvös időben?

– Dehogy! Már csak le akarom ereszteni a vizet és keresem a dugót.

Bizalmatlan ifjú

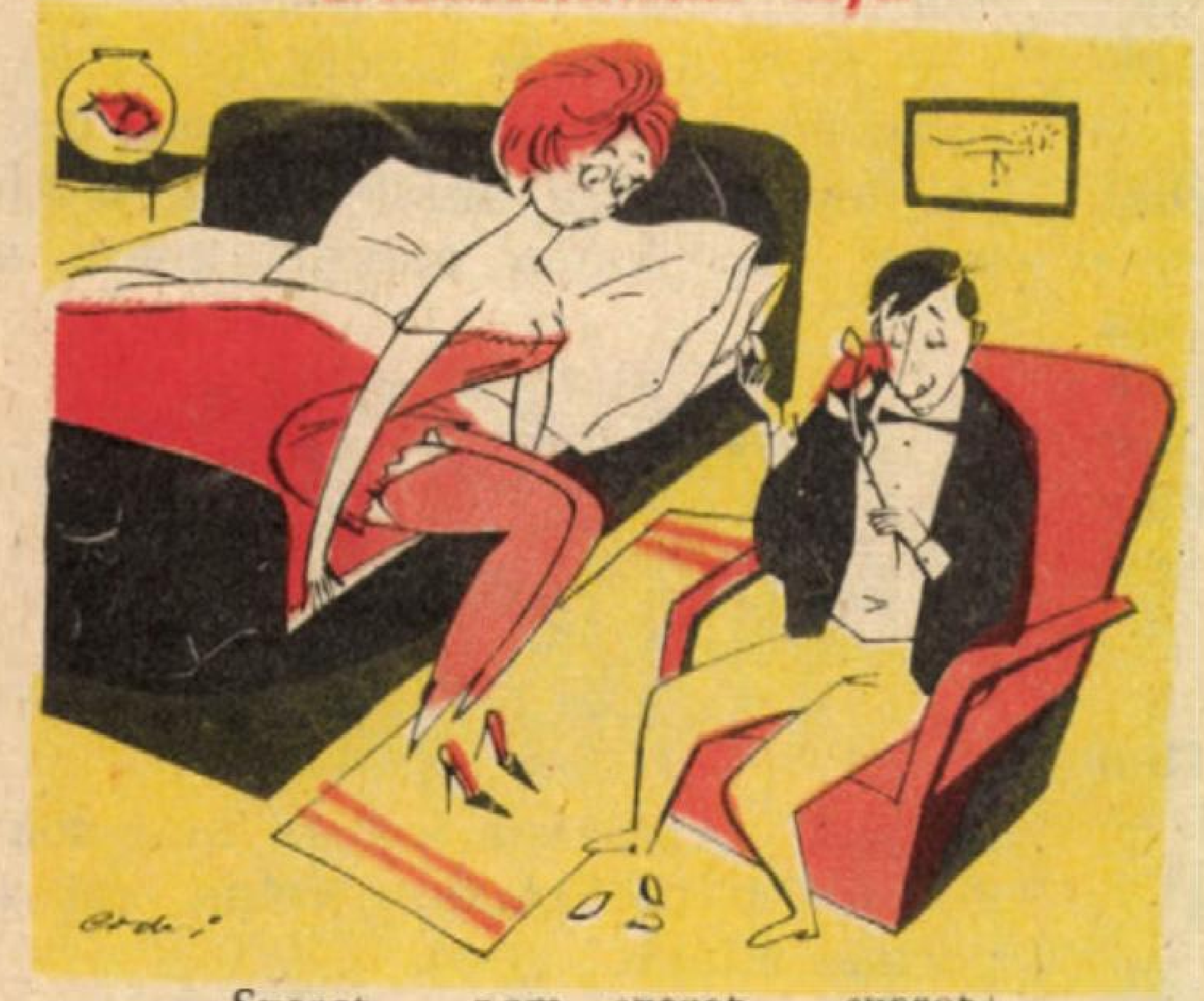

. . . Szeret . . . nem szeret . . . szeret ! . . .

LEVÉL a maradi mamáról

Kedves Ifjú Hölgy!

A mama halálra idegesíti önt — írja levelében —, és beleavatkozik legszemélyesebb ügyeibe. Azt tanácsolom, legyen türelmes a mamához, s igyekezzék meggyőzni őt arról, hogy ma már más szelek fújdogálnak, mint amikor ő volt húsz esztendős. Figyelembe kell vennie azonban, hogy a kedves mama már negyvenöt éves, és így nehezen érti meg a legnyomósabb érveket is, hiszen — mint írja —, „a mama sajnos maradi, nem számol a mával, és azokkal az igényekkel, amelyek egy mai húszéves, érettségizett, önálló keresettel bíró nagy lányt megilletnek."

A mama másfél órás kukliprédikációt tartott, amikor ön nem sokkal az érettségi után az útjába eső első kozmetikai műteremben felrakatta a háromcentis műszempillákat, rőtvörösre festette a haját, és toronymagasra tupíroztatta. A mama neheztelt ezért, és megrótta, pedig ön akkor már ezerháromszáz forintos önálló keresettel bírt.

De a mama nem következetes, és azt is kifogásolta, amikor két hónap múlva szalmasárgára átfestette a haját, s egyidejűleg rövidre nyíratta, a homlokon és a tarkón enyhén kócosra fésülve.

A kedves mama ezt sem tudta megjegyzés nélkül elviselni. A mama mindenért szólt: hevesen kikelt a hajnalig tartó házibulik ellen, ami végzetes törést okozott az ön korszerűen berendezett lelkivilágában. A mama nem méltányolta, hogy ön merő tapintatból mindig házonkívül vett részt a házibulikon, mert meg akarta kímélni a mamát a másnapi nagytakarítástól. Ez a figyelem kétségtelenül az ön megnyerő gyermeki erényeit dicséri.

A mama bosszantóan kíváncsi — informál ön a továbbiakban —, mindig tudni szeretné, vajon húsz éves felnőtt lánya — mármint ön — hol s merre jár, hol tölti az estéit, miért nem mondja meg például, hová és kivel megy el nyaralni. Kifogásolja, hogy miért veszi a legdrágább holmikat, és más efféle dolgokat emleget. Ön azzal érvel, hogy a keresetéből ellátásért és lakásért háromszáz forintot haza ad, és a többihez semmi köze a mamának. Két hónapig ugyan nem adott egy fillért sem, de hát soron kívül egy nylon kisestélyit kellett csináltatnia. A mama ezt sem érti meg, és ismét szólt a hátralékért, mert a mama nem tud megváltozni: mindenért szól. — Most éppen azért morog, hogy ön még mindig nem fizeti meg a tartozását, pedig nemrég emelték a fizetését ezerháromszázról ezerhétre. Ahelyett, hogy a kedves mama örülne, megint csak aprehendál: szinte követeli, hogy ön a fizetésének a felét hazaadja, de ön egyelőre még háromszázat sem tud a mamának fizetni.

A mama persze megint csak szemrehányással illeti önt, mondván, hogy ő ezerhétszázból három gyereket nevelt és tartott el: önt, istennek hála, már érettségiztette, de a két kicsit még taníttatnia kell.

Nincs vita köztünk, kedves Ifjú Hölgyem! A mama úgy látszik, valóban maradi. Csak legalább azt ne írta volna róla, hogy megszokta a szegénységet, és ma sem tud egy kicsit nagyvonalúbban gondolkozni. Mert a mama is megváltozhat még . . .

Földes György

Jucika gyanakszik

Pusztai Pál rajza

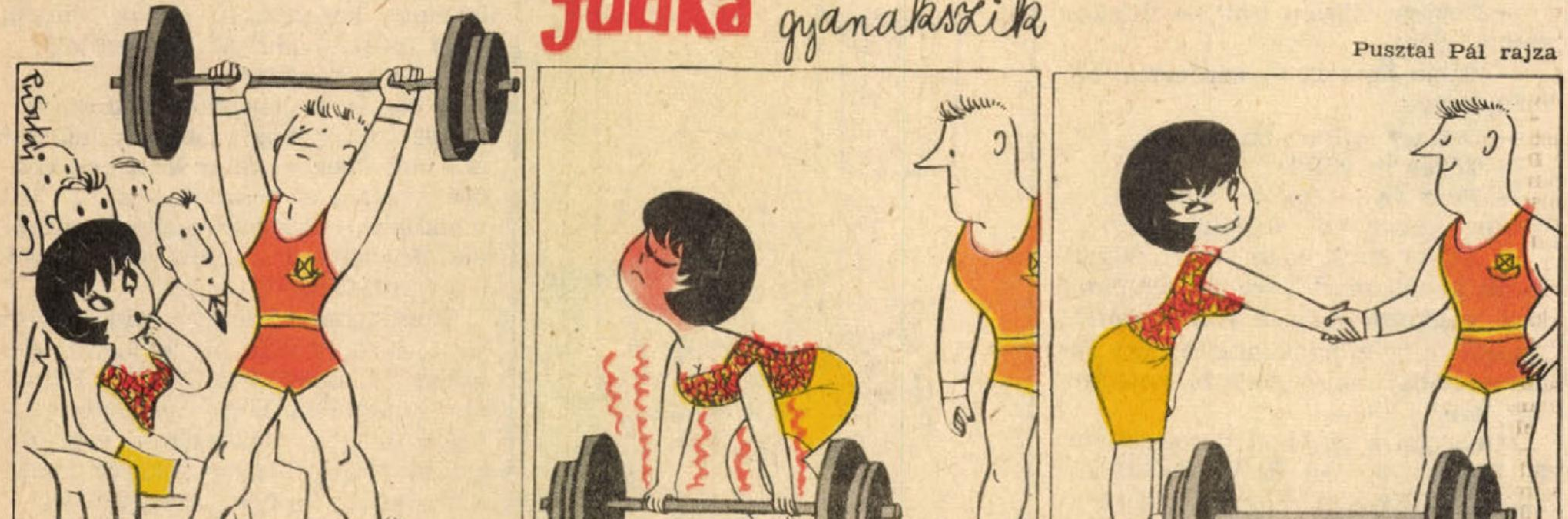

Szakmán belüli versengés

Mészáros András rajza

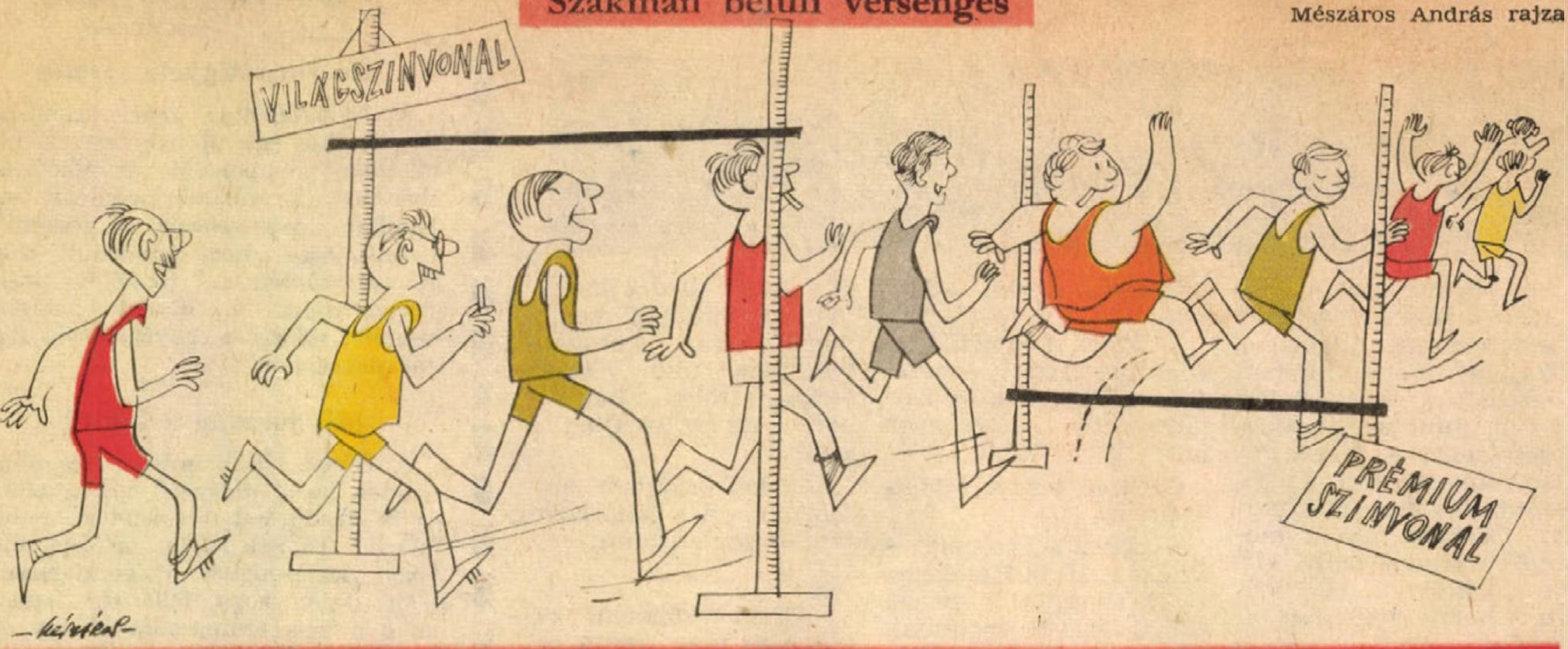

Meglepő kifogás

Lendvai Andor, az Operaház kedvelt baritonistája, ifjúkorában bizony el-elkésett a próbákról. Dicséretére legyen mondva: komoly gondot fordított rá, hogy késéseit a legválogatottabb kifogásokkal mentegesse, s ebben a tekintetben fantáziája nem ismert korlátokat. A notórius próbát-késő baritonistának ugyancsak szorgalmasan kellett törnie a fejét, hogy mennél megrendítőbb kifogásokkal hárítsa el késedelme következményeit.

1937 május elején történt, hogy Issay Dobroven, a kitűnő orosz zeneszerző és karmester, mint vendégdirigens, Nádasdy Kálmán rendezésében a „Bohémélet"-et tanította be. Lendvai Andor, aki ezúttal is majd minden próbára késve érkezett, alaposan magára bőszítette a rendezőt és a vendégkarmestert. Nem segített a bekötött arc, a bicegő láb,. s kifogások egyéb rekvizituma, Nádasdy minden késésnél egyre jobban dühöngött, Dobroven egyre hevesebben szitkozódott, s mikor végül egy napon Lendvai már félóra, sőt háromnegyed óra késéssel sem jelent meg a próbán, Dobroven kiborult:

— Ha ez a széltoló most befut ide — ordította —, és azt fogja nekem mondani, hogy gyereke született, én, istenemre, kidobom!

De a dirigensnek és a rendezőnek még további jó negyedórát kellett várni, míg Lendvai lihegve berobogott. Egyenesen a karmesteri pulpitushoz rohant és kitárt karokkal, fortissimóban kivágta:

— Maestro! Gyermekem született!

Dobroven felhördült. Hatalmas lendülettel a baritonistához vágta a karmesteri pálcát. Fékevesztett dühvel bömbölte:

— Kifele! Kifele! Kifele!

Lendvai magyarázkodni akart, de Dobroven nem hagyta szóhoz jutni. Az énekes kétségbeesetten támolygott oda Nádasdy Kálmánhoz, aki dermedten figyelte a jelenetet:

— Kálmán!... Bizonyisten! Egy félórája! A feleségemnek tényleg gyereke született. Fiú!

(Békés István anekdotáskönyvéből)

Kína felett lelőttek egy úkettőt!

Szegő Gizi rajza

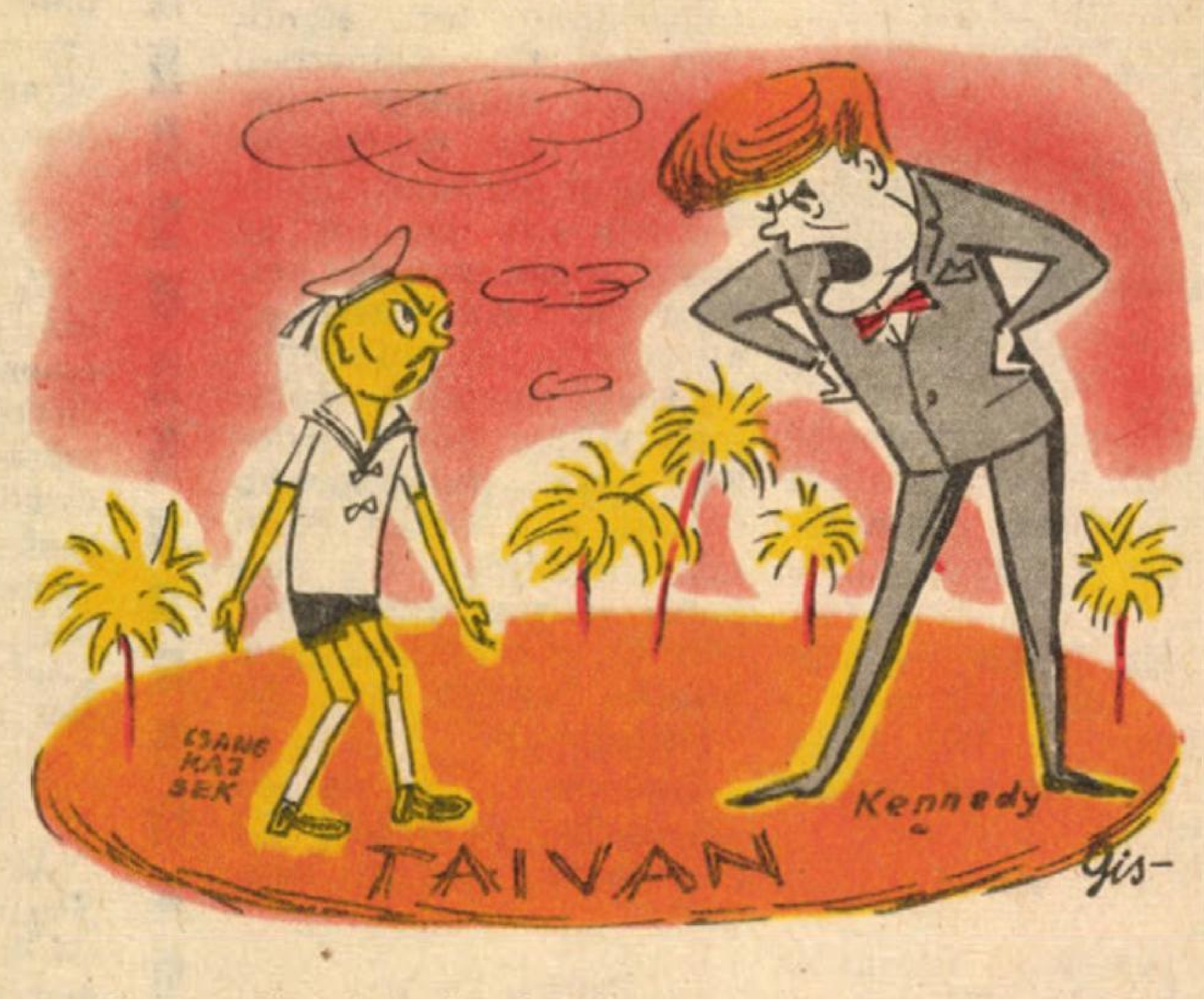

– Egyre több pénzembe kerülsz és egyre kevesebb örömöm van benned . . .

Tanév-kezdet

Vasvári Anna rajza

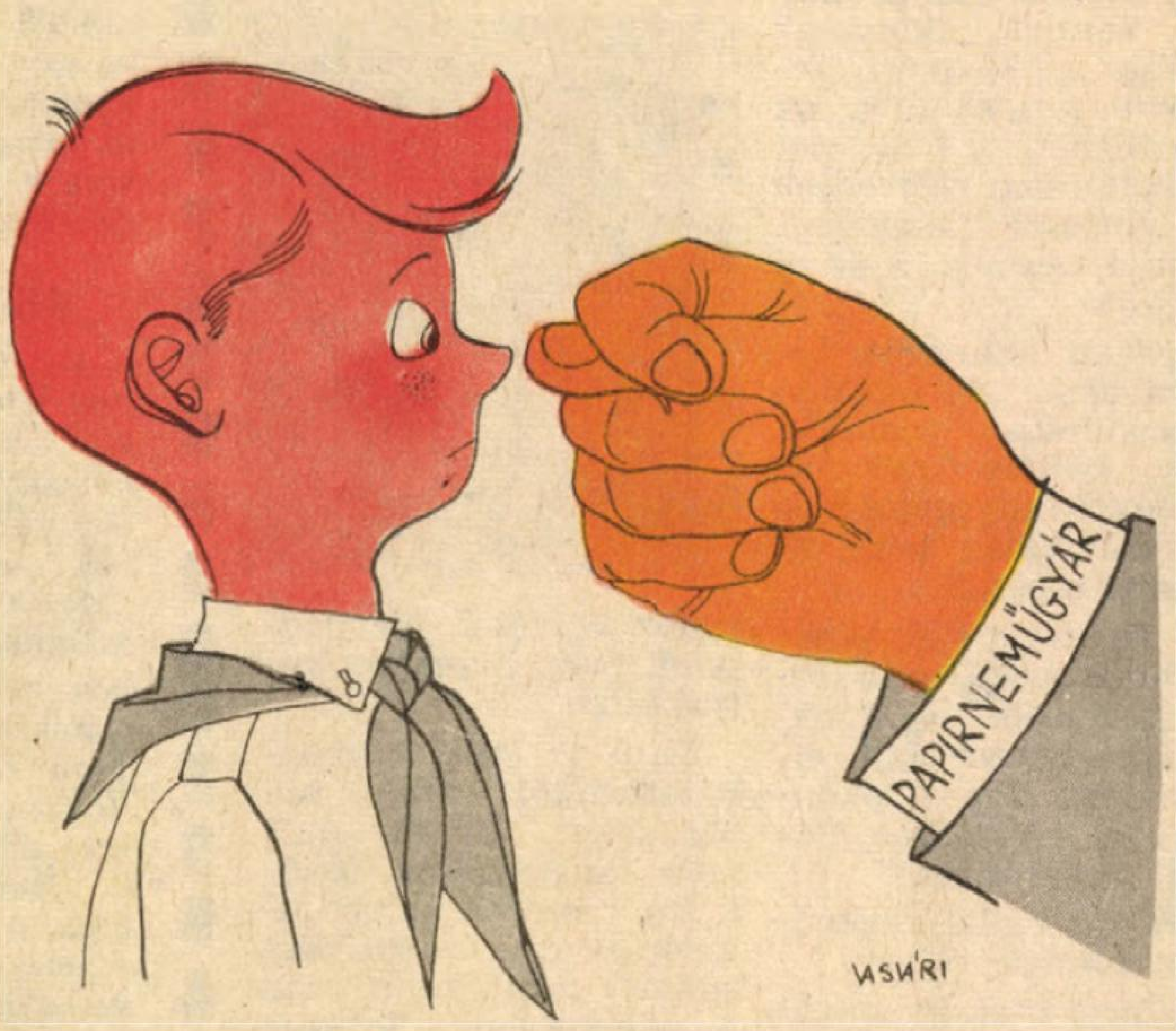

– Juszt sem nyomtunk margót!

BÉKEBELI SZNOB

A régi Kereskedelmi Banknak volt egy igazgatója, aki könyvelőből küzdötte fel magát a magas polcra. Rendkívül ambiciózus, könyöklő embernek ismerték, ahogy ma mondanák „karrieristának". Addig nyüzsgött a közéletben, amíg — jó pénzért, nyílt választáson —, képviselői mandátumot is szerzett. Ekkor elhatározta, hogy megkoronázza társadalmi sikereit és díszmagyarban jelenik meg az ünnepélyes megnyitón. A szabó szállította is a csillogó ruhát, az újdonsült képviselő úr meg is tartotta a házi főpróbát és ekkor súlyos problémába ütközött. Azonnal felkereste a bank elnökét, aki mellesleg főrendiházi tagságot is viselt, és mint tapasztalt embert bizalmasan megkérdezte:

— Kegyelmes úr, kérem, tessék már nekem megmondani, melyik oldalon kell viselni a kardot?

Az elnök széttárta a karját, és így válaszolt:

— Természetesen a „követel" oldalon!

De a képviselői tisztséget csakhamar új méltósággal toldotta meg a híres stréber: tiszteletbeli japán konzul lett Budapesten. Ezen a címen estélyeket rendezett, interjúkat adott és élvezte a diplomatakiváltságokat. Nemsokára meghalt Tokióban az uralkodó. A konzul úr egyszerre híres személyiségnek érezte magát, és újból elrohant az elnökhöz tanácsot kérni:

— Mi most az én teendőm? Tartassak gyászmisét? Adjak ki külön gyászjelentést? És meddig viseljek fekete ruhát a mikádó emlékezetére?

Az elnök egy kicsit gondolkozott, aztán így szólt:

— Azt hiszem a mikádó fennkölt emlékének akkor áldozna méltó formában, ha harakirit követne el.

(s)

GEDEONNAK PROBLÉMÁI VANNAK

— Nézzen csak Gedeonra — súgta Kovács az osztályvezető fülébe. — Tegnap még vidáman mókázott, ma pedig olyan, mint a kétségbeesés szobra — fekete talapzaton. Reggel a köszöntésünket sem fogadta. Csak ül, ül, és meredten bámul maga elé. A semmibe... Ha szólunk hozzá, legyint és elfordul.

— Igazán? — kérdezte Kenderes az érdeklődés legcsekélyebb jele nélkül. — Mi baja van ennek velünk?

— Velünk semmi — hangzott a határozott válasz. — Munkáját jól látja el. Nemrégen kapott fizetésemelést, és íróasztalára új üveglapot. Szerintem Gedeonnak magánjellegű problémái vannak.

— Micsoda? — villant nagyot az osztályvezető szemüvege. — Magánjellegű problémái?! És ezt maga csak most jelenti?! Azonnal küldje be hozzám!

— De hát a termelési értekezlet...

— Értekezlet, értekezlet! Értekezni bármikor tudunk. De itt most egy emberről van szó, aki a szemünk láttára szenved és kínlódik. Számunkra ennél fontosabb ügy nem létezhet.

*

— Jöjjön csak beljebb, üljön le szépen — intett az osztályvezető Gedeonnak, aki néma főhajtással jelent meg az ajtóban. — Így ni. Hát mi baj van, fiacskám? Miért lógatjuk az orrunkat? Fel a fejjel!

Gedeon felemelte a fejét.

— Nő van a dologban? — faggatózott részvevő-gyengéden Kenderes, és közelebb hajolt vendégéhez.

Gedeon lassan bólintott.

— Azért még nem szabad elkeseredni — veregette meg hátát az osztályvezető. — Nagyon fáj?

Gedeon kezébe temette arcát.

— No csak, no csak — érzékenyült el Kenderes. — Ne hagyja el magát. Közös erővel megtaláljuk a kiutat. Legelőször is mindent elmesél. Részletesen. Időnk van. Jó?

Gedeon ráemelte könnytől maszatos arcát és szomorúan, de határozottan — megrázta a fejét.

— Ez kicsit rosszul esik — sóhajtott mélyet Kenderes. — Fáj, hogy nem méltat a bizalmára.

*

— Tessék — mutatott a cigarettás dobozra a főosztályvezető. — Vegyen bátran, kedves Gedeon kolléga. Éppen a minisztériumba indultam, amikor meghallottam, hogy önnek problémái vannak. Sózzanak inkább a késésért fegyelmit a nyakamba, de nem tűrhetem, hogy egy munkatársam gyötrődjék és eméssze magát... Mondja, csinos volt a kicsike?

Gedeon felugrott, beszélni akart, de hirtelen meggondolta magát. Csak ökölbe szorított jobbjával fenyegette meg az eget. Aztán leült, és magába roskadt.

— Ilyen az élet — vigasztalta szelíden a főosztályvezető. — Férfisors. De azért így elbánni egy ilyen rokonszenves, tehetséges fickóval, mint maga?!

Gedeon vállai rázkódtak a zokogástól.

— Sírja csak ki magát nyugodtan — nyújtotta oda zsebkendőjét az öregúr. — Nem szégyen ez. Aztán pedig mondjon el mindent sorjában. Hogyan ismerkedtek meg, min vesztek össze, satöbbi. Legjobban ezzel könnyíthet a lelkén.

Gedeon azonban szomorúan, de határozottan — nemet intett.

*

— Szabadságomat szakítottam meg, amint értesültem a maga dolgáról — dörmögött neheztelő jóságosan a vezérigazgató. — Hallgatása okát is sejtem. Nyilván fogadalmat tett. Rendben van. Én tiszteletben tartom a dolgozók fogadalmait, akár párttagokról, akár pártonkívüliekről van szó. De ezt az ügyet mégiscsak le kell zárnunk. Az üzemben áll a termelés, mindenki magáért aggódik. Valamennyiünk közös érdeke, hogy mihamarább segítsünk a baján. Nem kell beszélnie. Itt van papír, ceruza. Írja le, mi történt. Köztünk marad. Mintha levelet írna. Az édesapjának.

Gedeon harmatozó szemekkel pillantott fel a vezérre, s írni kezdett:

„Drága Tata!

Amikor ma reggel fel akartam szállni a hatosra, egy nő az aktatáskájával felütötte az államat. Beleharaptam a nyelvembe. Ezért nem tudok beszélni. Ne ijedjetek meg, holnapra kutyabajom.

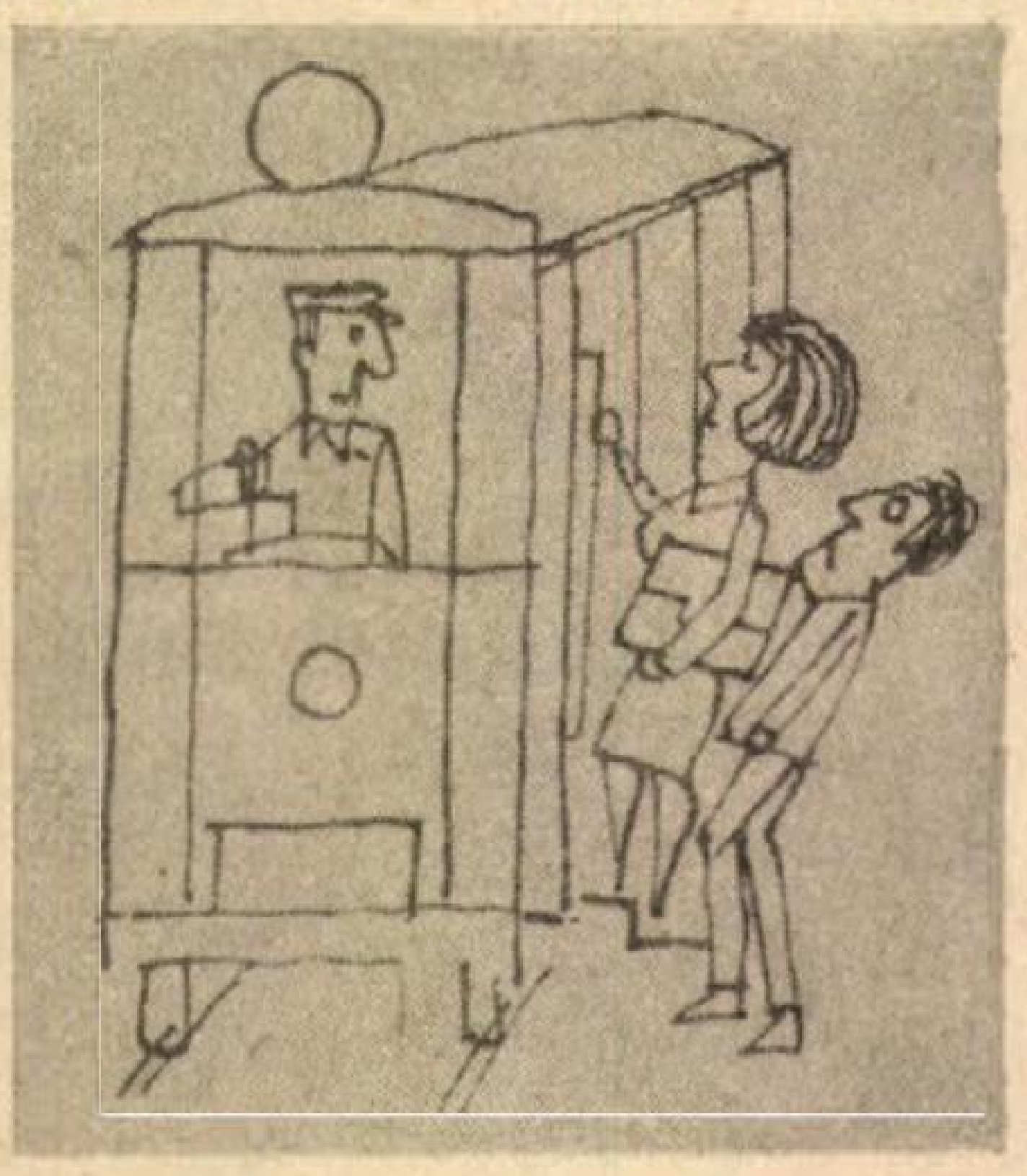

Sírni is csak a meghatottságtól sírok ma oly sokat. Tíz év alatt nem tapasztaltam főnökeim részéről annyi figyelmet és érdeklődést sorsom iránt, mint ezen a délutánon. Sokszor csókol: Gedeon”.

Kürti András

Ezt olvastuk

Hasznos figyelmeztetés

A Népszabadság zenei krónikása megállapítja egy új magyar zeneműről, hogy komponálója az alkotástól elvárható forradalmi lendületet valamiféle „pepecseléssel helyettesíti”, és méghozzá „nem mindenütt eléggé meggyőzően...” Reméljük, hogy zeneszerzőink a bírálat hatására ezentúl sokkal meggyőzőbben fognak pepecselni.

Mit használ a fakír?

A Hétfői Hírek érdekes riportban számolt be a budapesti cirkuszműsor egyik vendégéről, Clemendore, indiai fakírról. Többek között azt írja róla, hogy vízzel hígított magnéziumszulfátot iszik, hogy fellazítsa izmait, majd a magnéziumszulfáttól úgy átforrósodik, hogy jeget eszik, s úgy hűti magát.

Nem is tudjuk, hihetünk-e az értesülésnek, tudomásunk szerint ugyanis a magnéziumszulfát nem más, mint — népszerű szóval — keserűsó, ennek fogyasztása pedig közismerten olyan produkcióra ösztönöz, mely nem a cirkusz porondjára való.

Érzékcsalódás

A Népszabadság sportrovatában azt olvastuk, hogy kitűnő labdarúgócsapatunk edzője *fél szemmel* már a hétközben lejátszásra kerülő kupamérkőzésre *gondol*. A szem a látás eszköze. Kivételes esetekben hallottunk már szemmel verni is. Beszédes szemekről is megemlékeztek már költők, és finomhangú novellisták. A gondolkodó szem esete a labdarúgóélet nagy felfedezése!

Kerékpárosok kérelme

Az Esti Hírlap közölte, hogy a Salgótarjáni Acélárugyárban tovább tökéletesítik az acélcsövek gyártását, melyeknek *élettartama* eléri majd a 10—12 hónapot. A kerékpárt vásárolni szándékozók — hírlik — azzal a teljesen indokolt kéréssel akarnak a gyáriparhoz fordulni, hogy a biciklivázakat ne ezekből a tökéletesített, hanem lehetőleg olyan acélcsövekből építsék, melyek élettartama az egy esztendőt is meghaladja. (Lapzártakor értesültünk arról, hogy az akcióhoz a kismamák is csatlakoztak, akik a babakocsik élettartamában érdekeltek.)

Miből építkezett Edison?

Az Ország-Világ riportja szerint Bell telefonja Edison mikrofonja nélkül tökéletlen volt, a nagyszerű találmány végre levette a nagy feltaláló válláról a nyomasztó anyagi terhek gondját és megvásárolhatta „Menlo-parki kis házát, ahol híres laboratóriumát rendezte be.” Az egészben csupán annyi a bökkenő, hogy a mikrofont köztudomás, sőt az egykorú forrásmunkák szerint is nem Edison, hanem Hughes találta fel, mégpedig pontosan két esztendővel a Menlo-parki labor megnyitása után. A „Menlo-parki varázsló” a nevezetes ingatlan megvásárlásához szükséges pénzt más forrásból, alighanem OTP-kölcsönből varázsolhatta elő.

Dr. Árgus

Autóstop

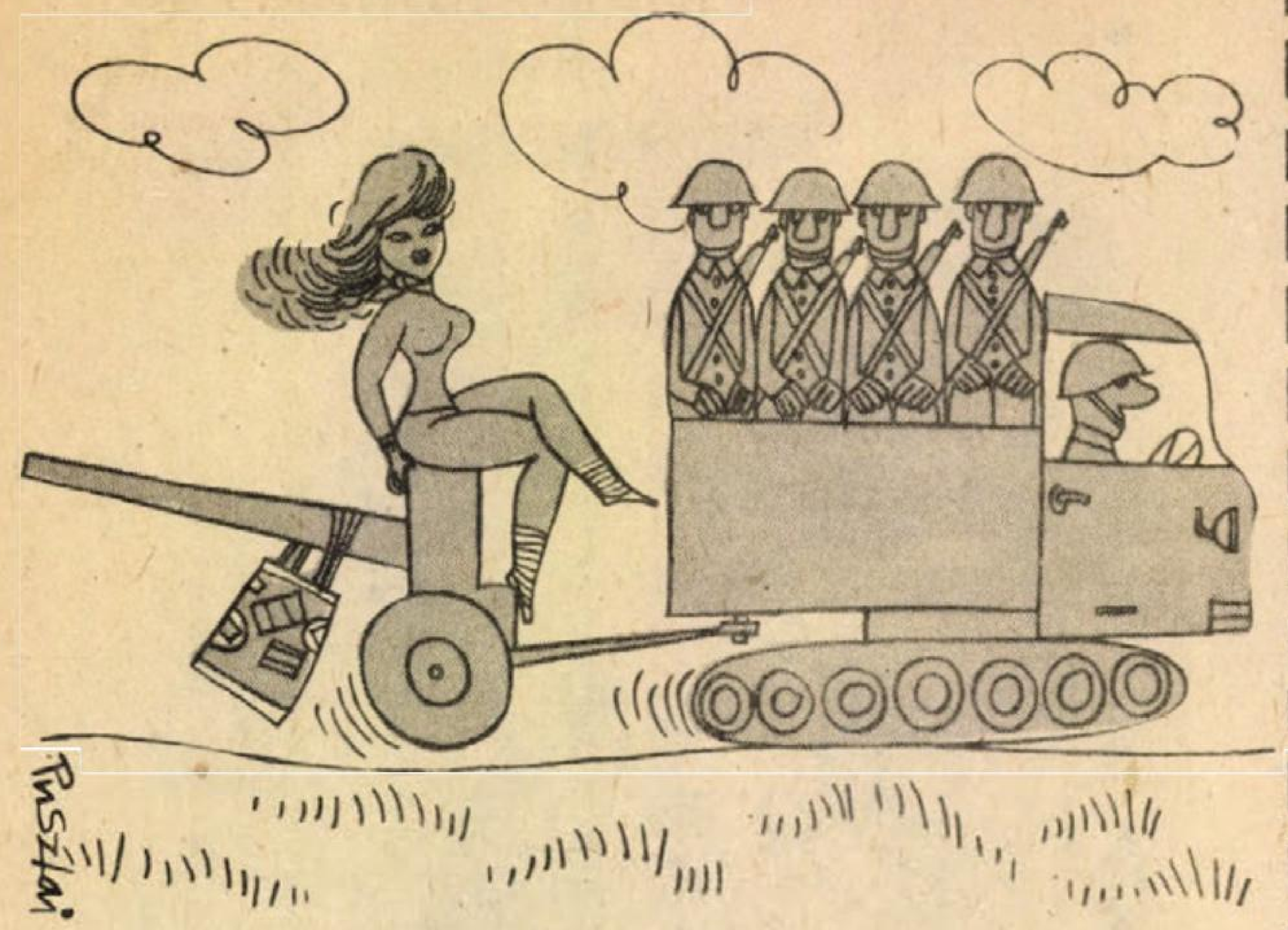

Nappal is van csendrendelet

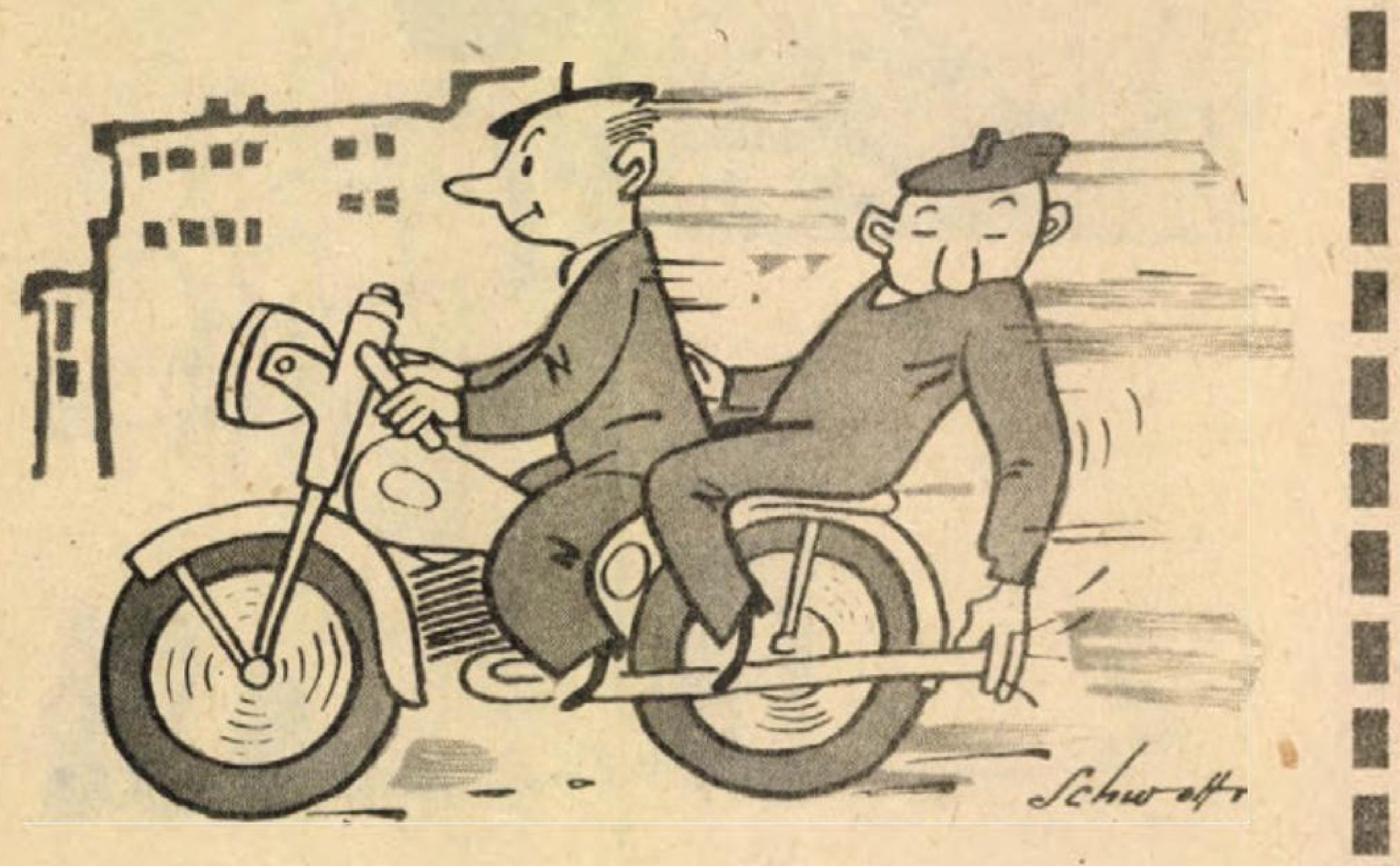

Furcsa nászutasok

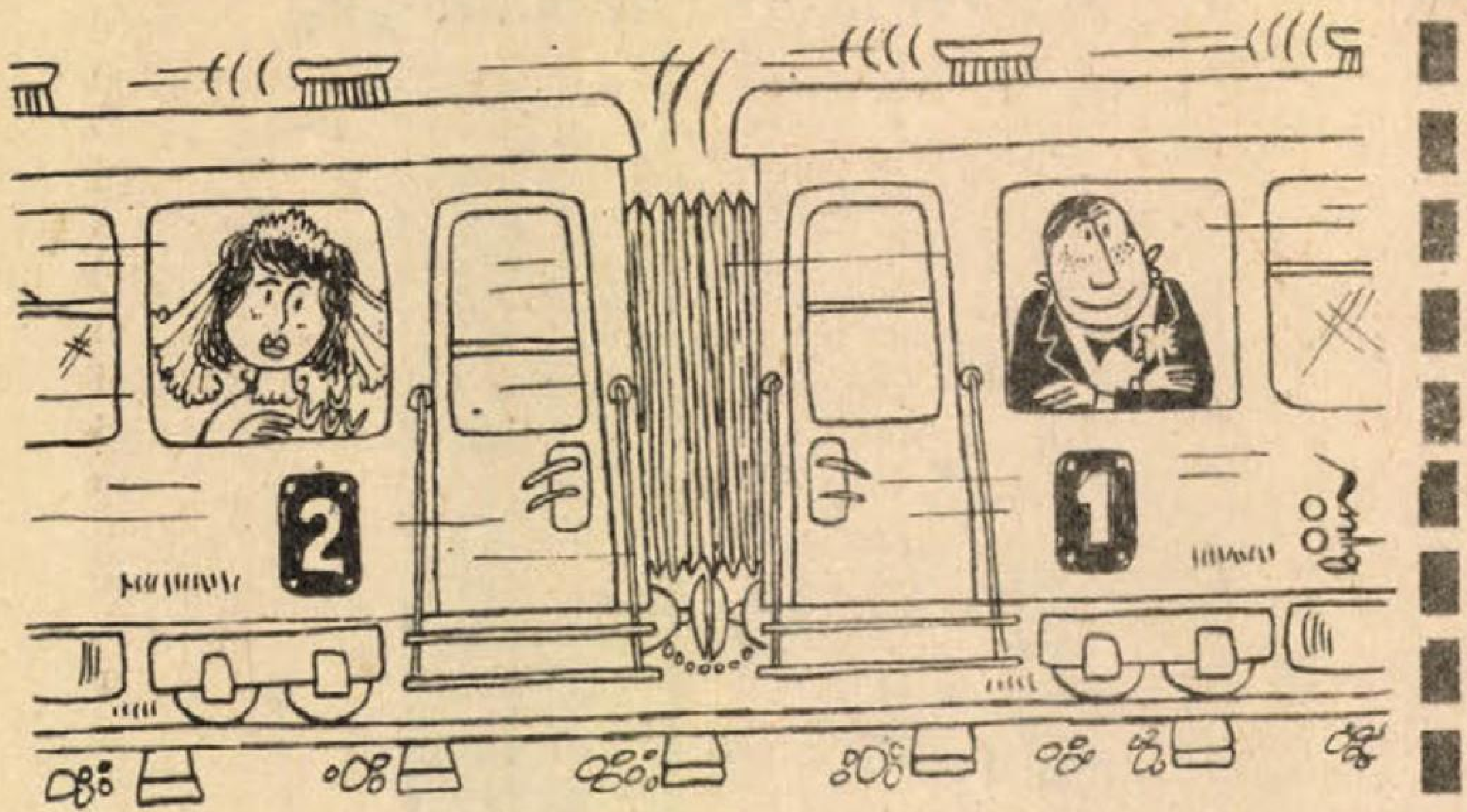

A férjnek szabadjegye van . . .

Rajtgép

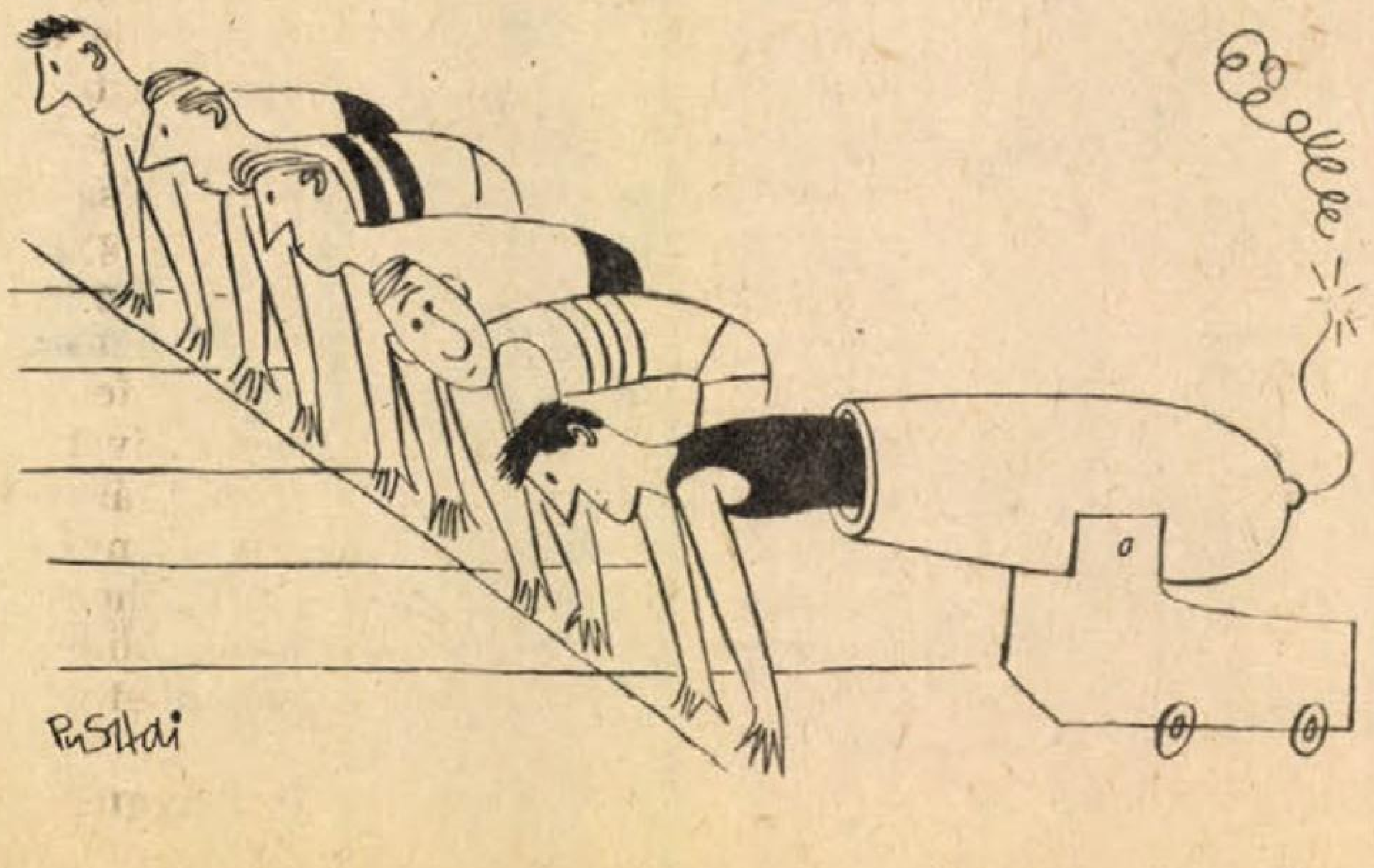

Párizsi notesz

Hadd kezdjem előbb az utazással.

Bécsben felébredek, fel akarok öltözni. Keresem a harisnyámat. Családilag folyton oktatnak, hogy rendes legyek, éppen ezért lefekvéskor mindent szépen elraktam. De az egyik zoknim nincs sehol. Felforgatom az egész fülkét. Nincs, nincs. Azon a ponton vagyok már, amikor a nők sírni szoktak. Persze, a bőröndben vannak harisnyák, de olyan nagy a bőrönd, hogy még a leggyanakvóbb vámosok se vették még le soha a poggyásztartóból.

Becsengetem a hálókocsikalauzt. Dús szemöldökű, szuszogó, kövér francia.

— Gondokozzunk logikusan, monsieur — mondja, és megtörli a tarkóját. — Az ember általában ülve vetkőzik, nem igaz? A monsieur tehát itt ült . . . — Leül az ágyra, és úgy gondolkozik tovább, logikusan. — Egyszer közösen béreltünk egy ismerősömmel egy kabint, és amikor vetkőzöm, észreveszem, hogy lyukas a harisnyám! Szégyelltem, hát beledugtam a kabátom zsebébe.

A kabátzsebemhez kapok. Benn van a zokni!

* * *

Az étkezőben egy dán kereskedővel ülök egy asztalnál. A dán rendel egy Martinit, én egy üveg ásványvizet.

Csodálkozva kérdezi:

— Nem használja ki, hogy itt, Nyugaton, mindent ihat? Martinit, portóit, cinzanót . . .

— Azokat Budapesten is ihatom — felelem.

— Igen?

— Igen. Csak ásványvíz nincs.

— Minden nyugati italt kapni Magyarországon, csak ásványvizet nem! . . . — ismétli gúnyosan.

Meg van róla győződve, hogy ez is valamilyen kommunista propaganda.

* * *

A mozi. A közönséget általában a „super"-produkciók vonzzák. Ha egy filmről elhiszik, hogy több milliárd régi frankba került, feltétlenül megnézik, akkor is, ha unalmas. Éppen ezért a gyártók nemcsak a sztárokat reklámozzák, hanem a költségvetést is. (Ezt nem ajánlom nálunk; képzeljük el, hogy dühbe gurulna a pesti közönség egyik-másik „magyar" film bemutatóján, ha tudná, hogy hány millió *forintjába* került a kétórás „szórakozás".) Egy amerikai producer, George Stevens, úgy hívja fel a figyelmet készülő filmjére, hogy Párizsban ugyan kisebbek a költségek, de ő mégis Hollywoodban forgat, s közli a statisztéria honoráriumát is. Szakállas közreműködő napidíja 35 dollár, borotváltarcúé 25 dollár, egy statisztáé, aki vezet egy tevét, 45 dollár, aki *fel is ül* rá, 65 dollár.

* * *

A jux box — egy kis bisztróban — már harmadszor dübörög egy tangót. Címe: „Clair de Lune à Maubeuge". Holdfény Maubeuge-ben. Világsláger. Kiszámították, hogy a szerzője rövidesen ötvenmillió frankot fog vele keresni. (Körülbelül négymillió forintot.) Mi ebben az érdekes? A komponista egy párizsi taxisofőr. Soha életében nem járt Maubeuge-ben, de egyszer, mikor utasokat vitt a Gare du Nord-ra, felpillantott egy utcajelző-táblára. Rue de Maubeuge. Ekkor született meg benne az ötlet. Kedves melódia, nagyon kedves szöveg. Egy város elragadtatott dicsérete. De nemcsak a szerzőnek hozott szerencsét a tangó, hanem Maubeuge-nek is.

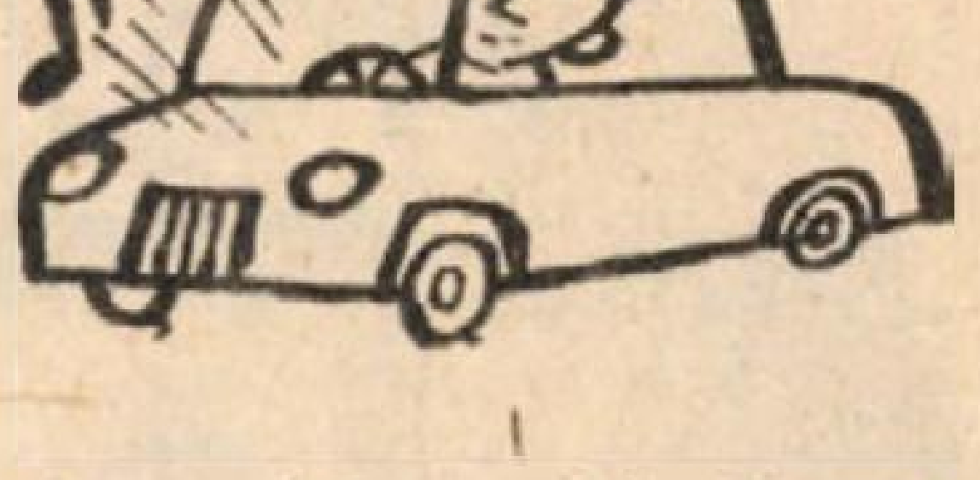

Szerény kis városka volt, húszezer lakossal, semmi különösebb nevezetességgel, s most egyszerre híres lett. A turisták ezrei készülnek Maubeuge-be, még Amerikából is érkeznek szobarendelések. Persze, a boldog maubeuge-iek nagy bajban vannak, mert nincs elég szállodájuk. S hálából a hírnévért, díszpolgárrá választották a párizsi taxisofőrt.

Fendrik Ferenc

RAJZOK A LONDONI Punch-BÓL

Modern művész

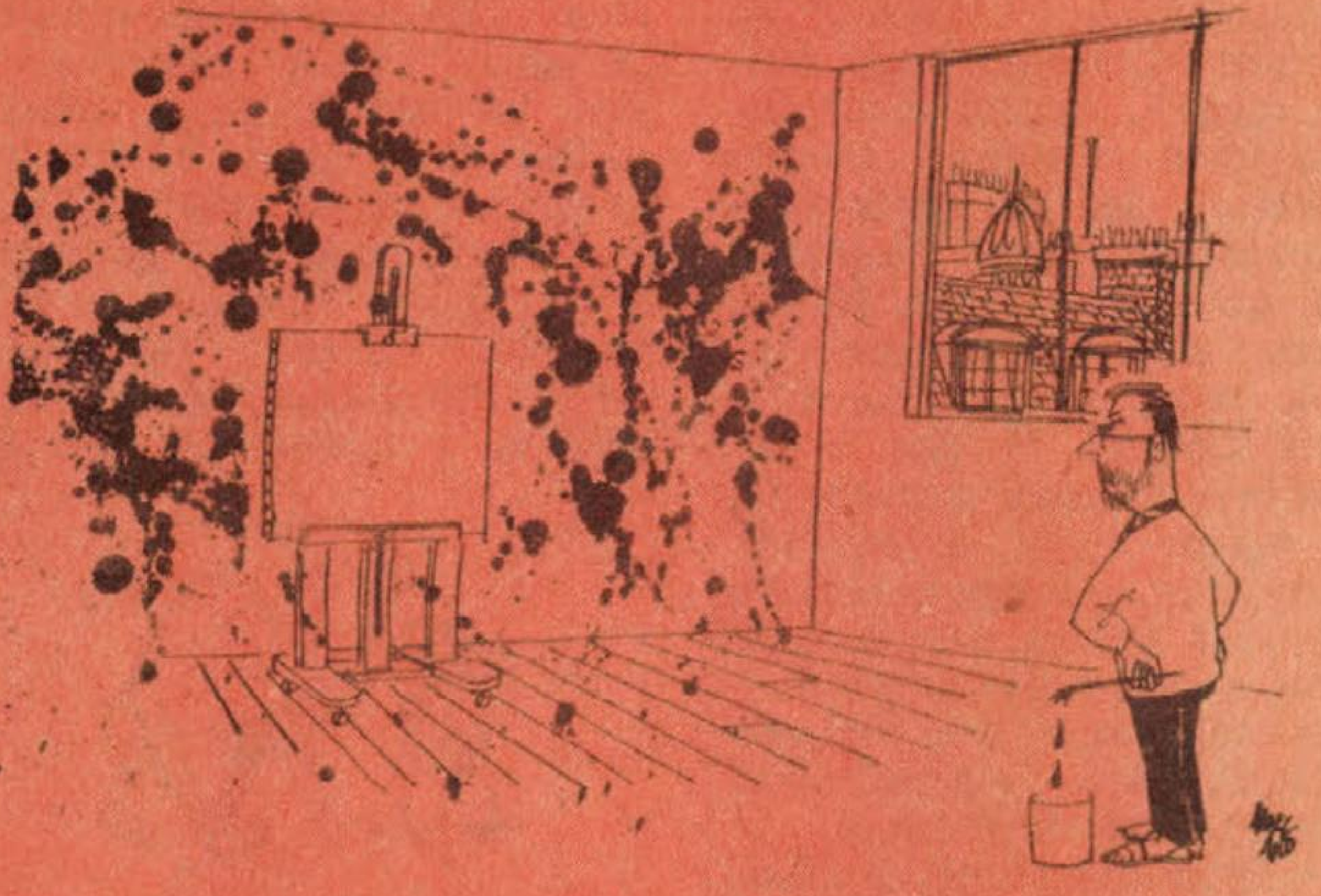

– A festés már menne valahogy, a célzás még nem!

Televízió

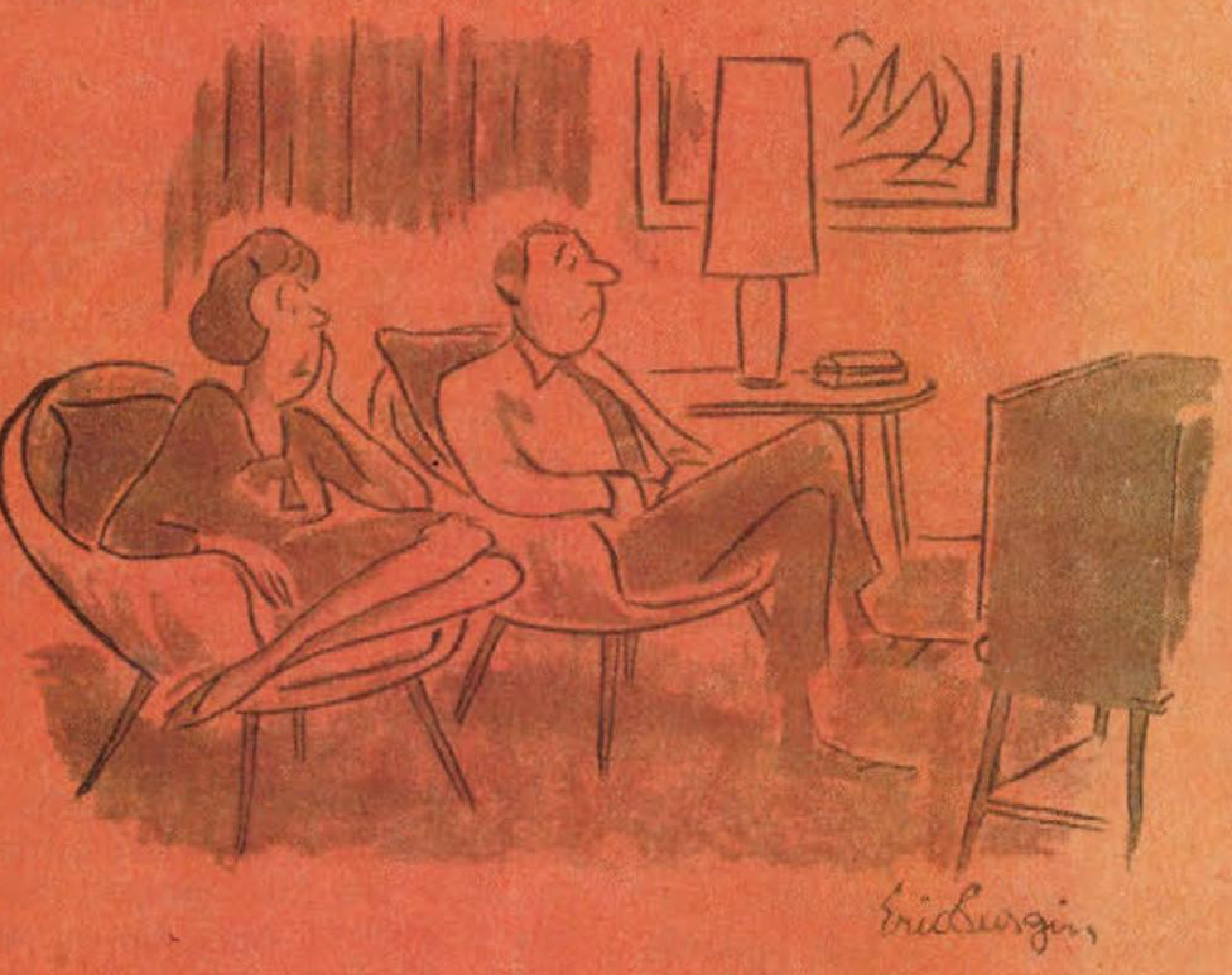

– Mikor akarod a vacsorádat, drágám? A lovasroham előtt vagy után?

Látogatás

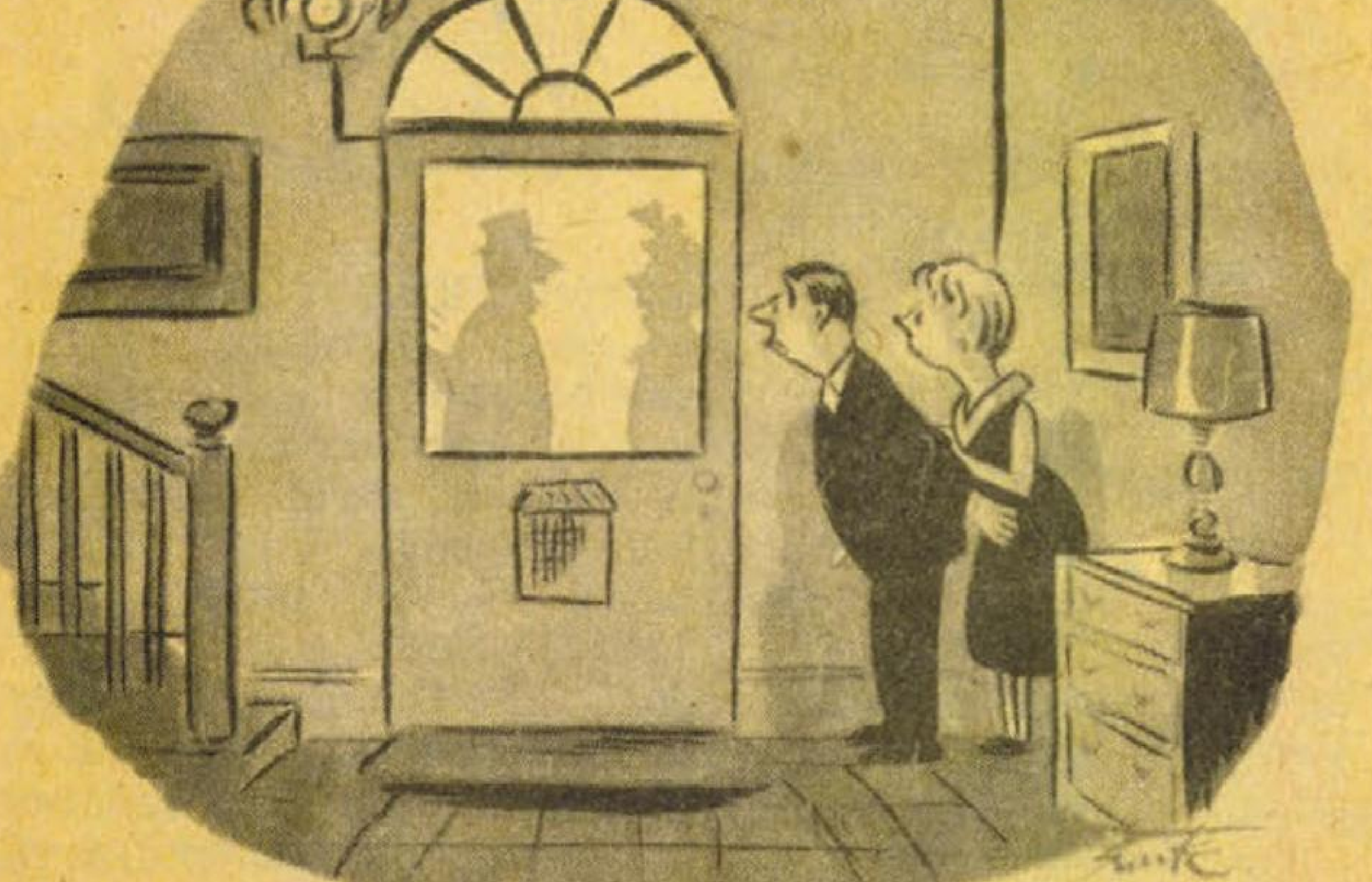

– Nagyszerű! Nincsenek otthon!

Rádióteleszkóp

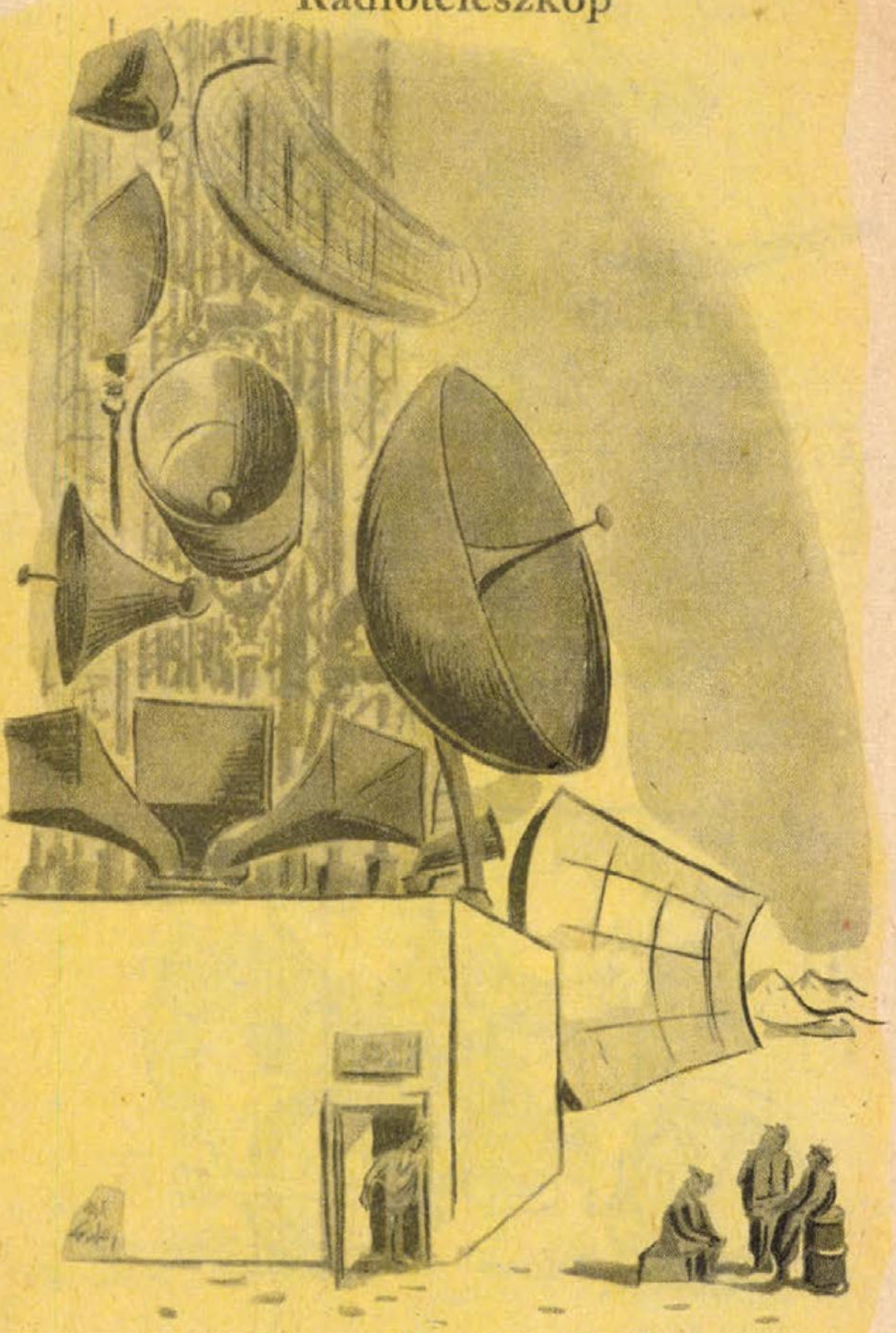

– Hallottam, miket mondtatok rólam!

Az elromlott számológép

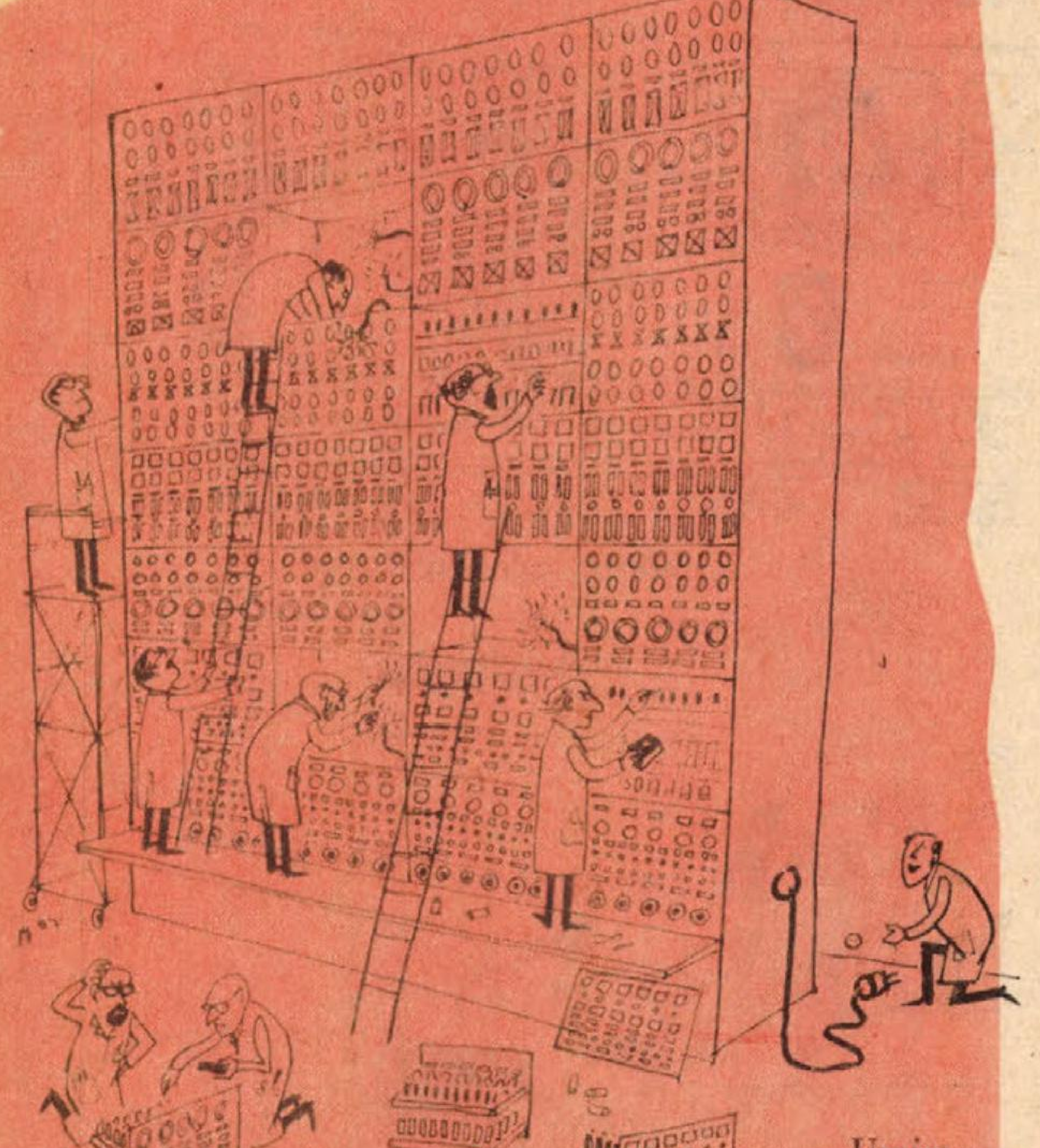

– Uraim, azt hiszem, nyomon vagyok!

PESTI tudósítónktól

Elnéztem a vidáman fagyizó iskolás fiúkat és lányokat, akik mitsem tudnak arról, hogy súlyos intellektuális merénylet készül ellenük. A nemzetközi matematikaoktatási tanácskozáson arról volt szó, hogy a tudomány korához méltó módon kell erősíteni a középiskolai matematika-oktatást. Valóban számottevő hiányossága a középiskolai matematikaoktatásnak, hogy hiányzik belőle a vektor-térelmélet, a halmazelmélet, a tenzor-analízis, az invariancia-elmélet, a valószínűségszámítás.

Valószínűségszámítás nélkül is tudni lehet azonban, hogy a középiskolai matematika gazdagodásának a diákok nem fognak örülni. Pontosabban: nagyon kicsi a valószínűsége.

Az udvariassági versenyben díjat érdemel az az italbolti kiszolgáló, aki saját bevallása szerint minden kirúgott vendégtől bocsánatot kér.

A humor mind szűkebb területre szorul. Ismert régi karikatúra-téma volt a tűzoltók kerek ponyvája, amelybe különféle tréfás körülmények között ugrottak le az égő házból. Most már tűzoltólift helyettesíti a ponyvát Párizsban. A 45 méter magas liftet perceken belül bármelyik égő ház mellett munkába lehet állítani. Az persze lehetséges, hogyha nálunk is bevezetik a tűzoltó-liftet, esetleg egy tűzvész alkalmával ott áll majd rajta a tábla: „A lift nem működik."

f. l.

Nehéz így dolgozni

Hegedűs István rajza

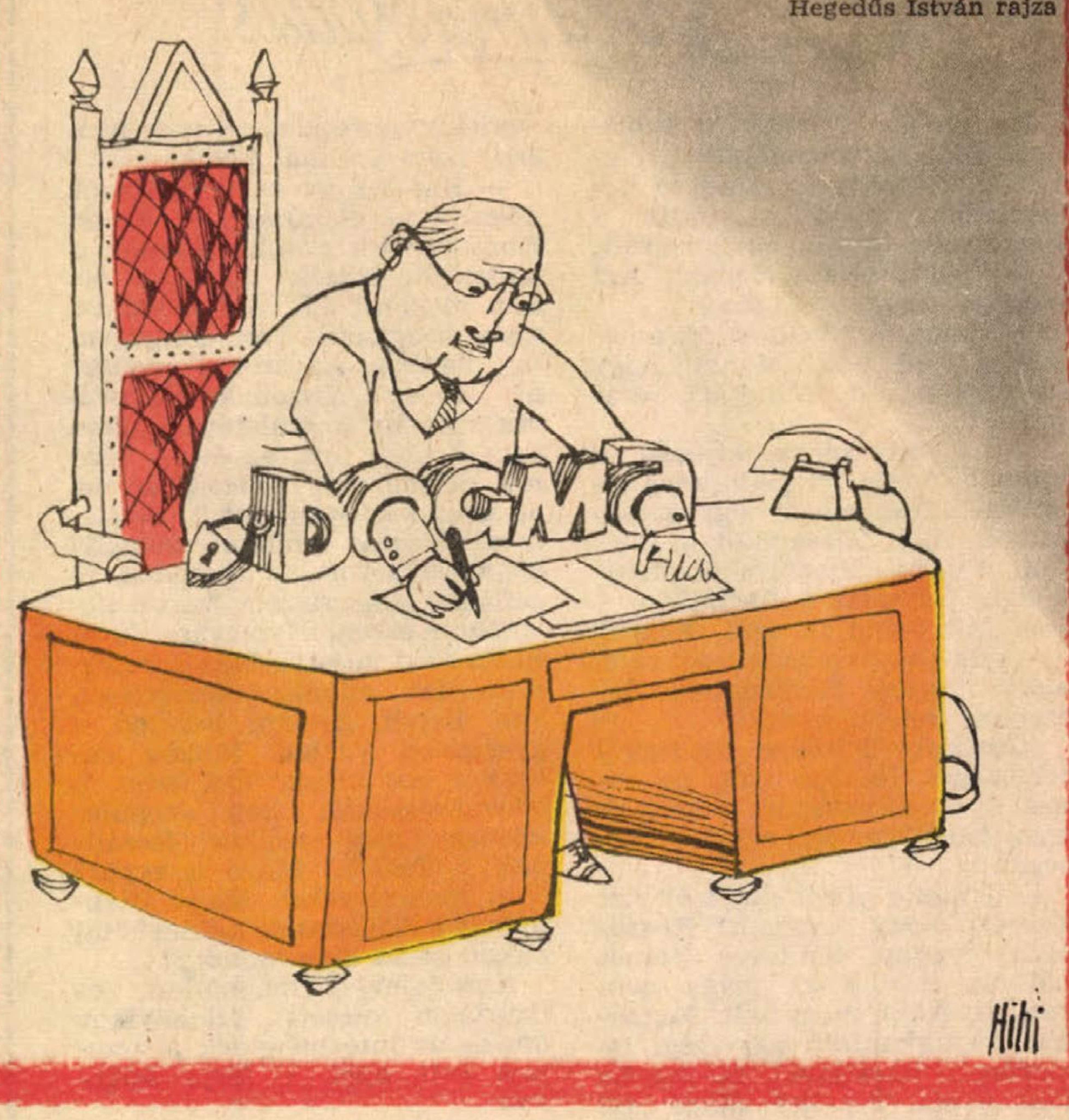

Népszerűek a becsület-asztalok!

Várnai György rajza

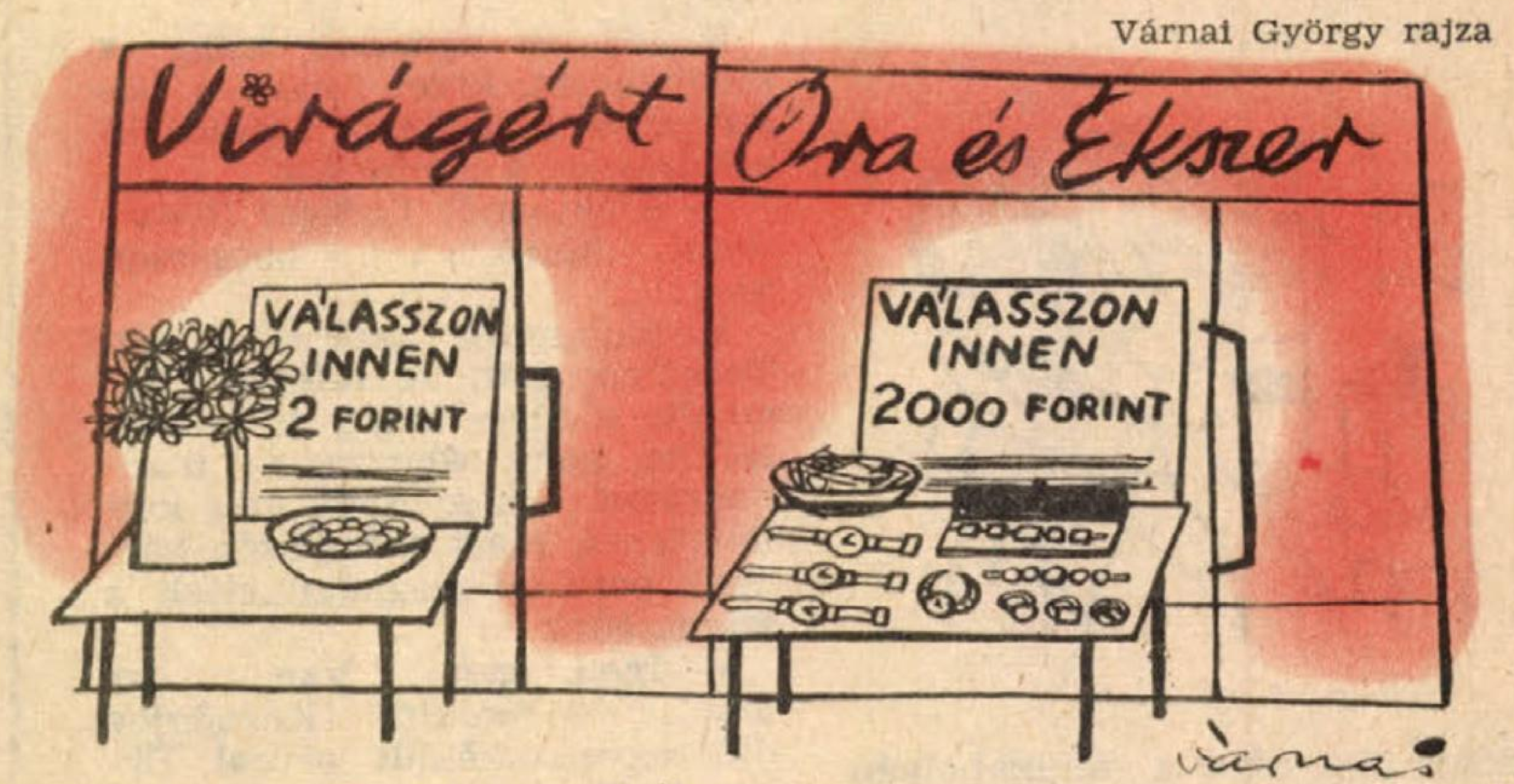

Nagy vakmerők

Hegedűs István rajza

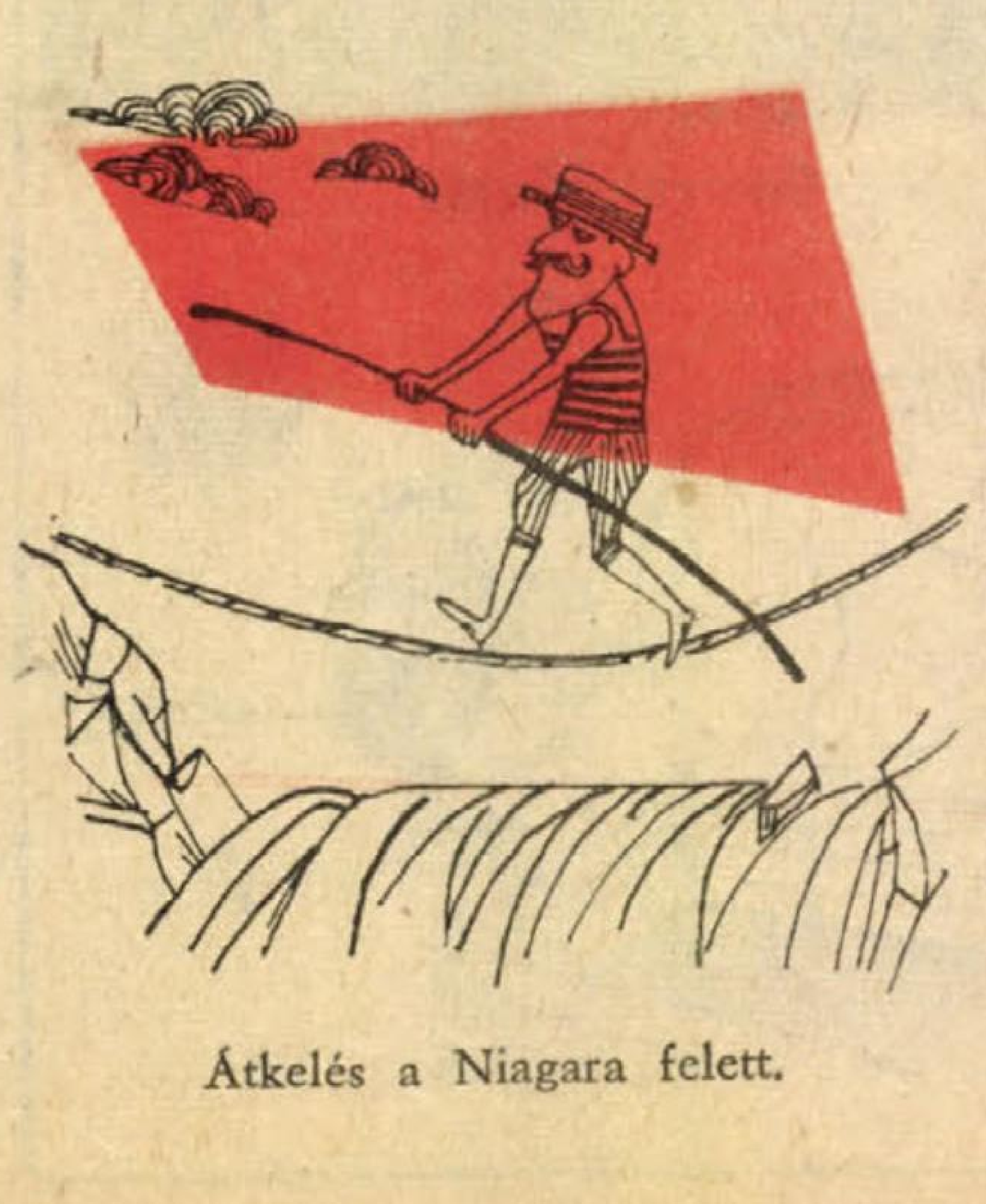

Átkelés a Niagara felett.

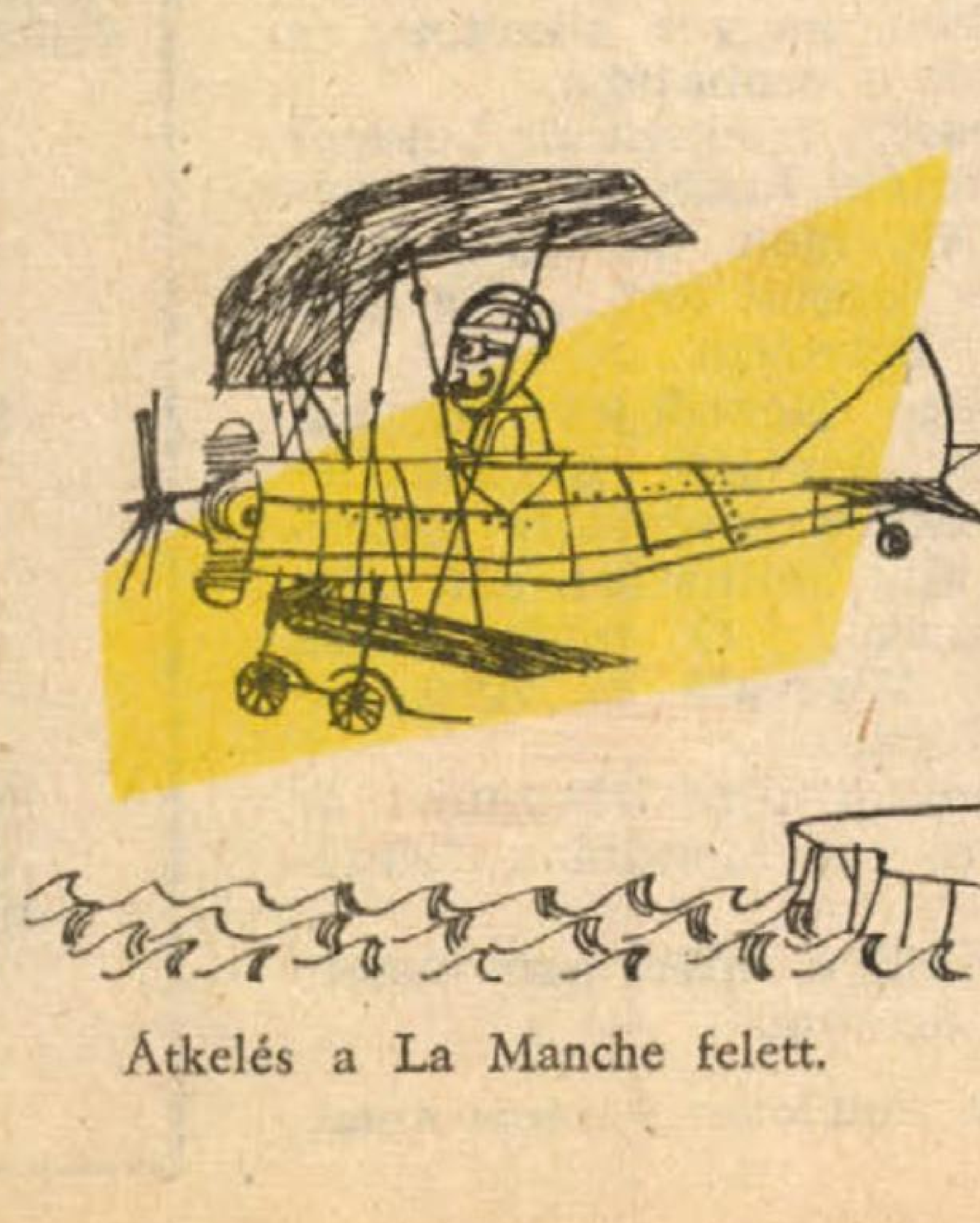

Átkelés a La Manche felett.

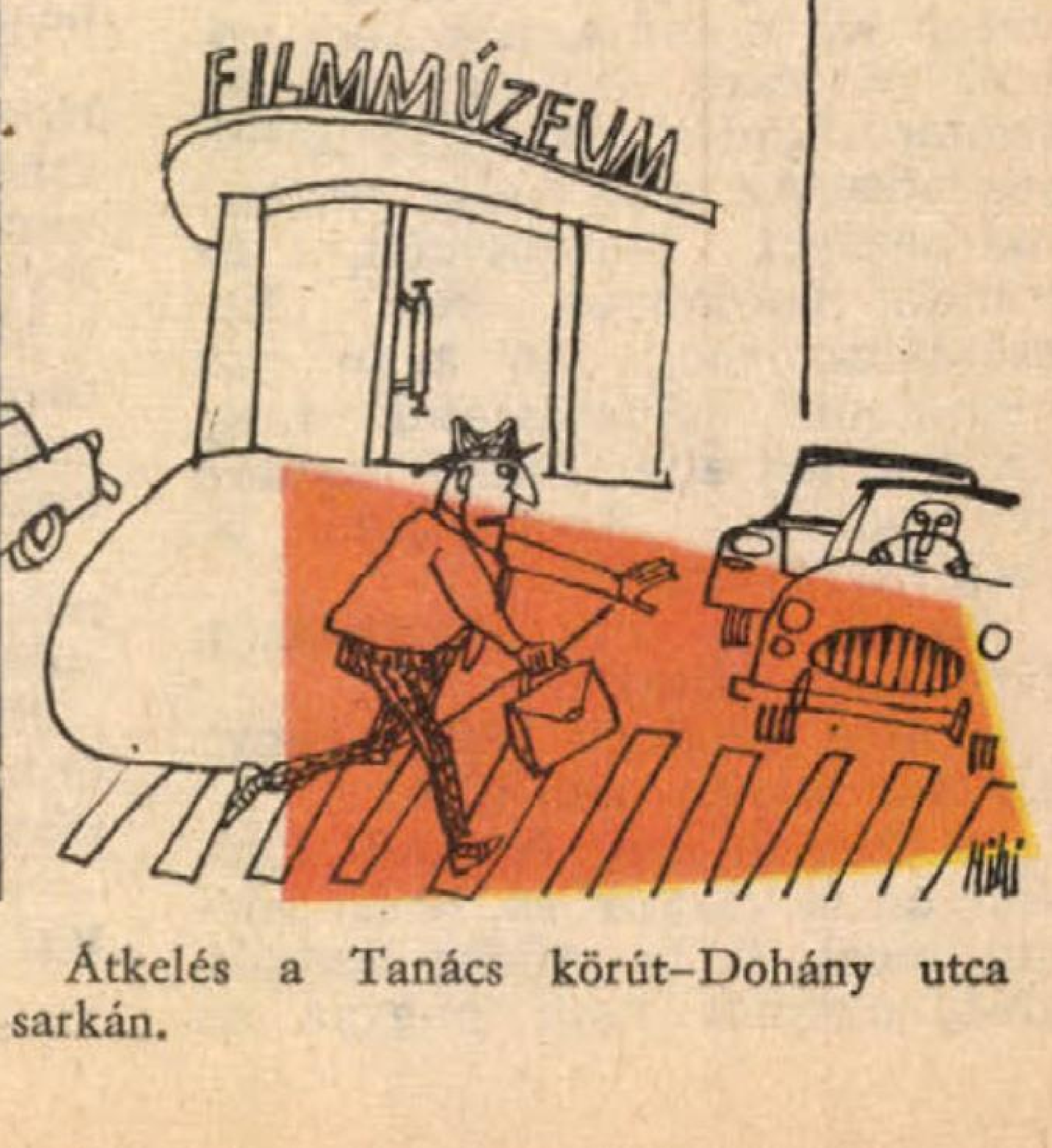

Átkelés a Tanács körút–Dohány utca sarkán.

Borisz Jegorov:

Bizalmaskodás

Kozodojev a kádban lubickolt. Hirtelen megszólalt a telefon. A felesége kiszaladt a készülékhez, majd kinyitotta a fürdőszoba ajtaját és így szólt:

— Fegya, Szasa keres. Azt mondja, nagyon sürgős.

— Hajaj, ez Cvetkov. Mi a nehézség kell neki? Mondd, hogy tíz perc múlva. Mindjárt befejezem.

Nem volt kedve kijönni a kádból. Cvetkovot pedig meg lehetett várakoztatni egy kicsit. Midőn újra felcsendült a telefon, Fjodor Fjodorovics nyugodtan folytatta a fürdést.

— Mit mondjak neki, Fegya?

— Ha nagy szüksége van rám, akkor legyen türelemmel. Beszélgess vele. Fecsegj.

Kozodojev felesége rendkívül tehetséges fecsegő volt, és ennek a megbízatásnak a teljesítése nem okozott neki nehézséget.

— Tessék? Miről van szó? Azt kérdezi, hogy vagyunk? Köszönöm. Tegnap vendégek voltak nálunk. Kár, hogy maga nem volt itt. Nagy muri volt! Fegyához bekukkantott egy régi ismerőse a barátjával, és azután dült a pia. Tessék? Maga azt mondja, hogy Fegya nem iszik? De még mennyire! Mint a gödény! Ezt csak a munkahelyén nem tudják... Meg kell azonban hagyni, hogy ő kismiska a barátjához képest... Azt mondja ez a haverja: „Úgy vedelem a konyakot, és zabálom a kaját, mint a kacsa a nokedlit, különösen, ha potya." Muszáj nevetni. No mondja, hát nem pokoli jó vicc? De úgy látszik, tegnap minden rekordját túlteljesítette. Az isten tudja, mennyi marhaságot összebeszélt. És mindig bocsánatot kért: „Bocsássatok meg, ha nem azt mondtam." „Bocsássatok meg, ha nem azt ettem meg." Azután azt mondja: „Kooptáljunk be még egy üveggel!"

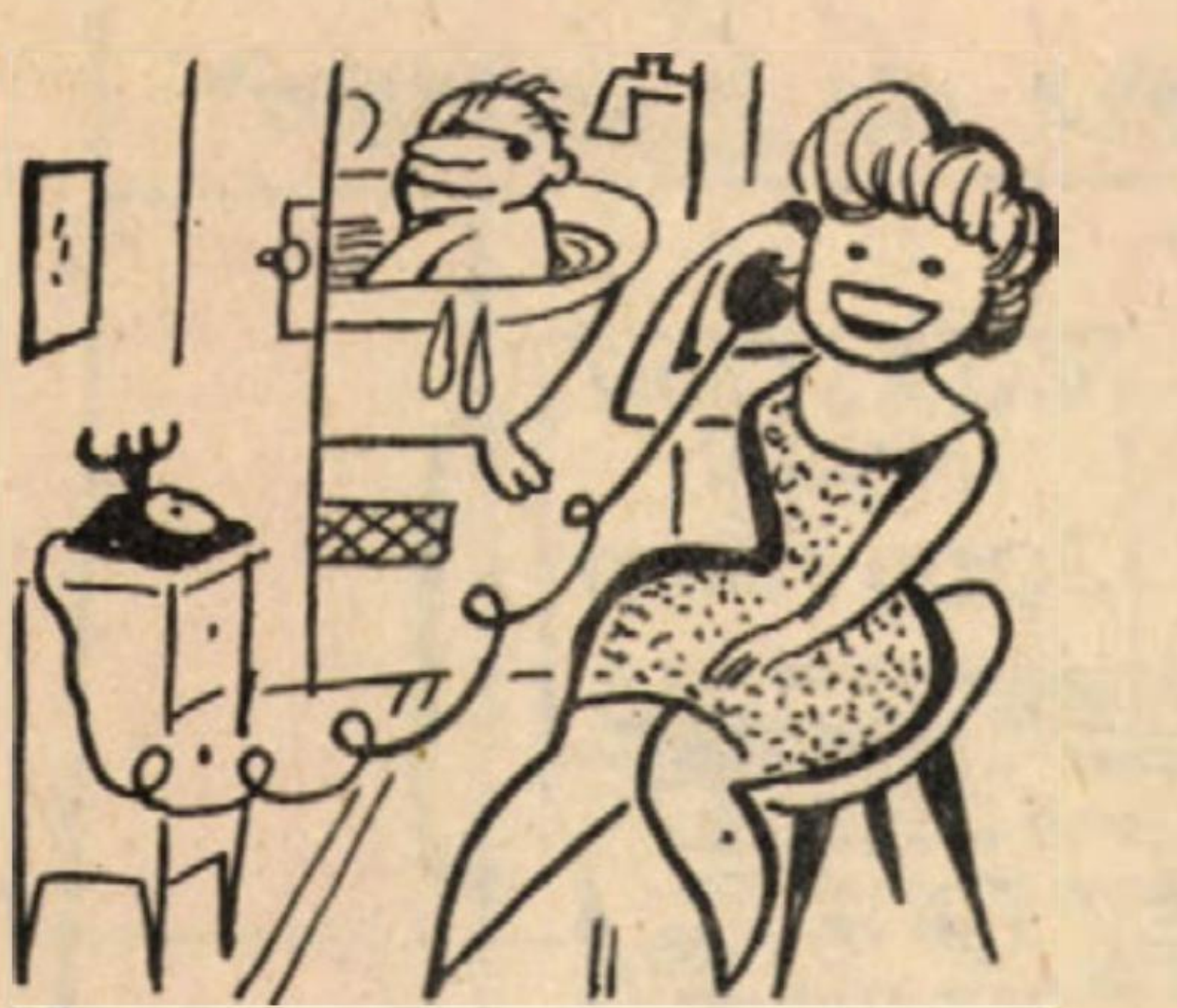

Az asszony újra kinyitotta a fürdőszoba ajtaját.

— Még mindig a vízben vagy? Ez már igazán nem illik!

— Húzzad még, húzzad! Egyszer én is vártam rá, hadd várjon most ő is. Addig dumálj, amíg nyomot nem hagysz az agytekervényeiben, és meg nem érti, hogy azonnal jövök.

— Hát bizony — folytatta az asszony az időhúzást. — Az én Kozodojevem azonnal átveszi a hallgatót. Tessék? Én hogy érzem magam? Jól. Azt mondják, nem öregszem. Van Fegyának egy barátja. Az szokta mondani: „A mi asszonykáink nem öregszenek: a születésnapjukon eggyel több lesz az éveik száma, de március nyolcadikán ezt az évet kiküszöböljük." Szellemes? Bizony. Amikor személyi gépkocsija volt az illetőnek, a sofőrjeit a kocsiszám szerint nevezte: Hetven, Nyolcvan. Most nincs neki kocsija. Más a beosztása. De mindig vezénylésen van. Repül. Amikor hazajön, a gyermekei várják. Mindig cukorkát hoz nekik, azt, amit a stewardessektől kap repülés közben, meg amikor leszállnak... Tessék? Maga is repül? Van menetlevele? Maga Hlebnyikov? Alekszandr Lukics? Hát akkor miért nem mondta?...

Kozodojevné megbotlott, és majdnem elesett: Hlebnyikov annak az intézménynek a vezetője volt, ahol a férje dolgozott.

— Alekszandr Lukics? E-e-e... Azonnal. Rohanok... Megmondom...

Kozodojev azonban maga is meghallotta, kivel folyik a beszélgetés. Meztelenül szaladt ki a folyosóra a telefonhoz.

— Alekszandr Lukics? Bocsánatot kérek . . . bocsásson meg...

Kozodojevről szakadt a víz. Tócsában állt. A felesége felemelte a férje lábát, és megkísérelte, hogy ráhúzza az úszónadrágot. Ezt gyorsan meg kellett tenni, mert a folyosón bármely percben megjelenhettek a szomszédok.

— Igen, igen... Van... Értem... — mondta Kozodojev dideregve, elkékült arccal. Ekkor nyílt ki a nagy ajtó, és a folyosón borzongató kis szél futott át. A szomszédok tértek haza. Amikor a szomszédasszony meglátta a padlón a pocsolyát, és a nedves Kozodojevet fürdőnadrágban, nagyot sikoltott, és beszaladt a szobájába.

— Tessék, Alekszandr Lukics? Hogy miféle kiáltozás van nálunk? Ah, igen, az egyik asszonyka rosszul lett... De nem komoly. Értettem...

Másnap Kozodojev ágynak esett, és napokon át félrebeszélt. Feküdt szétvetett kezekkel, és alig hallhatóan suttogta:

— Szasa... Ő talán Szasa nekem? Mireváló az ilyen bizalmaskodás?

És amikor újra visszatért az öntudata, azt mondta a feleségének:

— Te hülye, miért nem ismerted fel azonnal?

Oroszból fordította: **Pogonyi Antal**

Beküldött rajzok

Motorvezetéses verseny

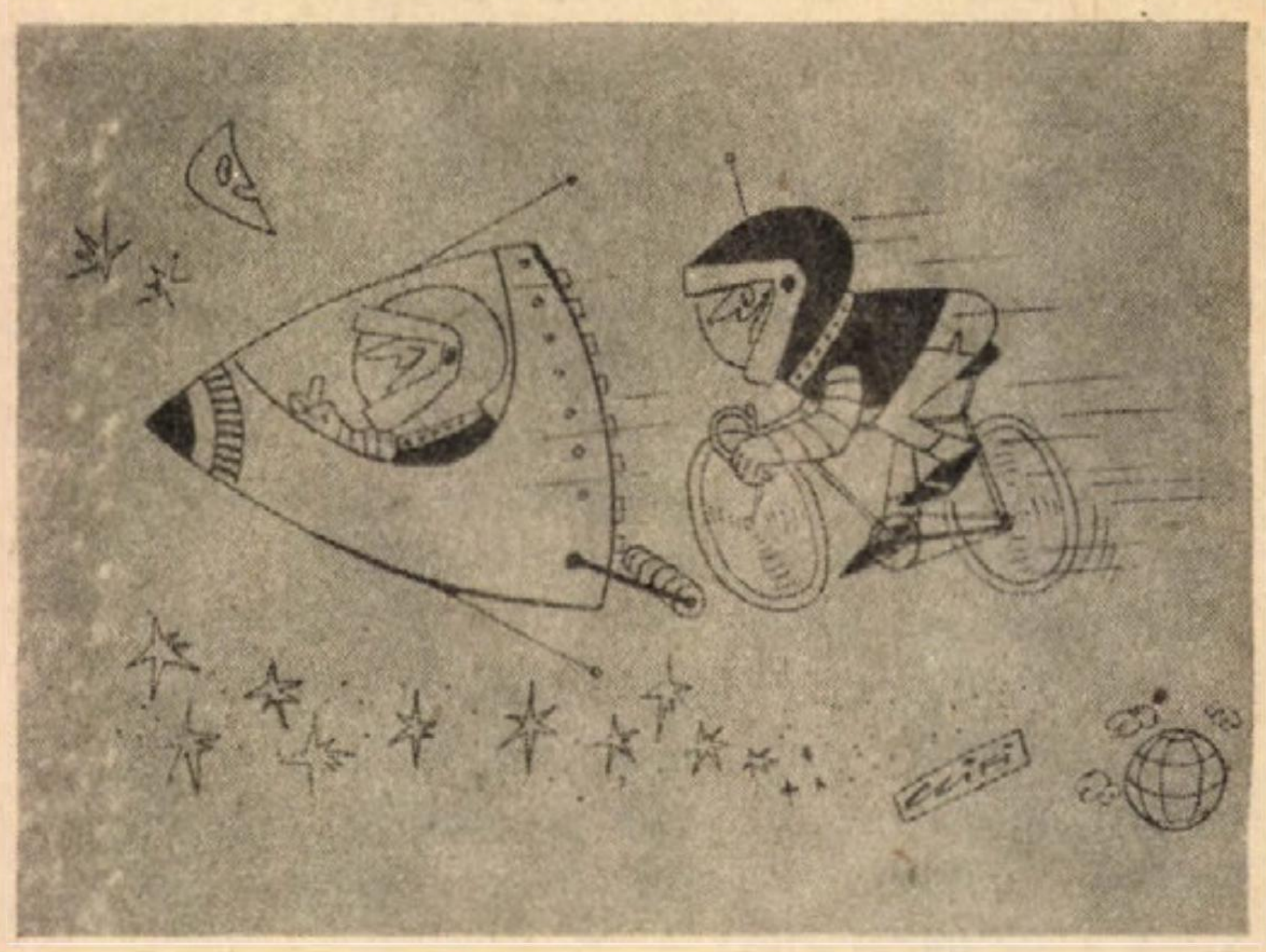

Gyenge film, avagy a kamera is ember

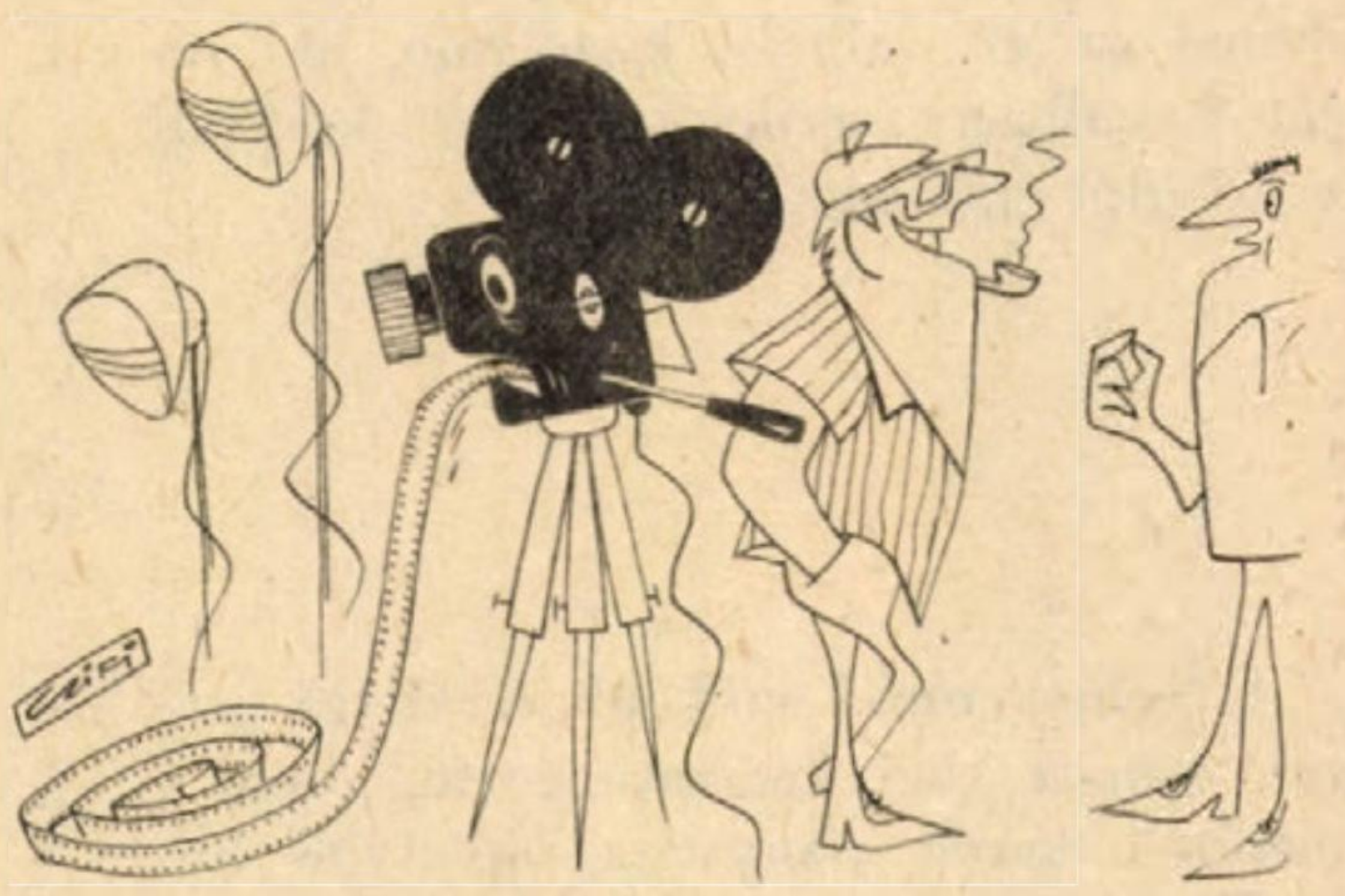

Költészet és valóság

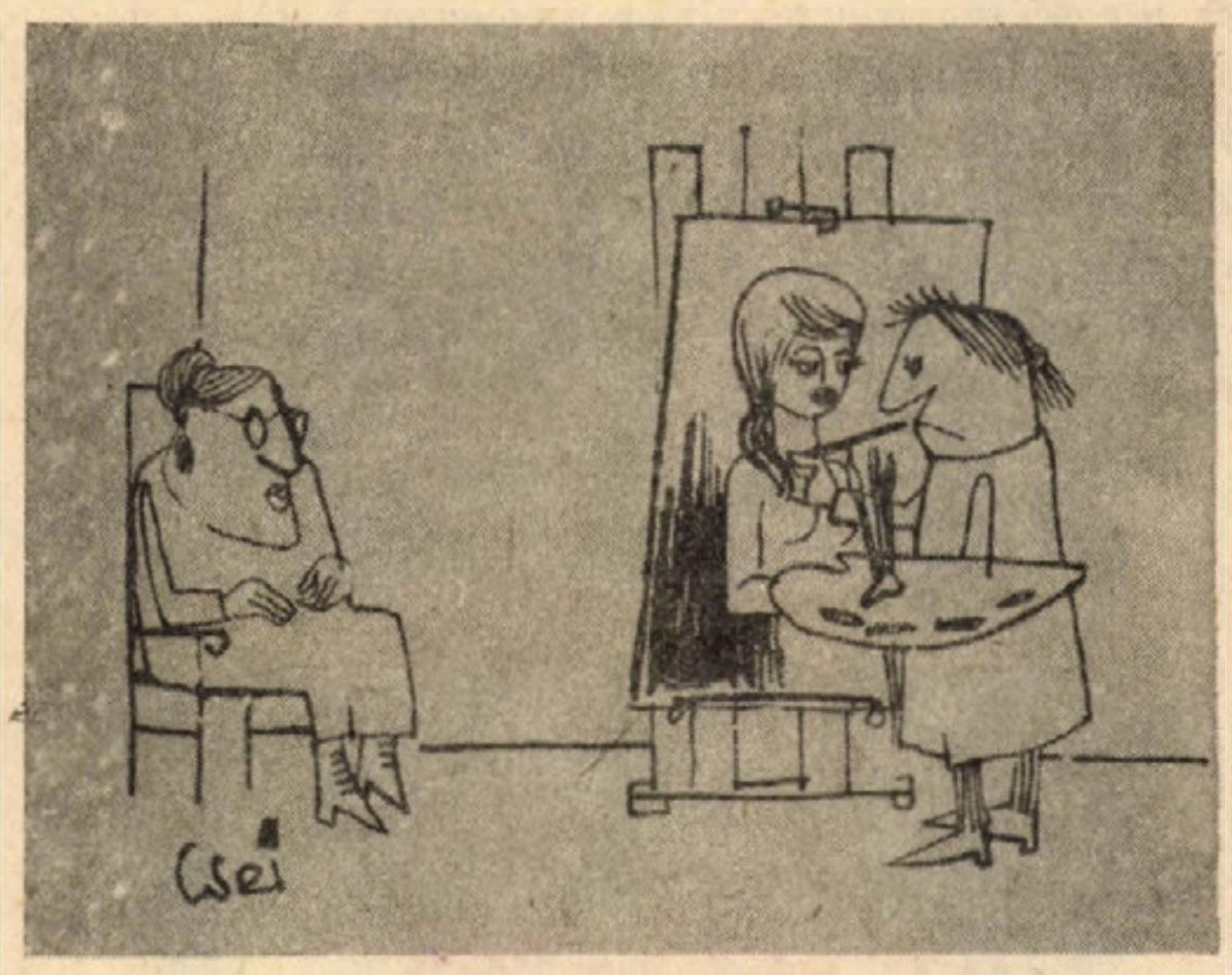

Gyorshizlalás

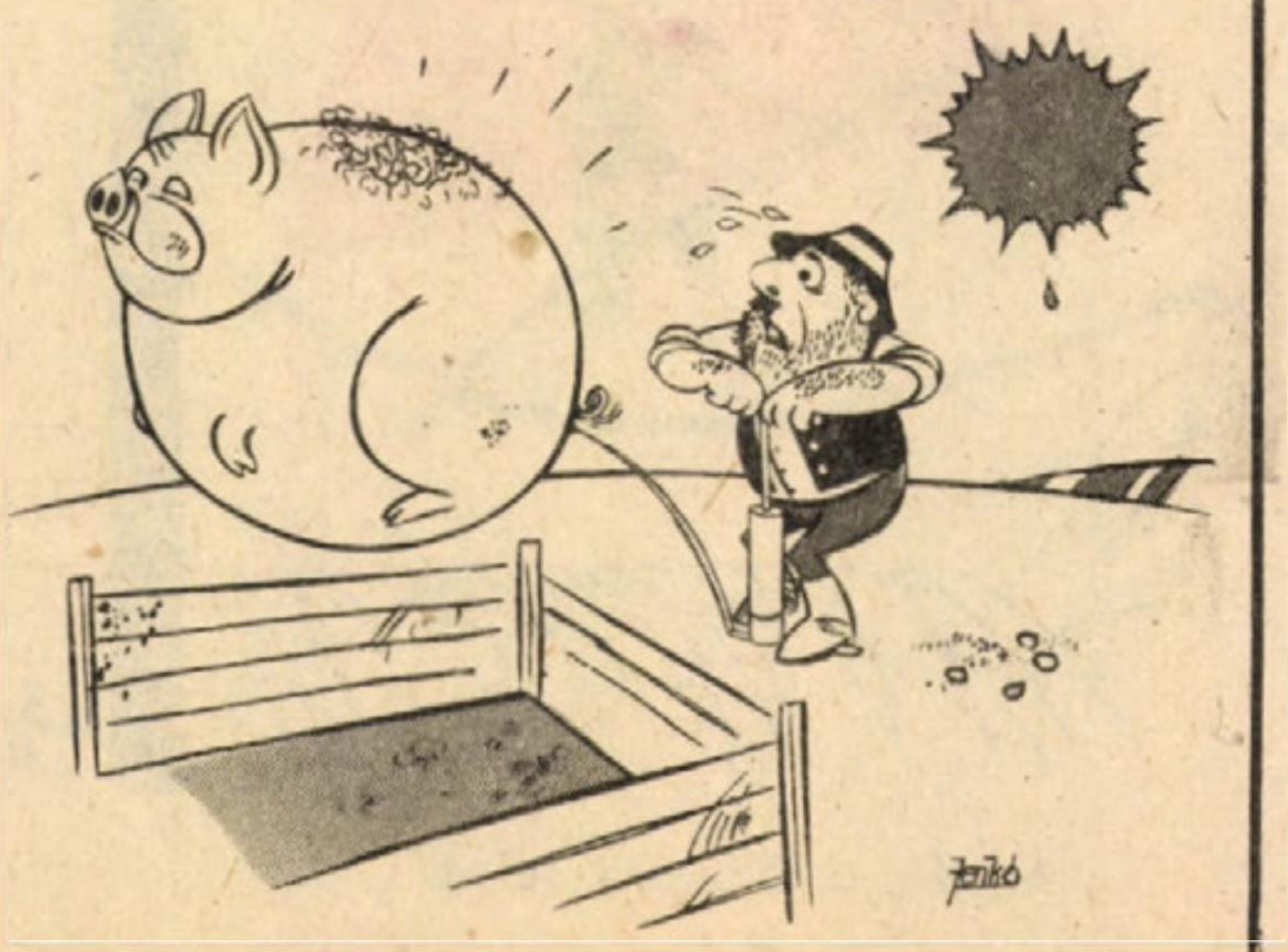

Ketten beszélnek
z z z

— Maga siratja Tibort, vagy nem bánja, hogy a vízbe fulladt?

— Az attól függ, hogy ki az a Tibor. Ki az a Tibor?

— Én sem tudom.

— Akkor honnan tudja, hogy a vízbe fulladt?

— Beszélik. Akik a szabócsaládot hallgatják, azok beszélik.

— És akik beszélik, hogy Tibor a vízbe fulladt, azok siratják?

— Azok siratják.

— Akkor én is siratom. És mi van a szabócsalád többi tagjával?

— Élnek.

— Goccejszdank.

— Maga nem hallgatja a szabócsaládot?

— Biz én nem. Én a Kacsirek-családot hallgatom.

— Miért?

— Mert rossz a rádióm, ellenben vékonyak a falak.

— Jó a Kacsirek-család?

— Kitűnő. És mindennap van, nem csak egyszer egy héten, mint a szabócsalád. Képzelje, Pistike kiöntötte a tejfölt és az anyja megpofozta. Hazajött a Kacsirek, nem volt tejföl a zöldbablevesben, mire azt mondta, hogy úgyis jó. Ez volt a tegnapi adás.

— Nem is rossz.

— Persze, hogy nem. Csak egy baja van. A Kacsirek-családot nem lehet elzárni akkor sem, ha unalmas. Igaz, amióta a Kacsirek Micike jegyben jár a Zolival, ritkán unalmas. Képzelje, a Zoli esténként snapszlizik a Kacsirek bácsival.

— Ezt is közvetíteni szokták?

— Hát persze. Csuda, hogy miket beszélnek közben. Egészen életszagú a műsor. A szabócsalád is olyan életszagú?

— Azt mondják, igen. Ha feljövök magához valamelyik este, meghallgathatom a Kacsirek-családot?

— Semmi akadálya. Ha szerencséje van, kifoghat egy jó műsort.

— Mitől függ, hogy jó-e a műsor?

— Egyszerű. Ha a Kacsirekék moziba mennek és elviszik a Pistikét is, akkor jó a műsor. Mert akkor a Zoli egyedül marad otthon a Micikével.

— És miről beszélgetnek?

— Azt nem árulom el. De azt mondhatom, hogy nagyon nevelőhatású. Már az egész országban követik őket.

— És izgalmas?

— Hajjaj!

— Mikor jöjjek?

— Csütörtökön. Akkor van új műsor a sarki moziban, ilyenkor marad egyedül Micike a Zolival.

— És hány órakor kezdődik az adás?

— Kilenckor. De ha csak később tud jönni, az se baj, mert a műsort egy óra múlva meg szokták ismételni.

(t.)

Itt a dinnye-szezon

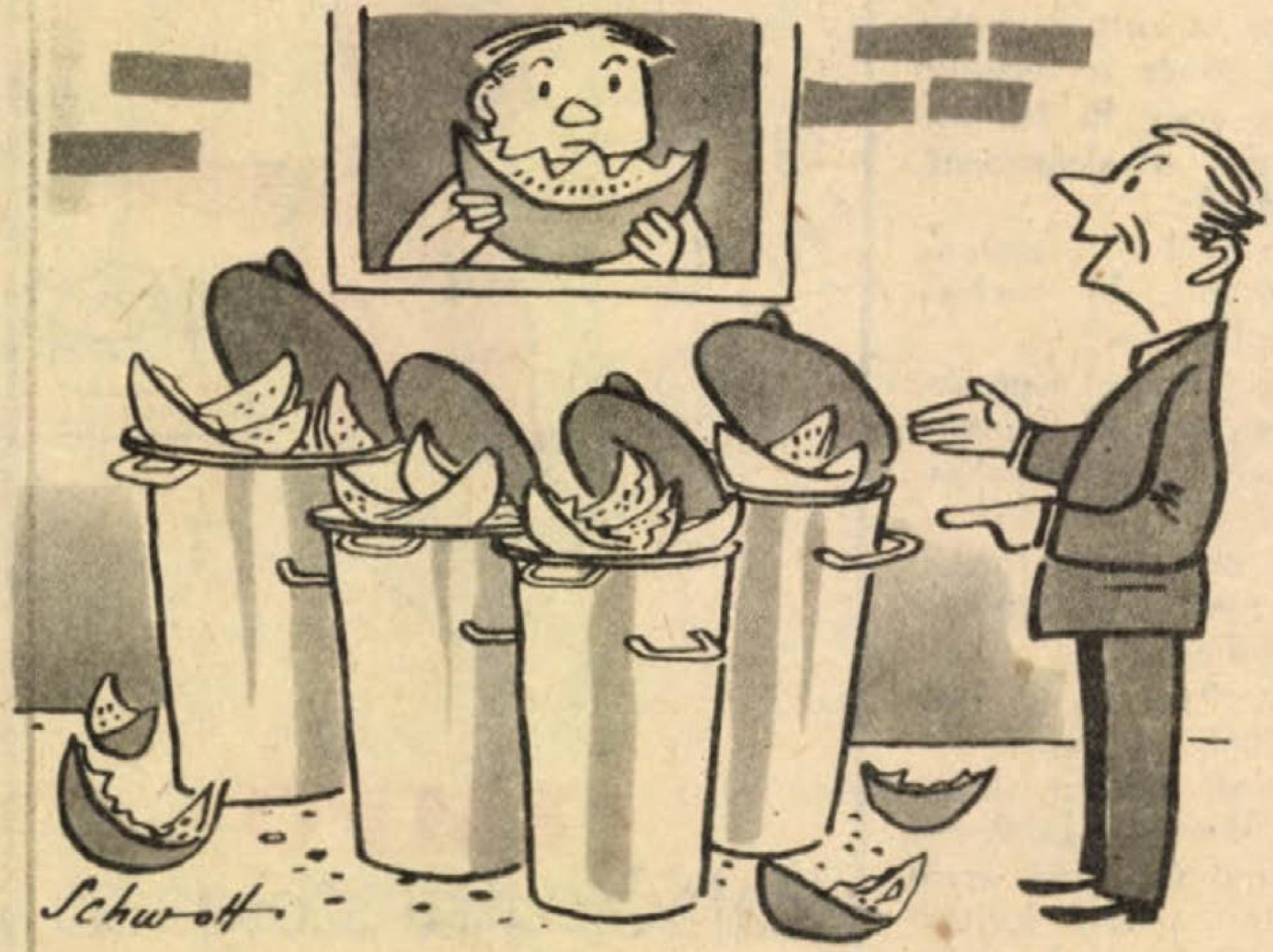

– Mondja, ezt mind maga ette meg?

A Pentagonban

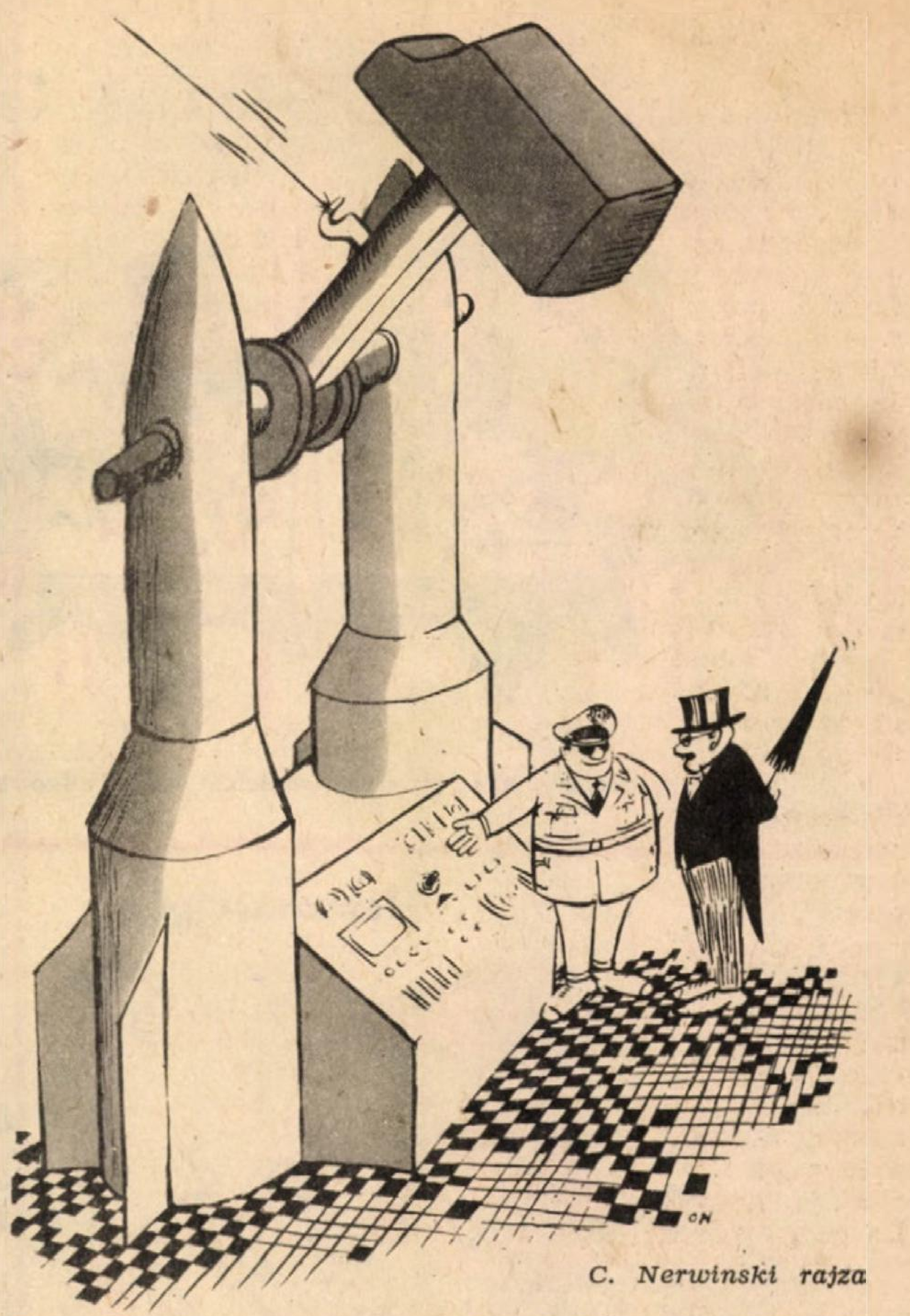

C. Nerwinski rajza

– Igazán könnyű dolog elindítani a háborút. Csak megnyomom ezt a gombot és többé nincs semmi gondunk.

De Gaulle Bonnban

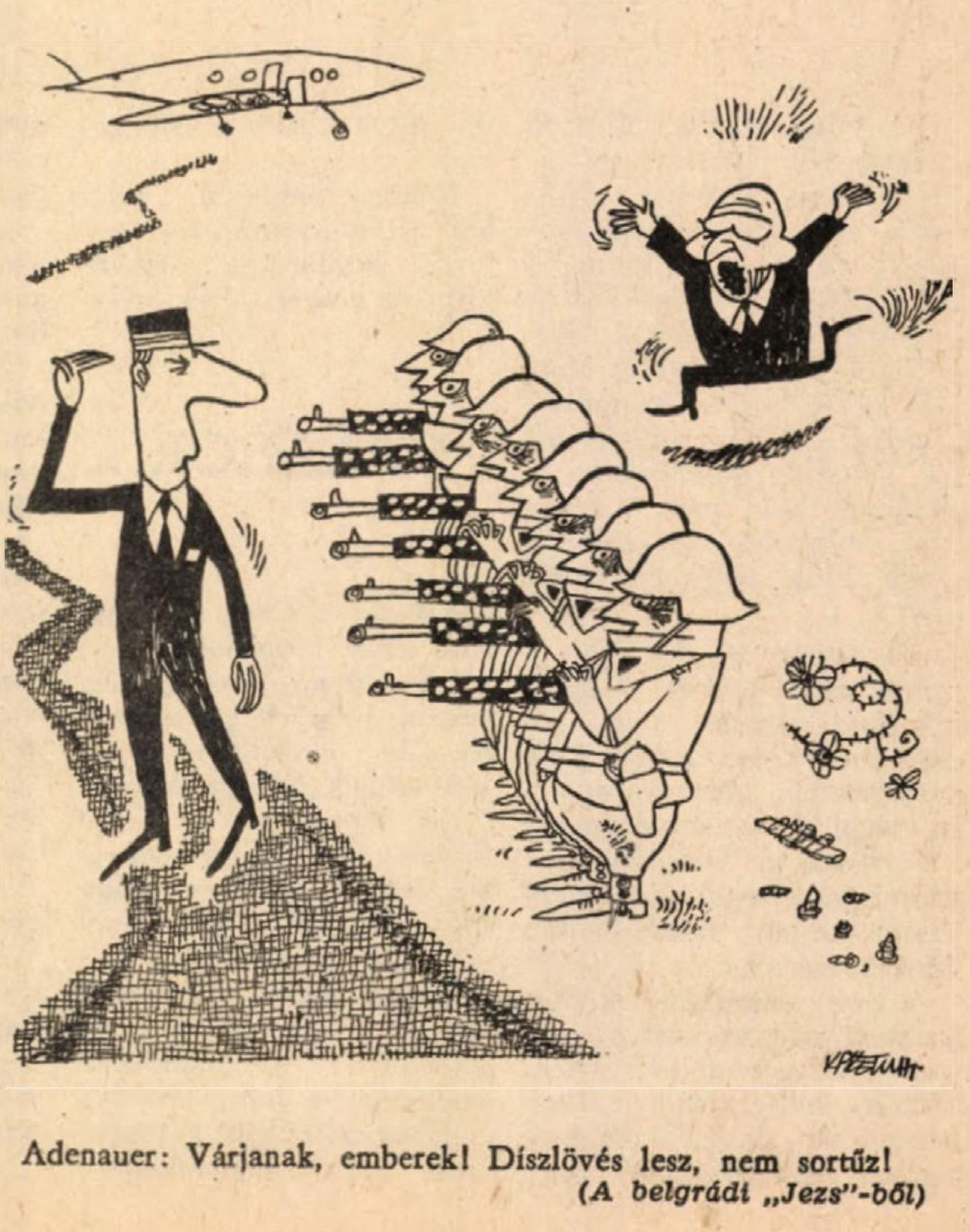

Adenauer: Várjanak, emberek! Díszlövés lesz, nem sortűz!
(A belgrádi „Jezs"-ből)

Tsz-tapasztalatcsere

Szegő Gizi rajza

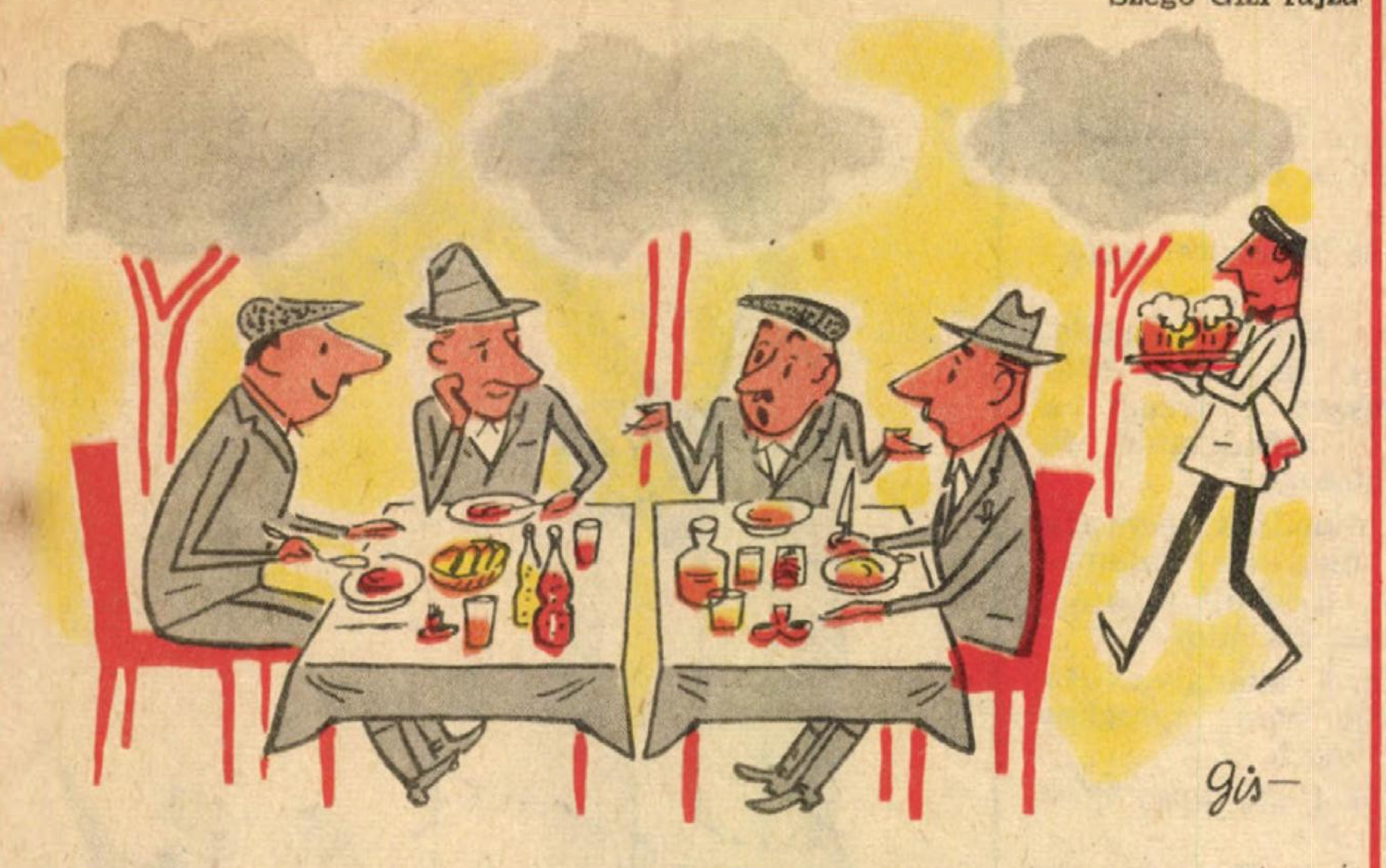

– Szóval maguknál azért volt szép jövedelem, mert dolgoztak? Ja, hát úgy nem kunszt! ...

Háztartási gép

Vasvári Anna rajza

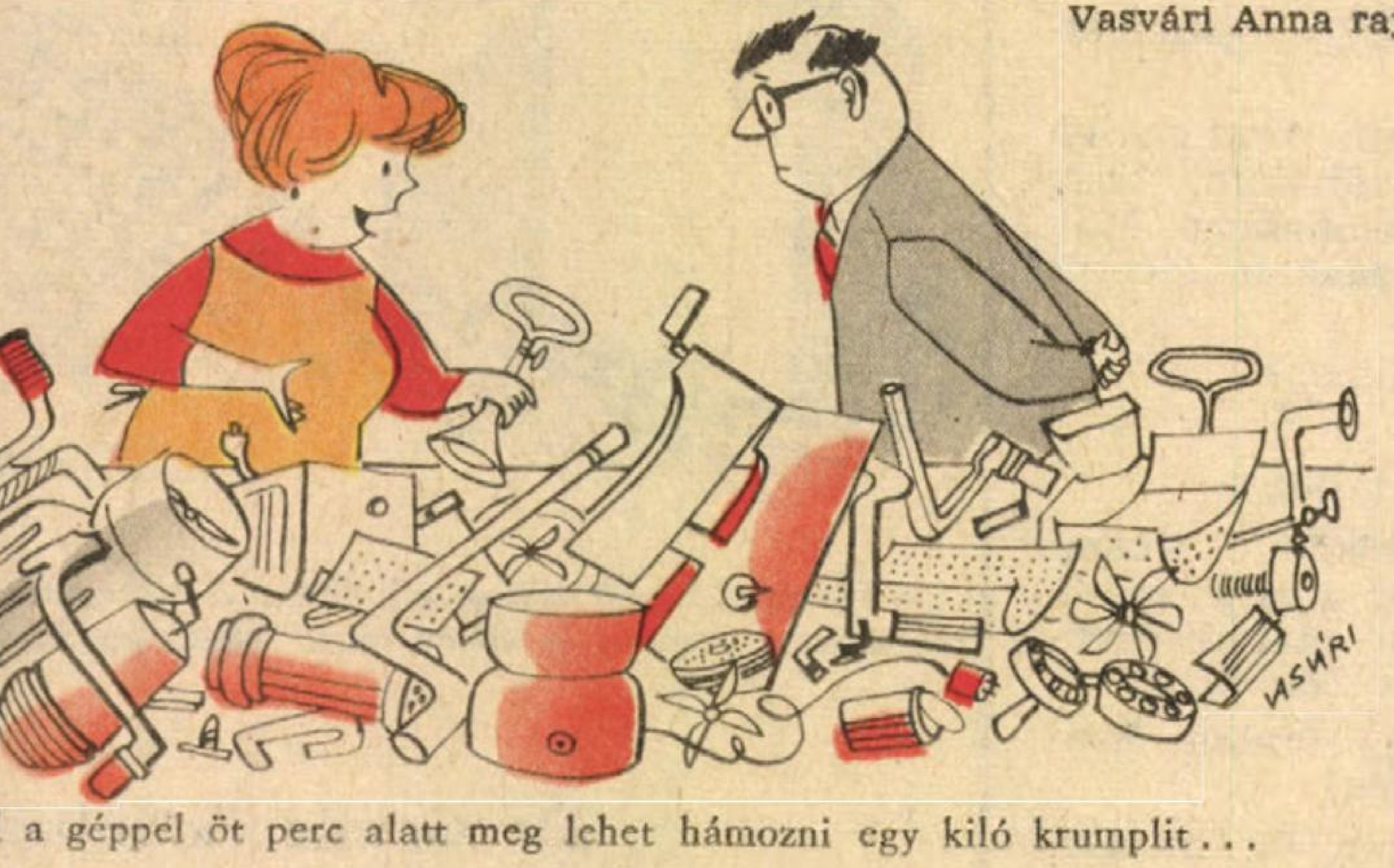

– Ezzel a géppel öt perc alatt meg lehet hámozni egy kiló krumplit ...

A humor KÖNYVÉBŐL

SOLTI HERMIN kabarédiva híres volt sikamlós „nyelvbotlásairól”. Egyik ilyen nevezetes nyelvbotlásáért a rendőrbíró száz pengő pénzbírságra ítélte. Az ítélet hallatára a színésznő felszisszent:

– Nincs itt valami tévedés, fogalmazó úr?

– Miért volna tévedés?

– No, mert más nővel épp fordítva szokott történni a dolog.

– Hogy?

– Egy botláson száz pengőt keres.

URAY TIVADAR finom humorára jellemző a következő kis eset. A Nemzeti Színház évadnyitó társulati ülését a szokványos megszólítással nyitotta meg az igazgató:

– Hölgyeim és uraim!

– Bocsánat – szólt közbe egy hang –, a férfikollégákat se tessék kihagyni.

Uray volt a közbeszóló. Általános csodálkozás, hiszen a férfiak megszólítása szabályszerű volt. A pillanatnyi zavart Uray tettetett észbekapással oszlatta el:

– Ja, pardon, azt hittem, hogy a direktor úr rám értette, hogy „Uraym”.

BERKY LILI igen kedvére való, ügyes mindenesre akadt. El is határozta, kedvezni fog a fiatal teremtésnek, hogy minél jobban magához édesgesse. A legközelebbi új felléptéhez szabadjeggyel lepte meg a lányt. Ez azonban udvariasan elhárította a kegyet:

– Csütörtökön sajnos nem mehetek, nagysága, mert akkor éppen kimenőm van.

VALAHOL...

A világ mindig változik, s már Hérakleitosz így intette a strandolókat: „Kétszer nem léphetsz ugyanazon vízbe...” Mindig új és új élmények tárulnak az ember elé. Valaha a vansztepp botránkoztatta meg az idősebbeket, napjainkban a rock and roll került a feledés homályába, s holnap talán már a twisztet emlegetik úgy, mint a régi idők megható emlékét.

A nyelv is fejlődik, s ahogyan egykor „mély elemzés” nélkül nem fogadták be az embert jobb társaságba, úgy most a „valahol” az a varázsige, amellyel ki lehet fejezni a kifejezhetetlent, és soha nem sejtett finomságokat lehet elérni. A „valahol” valami megejtően ködös, sejtelmes, titokzatos szó, amelyet az emberi értelem határvonalán lehet csillogtatni. A „valahol” segítségével elmondhatjuk, hogy így jut a sznob a csillagokig.

Néhány példa a „valahol” alkalmazásáról:

„X színdarabja megmutatja az emberi lélek mélységeit, de valahol mégsem lehet megérteni.”

„A modern zene még mindig nem eléggé népszerű, de valahol már mutatkozik iránta igény.”

„A lengyelek is sokat kísérleteztek a filmmel és valahol már megoldották a modernség és a mondanivaló problémáját.”

„Kant ugyan kritikainak nevezi filozófiáját, de valahol a metafizika szellemében bölcselkedik.”

„Dzsingisz kán kétségtelenül sokat kegyetlenkedett, de valahol a türelem erénye sem volt idegen tőle.”

„Einstein átfogó képet akart alkotni a világ anyagi egységéről és ez valahol sikerült is neki.”

Nézetem szerint a „valahol” még nincs is teljesen kiaknázva, még ki lehetne terjeszteni alkalmazását. Mint például:

„Valahol kellene kapni T-dugót, de valahol sehol sincs.”

„Alajos olyan ragadós, hogy nem lehet lerázni. Valahol már elmehetne a fenébe.”

„X-nek megvan a magához való esze, de valahol agyalágyult.”

„Sanyi valahol nagyon művelt, de hol?”

Még csak annyit, hogy érzésem szerint Lőrincze Lajos bizonyára tud erről a legújabb nyelvi hajtásról, de valahol mégsem vesz tudomást róla.

Feleki László

E heti hirdetésünk

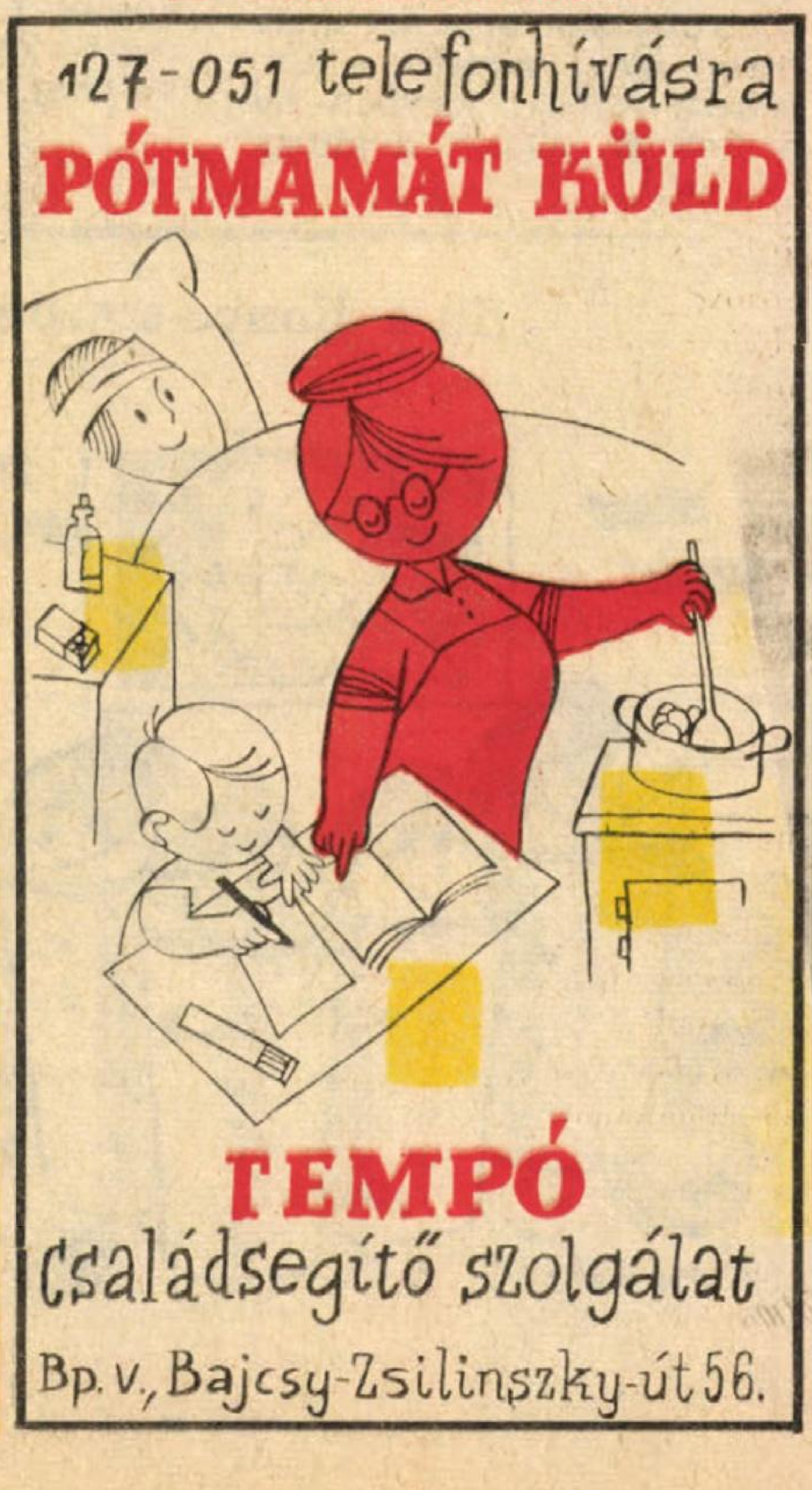
127-051 telefonhívásra
PÓTMAMÁT KÜLD
TEMPÓ
Családsegítő szolgálat
Bp. V., Bajcsy-Zsilinszky-út 56.

Szűr-Szabó József rajza

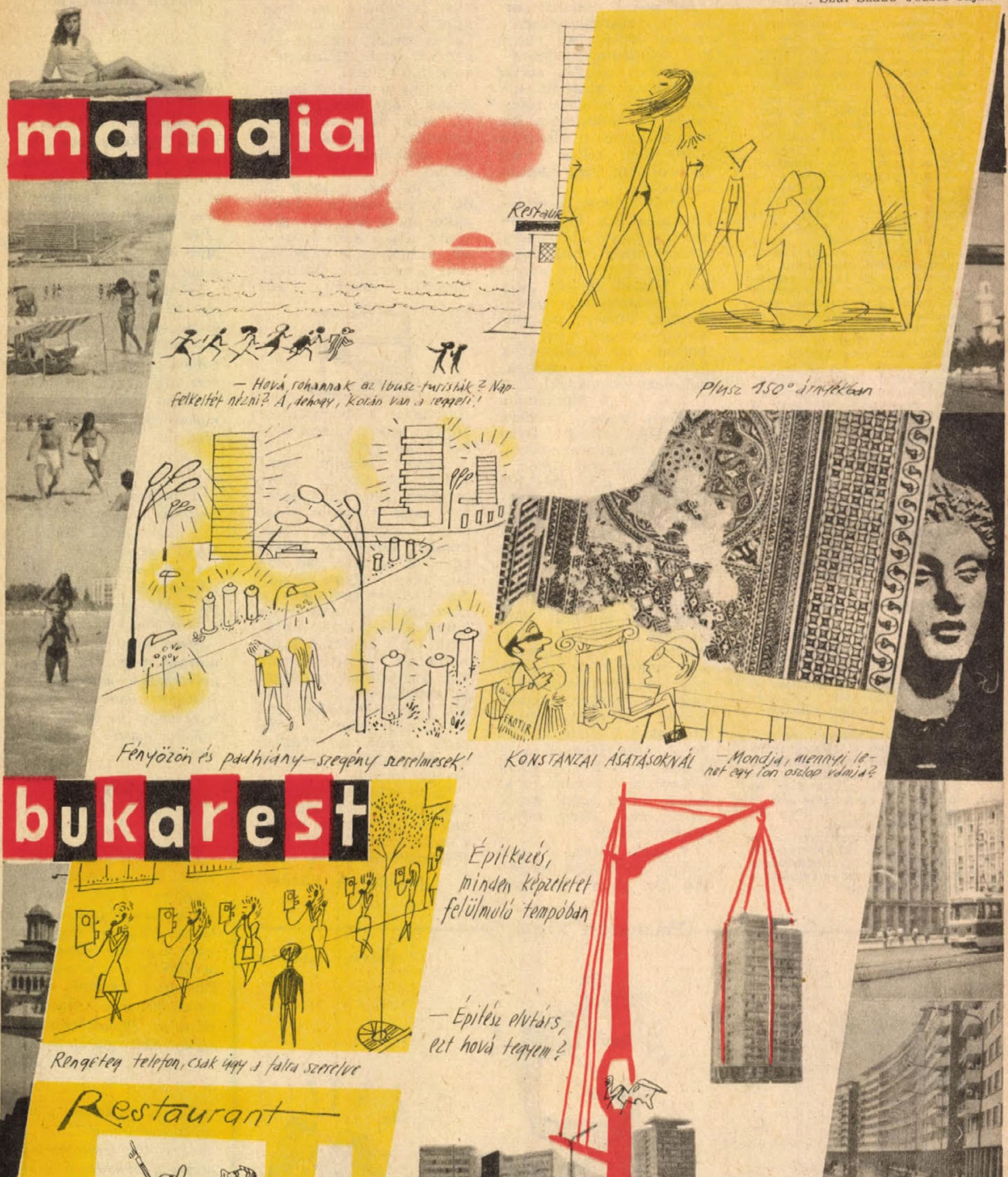

mamaia

— Hová rohannak az Ibusz-turisták? Napfelkeltét nézni? Á, dehogy, korán van a reggeli!

Plusz 150° árnyékban

Fényözön és padhiány — szegény szerelmesek!

KONSTANZAI ÁSATÁSOKNÁL —Mondja, mennyi lehet egy ion oszlop vámja?

bukarest

Építkezés, minden képzeletet felülmúló tempóban

— Építész elvtárs, ezt hová tegyem?

Rengeteg telefon, csak úgy a falra szerelve

Tolmácsom: Hogy ez mit akarhat??!

val! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a büro
bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával!
val! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a büro

Gyűjtsd a fáradt forintot!

A Keleti pályaudvarnál, szeptember 4-én, 16 óra 45 perckor felszálltam a Rákospalota felé haladó 67-es villamos 5659-es számú kocsijára. vonaljegyet kértem, amelynek ellenértékét egyforintossal akartam leróni. A kalauznő alaposan szemügyre vette a forintomat, majd felháborodott hangon – hogy lehetőleg az egész kocsi utazóközönsége felfigyeljen rá – az alábbi felszólítást intézte hozzám: „Kérem, legyen szives másik pénzzel fizetni, mert ez az egyforintos nem jó!”

Amikor érdeklődtem, hogy miért nem jó a két órával azelőtt villamoson kapott forintom, a kalauznő oktató hangon közölte: a Fővárosi Villamosvasút vezetősége rendeletben kimondta, hogy az 1956 előtt kiadott, régi népköztársaság-cimeres forintokkal fizetni nem lehet . . .

A kalauznő nagyhangú felhívása után, hogy a „hibát” korrigáljam, újabb egyforintost nyújtottam át, amit ő már megfelelőnek tartott, és kértem, hogy előbbi forintomat adja vissza. Erre ő diadalmasan közölte velem: „Még mit nem? Hogy másokat is becsapjon vele?” Aztán jó hangosan tovább oktatott: Ő olyan utasitást kapott, hogy az ilyen forintokat el kell koboznia.

Furcsa . . .

Mészáros István
XIV., Korong u. 22.

Kérdés pad-ügyben

„Messze van a Mester utca vége” — hirdeti a régi nóta, s ebben az állításban semmi túlzás nincsen. Az utca hosszúságát évtizedeken át padok enyhítették, kellemes oázisok az elfáradt vándoroknak.

Tavaly aszfaltozási munkákat végeztek a Mester utcában, és a kövezettel együtt a padokat is fölszedték. A padoknak azóta lábuk kelt, és immár egy esztendeje semmi jel nem mutat arra, hogy valaha is előkerülnek.

Az utca nyugdíjasai és a nagyforgalmú SZTK-rendelőintézet betegei azonban mégis megkérdezik: van-e remény a padok pótlására?

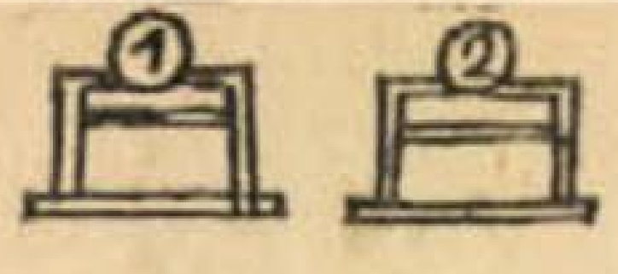

ABLAKOK

Belépek a postahivatalba. Mi tagadás, aggodalmasan lépek be, pénzt kell feladnom, valószínűleg sokan lesznek, sorba kell állnom, ki tudja, kitöltöttem-e minden rovatot, s jól töltöttem-e ki, nem küldenek-e vissza, s utána nem kell-e újólag sorbaállnom egy másik ablaknál.

Tehát belépek a postahivatalba. És íme, egyszerre valami jó, meleg emberi érzés ömlik végig bennem. Nincs itt semmi baj. Hiszen ez egy nagy postahivatal, szép postahivatal, modern postahivatal, sok-sok kicsi ablakkal, az ablakocskák fölött kerekded számokkal, hogy aszongya 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9. Elámulok a modern ember rendező értelmén, amely ilyen cukros mesevárat teremtett postahivatal címén.

Csupán két ablaknál állnak sorban. Az 1-esnél, ahol az van kiírva, hogy Értékcikkárusítás és az 5-ösnél, amelyen az a felirat van, hogy Csekk- és utalványbefizetés

Közben ott állnak az üres kicsi ablakok. Megyek is a 2-eshez, bekukkantok a kis ablakocskán, vajon ki ül mögötte, egy tündérkisasszony-e, vagy a vasorrú bába? Kukk . . . Ni csak, ez üres. Megyek a 3-ashoz, kukk... Ez is üres. Megyek a 4-eshez, ez is üres, megyek a 6-oshoz, a 8-ashoz, a 9-eshez, kukk, kukk, kukk. Mind üres. Mind, mind, kivétel nélkül.

7 pici ablak, 7 pici szám, mindegyik mögött hét pici asztal, hét pici szék és mind a hét üres, mint a Hófehérke meséjében a törpék tanyája. Mi van itt? Hahó! Kiirtották a postahivatalt?

Aszongya valami bennfentes, hogy nem irtották ki, csak hát nincs elég munkaerő. Menjek a nyitott ablakhoz és álljak sorba.

No jó, már megyek is, de kérem szépen, minek akkor ez a sok szép pici ablak, a sok szép felírással, minek ez a nagy terem, a sok fülke, ha naphosszat üresen áll.

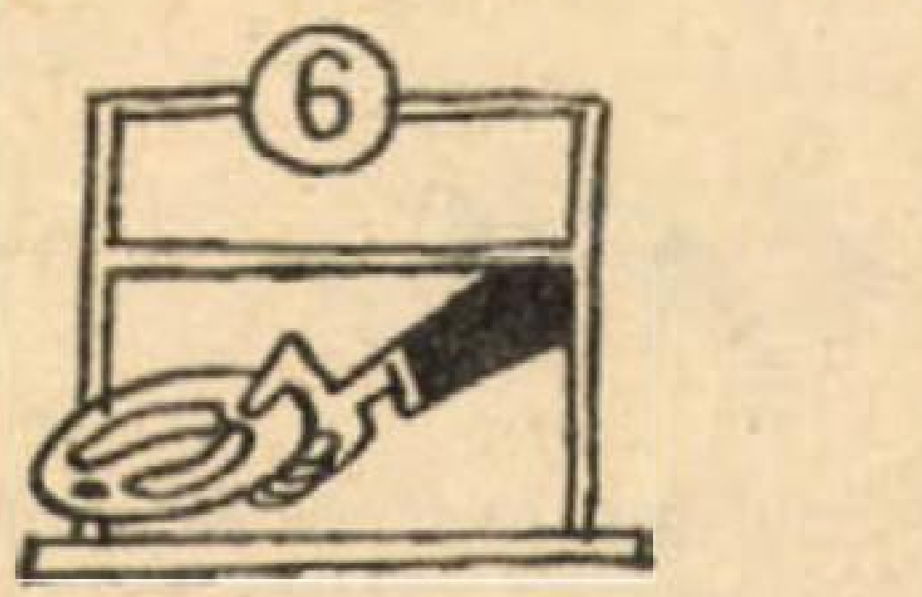

Aszongya a bennfentes, hogyha tudok valami jobbat, akkor szóljak.

Ezennel közlöm, hogy tudok és szólok. Mert rendben van, én megértem, hogy a postán nincs annyi munkaerő, hogy minden ablakhoz jusson egy. De ha már van ablak, akkor legyen kihasználva! Az én javaslatom a következő: az üres ablakokat ki kell adni albérletbe. Az egyiknél árulhatnának virslit tormával, a másiknál zöldséget és gyümölcsöt, a harmadik a szemfelszedőé lenne, a negyediket a cippzáras kapná az ötödiket a gyorstalpaló szolgálat és így tovább.

Ez jó volna a közönségnek, jó volna a virsliárusnak és jó volna a postának is, mert tisztes bérjövedelemhez jutna.

Novobáczky Sándor

Háztartási kisgép

Mészáros András rajza

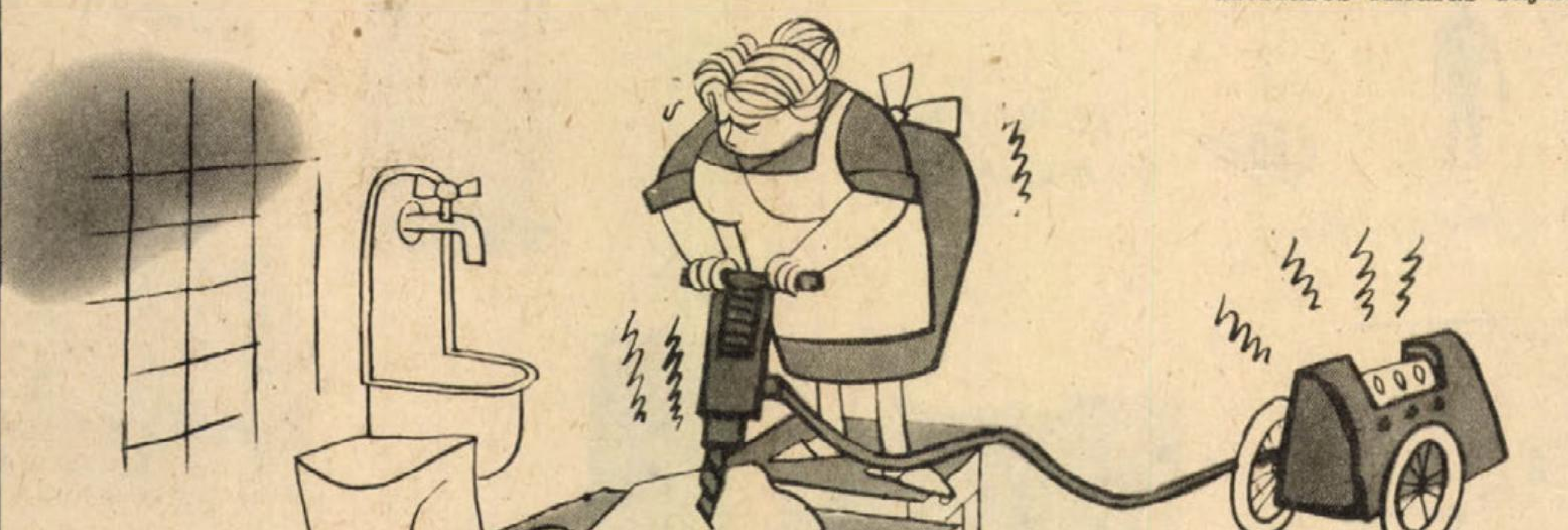

Porcukor-tömb törő

Szemmel — füllel

ZENÉS HIRDETÉS

I.

A rádió hirdetéseiben hallottunk egy olyan érdekes és tanulságos párbeszédet, amelyet szerintünk a logika tankönyvében lehetne felhasználni. Egy női hang megkérdi: „Most mit csináljak ezekkel?” Erre egy férfi így válaszol: „Add át a MÉH-nek!” Mire újra a nő: „A MÉH pénzt ad érte!”

Tehát a hölgy, akinek egy fél perccel előbb fogalma sem volt arról, hogy mit csináljon felesleges kacatjával, harminc másodperc múlva már kioktatta a rádió hallgatóságát a hulladékok jövedelmezőségére.

II.

A politechnikai oktatás terjedése nagyon örvendetes. A szülők örülnek, hogy gyermekeik részt vesznek benne. De ne csodálkozzunk, ha egyik-másik szülő aggódni fog a politechnikai oktatás miatt. Ugyanis egy másik zenés hirdetés megemlíti, hogy a politechnikai oktatásnál elszenvedett balesetek esetén is érvényes az iskolai biztosítás. Igazán megnyugtató reklám . . .

MEGFIGYELÉS

I.

Zsúfolt csuklós autóbusz. Az autóbusz első részében állok. Szorosan odapréselődtem a mellettem állókhoz. Meg sem lehet mozdulni! Megszólal az ülőkalauz és a megafon harsányan közvetíti meggyőző hangját: „Menjünk előre, ne álljunk meg középen! Elöl egészen üres!”

II.

Tegnap láttam egy gyógyszertárban . . . A gyógyszerész felírta az összeget a blokkra, a pénztárhoz ment, fizetett, a blokkot a helyére tette, elővett egy demalgont és lenyelte.

Ebben a gyógyszertárban nincs baj a társadalmi tulajdon védelmével . . .

(—sti)

Végre!

Kaján Tibor rajza

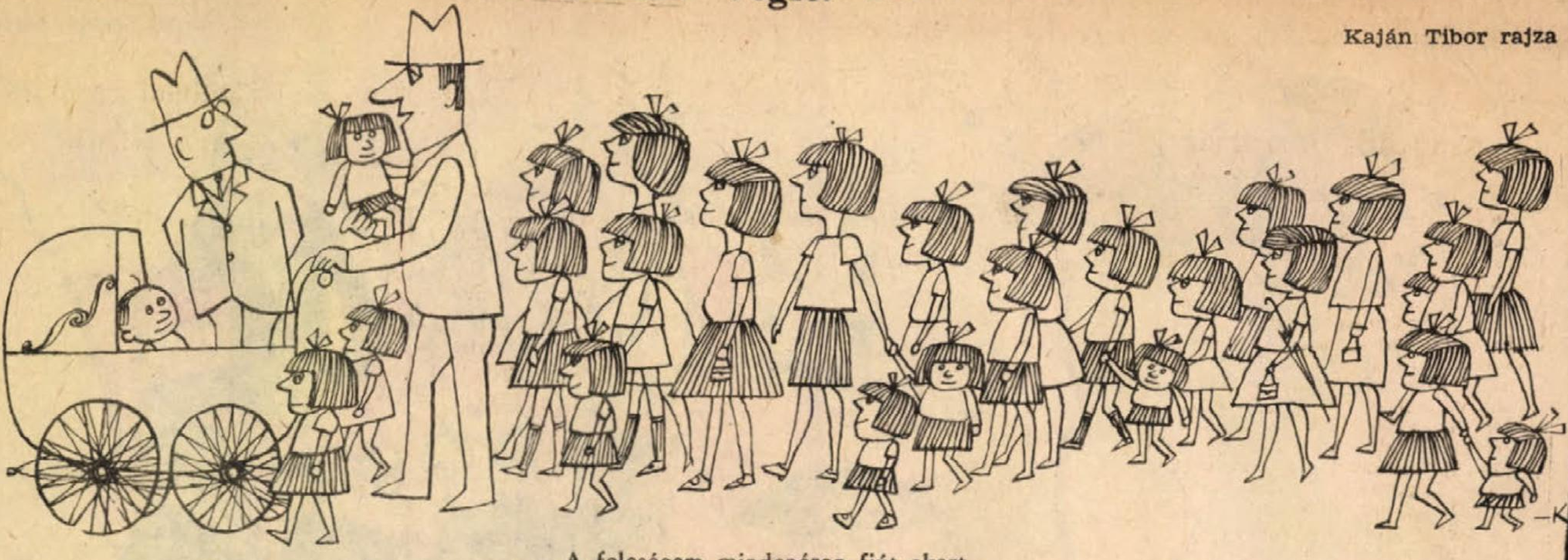

– A feleségem mindenáron fiút akart.

Tűnődések rövid pórázon

— Mit tegyek, ha a hatóság egy intézkedését tévesnek találom? — kérdezte egy ifjú Szókratésztől, Athén piacán.

— Ha kinyitod a szád, bekaphatod a legyet. Ha lenyeled a békát, felfordul a gyomrod. Legjobb tehát, ha a hatóságok nem tévednek — felelte a bölcs férfiú.

*

Egy szürrealista festő naplójából: „Kiállításomnak az a látogatója, aki mosolyogni merészelt azon, hogy az egyik figurámnak három orra van és egy lába, az nemcsak szemtelen pimasz, hanem kötöznivaló bolond is. Mit képzel ez az alak tulajdonképpen? Amikor náthás volt, nem érezte-é, hogy sok az orra? S amikor üldözték: kevés a lába?”

*

Egy ismerősömtől, aki a tizedik századbeli ékírásos magyar szövegek felkutatását határozta el, megkérdeztem:

— Miért nem gyűjti inkább a kiváló, új magyar filmek dokumentumait?

— Lehetetlenre nem vállalkozhatom — felelte kitérően.

*

Egyesek így gondolkodnak a művészetről: minél érthetetlenebb, annál modernebb, és minél botrányosabb, annál érdekesebb.

*

A presszóban egy szőke tündér a duplát hozván oly elbűvölően mosolyog, hogy két forintnál kevesebb borravalót nem illik neki adni.

*

A magunk öregedése fölött elnézünk, de a feleségünkét nem bocsátjuk meg.

*

A derűs lélek a nyaralásán annak is örül, ha nem esik a hó.

E. Kovács Kálmán

A GYÓGYAUTÓ

Igen, pontosan így, egybeírva, kötőjel nélkül, akárcsak a gyógykórház, a gyógybetét, a gyógycukor, a gyógykovács, a gyógybor, a gyógysonka, a gyógymasszázs és valamennyi gyógyszer meg gyógyintézmény. Legföljebb annyi a különbség köztük, hogy az utóbbiakat már szépszüléink is ismerték, gyógyautót pedig — egészen eddig — ki sem hallott emlegetni; mert hogy nem valamiféle mentőautó, azt máris elárulhatom.

No de mit kell ennyit locsogni. Annyi az egész, hogy az én Sándor barátom igazi magyarember. Bort iszik. Nem minden nap iszik — szentigaz! —, csak úgy hetenként-kéthetenként, de akkor aztán oly istenesen, hogy az asszonykája napig-kettőig is elvárhatja, mire elékerül, hiába is mondja Sándor munkába menet a szertartásos homlokcsók után:

— Nyolcra, szivi, nyolcra a vacsorát.

Pedig tanúsíthatom (a cinkosság némi bűntudatával ugyan), nem vedel. Még csak nem is nyakal. Ősi, népi-nemzeti hagyományaink makulátlan istápolója: ízleli, szaglássza, csócsálja, rágja a bort — még azt is, amelyiket a negyedik ötödik butéliából öntözget a garatjára. Butéliából, bizony, mert ugyan meg nem inna mást, csakis „állami gazdaságit” meg „szőlészeti kutatóintézetit”, ha 40—70 forintjával is mérik palackját. Már azért, mert náluk nem terem bor; „törzstenyésztő” az ő gazdaságuk, nem szőlős.

Így aztán hihető, s nem csupán anyósi beszéd, amit feleségének anyja, Lidi néni hajtogat:

— Jó fiú az én vőm. Igazán jó. Meg keres is szépen: háromezret havonta, meg minden évben van legalább 10—20 ezer forint prémiumja. De hát — el is kvaterkázza a felét, egymaga...

Nohát, alighanem ez a nyitja — döbbentünk rá egy szép napon az oknyomozó történetírás tudákos alkalmazása nélkül is —, hogy Lidi néni tejfölös paprikás csirke helyett az utóbbi években már csak fölpanaszlásokkal traktál bennünket.

Persze, dobbal nem lehet verebet fogni. S nem célravezető a direkt módszerek alkalmazása általában, hogyan hatna Lidi néninek az egész baráti és rokoni körben pertraktált erkölcsi feddése, jelesül a — gyógypedagógiában?

Úgy, hogy Sándor borfogyasztásának gyakorisága és mérete egyenes arányban fejlődött mezőgazdaságunk szocialista szektorának föllendülésével, követte történelmi borvidékeink rekonstrukciójának gyorsuló ütemét.

Hatások és visszahatások, az érzelmi, szellemi és gazdasági eredők meg komponensek egészét kellene ismernünk ahhoz, hogy megfejthessük: mi késztette Sándor barátunk anyósát, hogy így szóljon a tavaszon, megoldván és oltván vele az eddigelé megoldhatatlant és olthatatlant, Sándor szüntelen szomjúhozását:

— Hát, fiam, ne is haragudj, de megmondom. Nem vagy te igazi gazda. Mert ha az volnál, nem néznéd el, hogy már a Petőfi tsz. elnökének is van autója, pedig ő nem állami gazdaságot vezet — neked meg még egy robogód sincs!

— Anyuska, csak anyuska mondhat ilyeneket. Tetszik tudni, mi pénzt adott érte? Áh! — és legyintett, kifejezvén véleményét: hosszú haj, rövid ész. Annál jobban meglepődött, amikor szeme közé nézett az öregasszony, és ellentmondást nem tűrő hangon, valósággal rikácsolt.

— Tudom, én ne tudnám. Hatvanezer! — Aztán, mint kártyában a tromfot, a kezében levő kézimunka alól kivágott az asztalra egy betétkönyvet.

— Tessék! Ha ember vagy, megveszed. Eladtam a kis házamat, s neked adom a felét, de ezentúl csak autón járhatsz. Megértetted?!

És megvette és azzal jár, és azzal viszi-hordja a pusztáról a városba a feleségét és a felesége anyját és bennünket, barátait. S amikor mozi, színház, strandolás után beülünk egy üveg „állami gazdaságira”, az élet értelmét megtalált bölcsek fensőbbségével, — kezében egy limonádéval vagy szörppel, feketével — mosolyog rajtunk, akik még nem jutottunk el oda, amin ő már rég túl van: az alkoholtilalmon. Mivelhogy kocsit vezet.

Hát ez az a bizonyos — gyógyautó.

Toma Ádám

Helyzetkép a közöspiac-tárgyalásokról

Erdei Sándor rajza

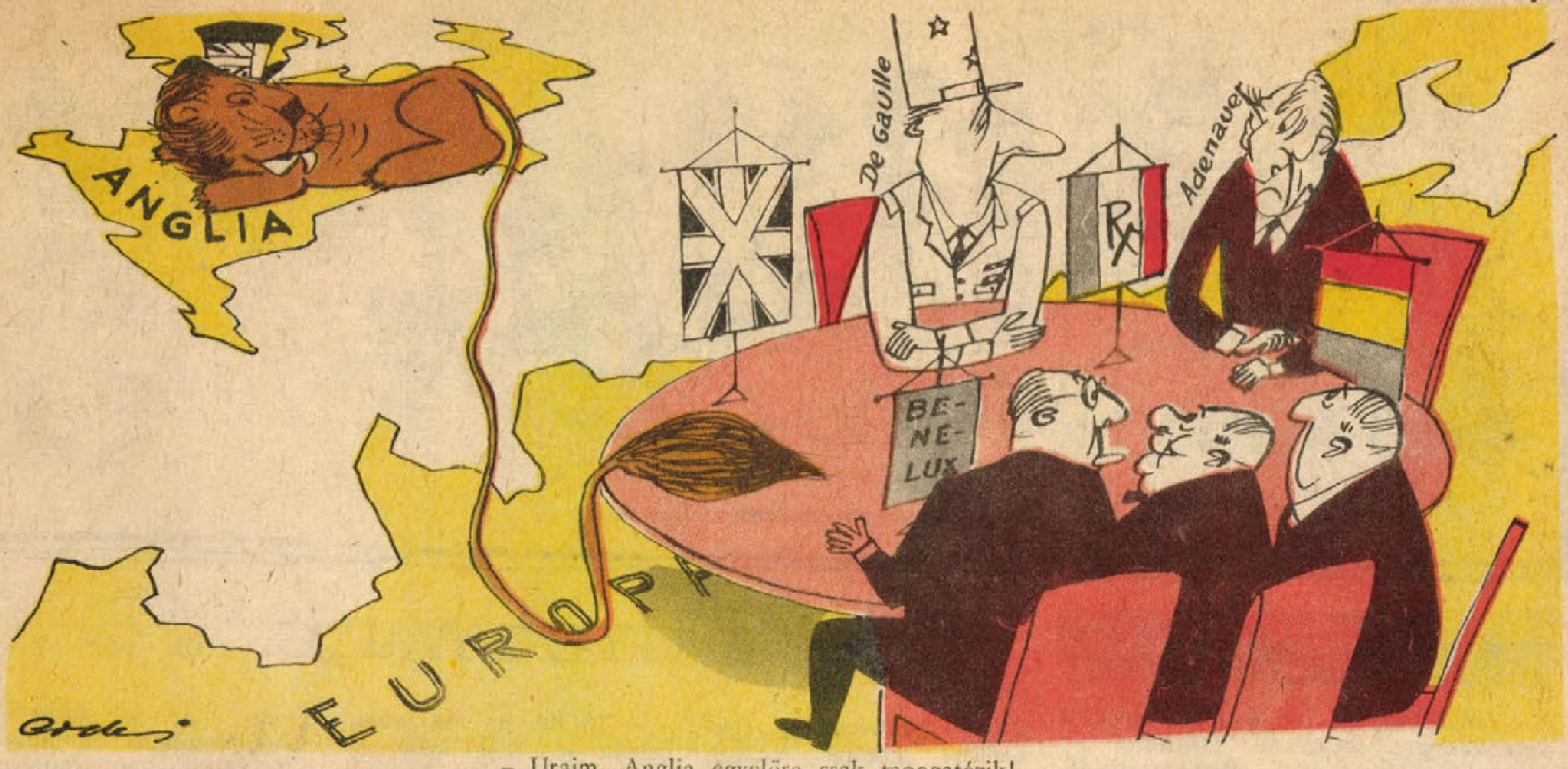

– Uraim, Anglia egyelőre csak tapogatózik! . . .

négy kis történet

Régi emlék, üzletember koromból

Rohantam haza, boldogan. Apám a tornácon tisztogatta a szerszámokat.

— Idesapám! Idesapám!

— He!?

— Idesapám, eladtam a bicskám!

— Netene. Aztán mennyiért adtad el?

Kidagadó büszkeséggel vágtam rá:

— Ingyen.

Provinco-lokálpatriotizmus

Együtt mulattak berettyóújfalusi és debreceni diákok. Akkor még két különálló megye volt Hajdú-Bihar, kötőjeltől innen s túl. A debreceniek teliszájjal ordították:

„Tizenhárom ezüst pity-
ke fityeg a mentémen,
A legelső hajdú vagyok
Hajdú vármegyében . . .”

Sehogy se tetszett a biharmegyeieknek, hogy még a nóta is a debreceniek mellé áll, rá is bődültek menten:

„Tizenhárom ezüst pity-
ke fityeg a mentémen,
A legelső bihar va-
gyok Bihar vármegyé-
ben . . .”

Örök visszatérés

Sáfrány Ede egy évvel ezelőtt azt mesélte, hogy elvált a feleségétől.

— Sajnos, nem volt az igazi! — mondta. — De majd megtalálom.

Ezután hónapokon át más-más fiatal hölgyekkel küldözgette a kéziratait a szerkesztőségbe, kik mind úgy mutatkoztak be, kivétel nélkül, hogy:

— Jó napot! Ede menyasszonya vagyok!

Egyik szőke, másik barna, harmadik vörös, egyik húszéves, másik harmincöt, csak abban hasonlítottak, hogy egyformán mutatkoztak be. Egy sose jött kétszer.

— Hát neked hetenként másik menyasszonyod van? — kérdeztem Ede barátomat, mikor összejöttünk.

— Egyik se jó. Keresem az igazit.

Tegnap hallottam, hogy visszaköltözött tavaly elhagyott feleségéhez.

Végre megtalálta.

Ő az igazi!

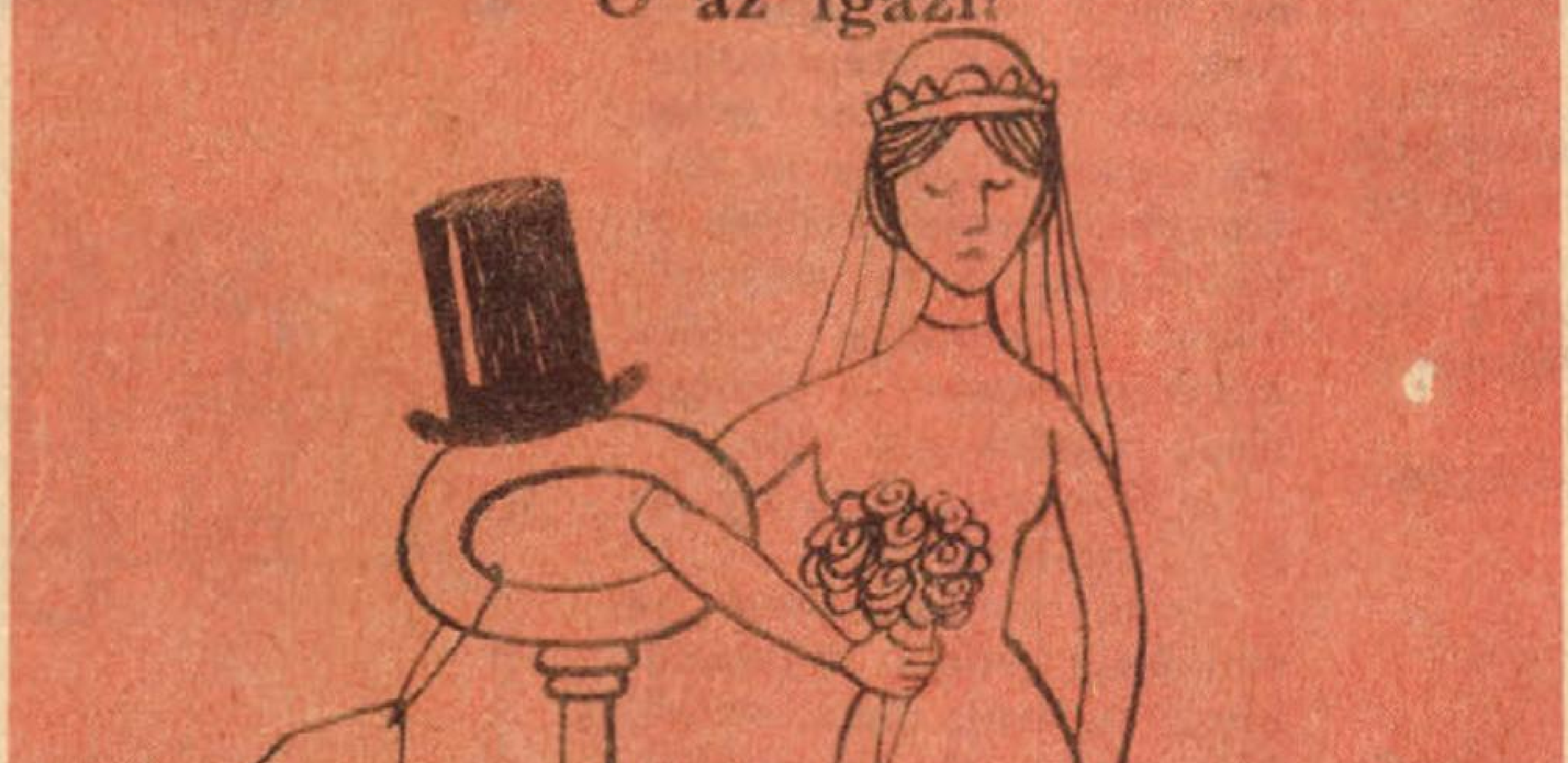

Nagy különbség

Dolgozik két ember a Sominelimpexnél. Csudálatos szerzetek. Amint elkezdődik valamilyen röpgyűlés vagy osztályértekezlet, ők ketten — mintha csak összebeszélnének — rögtön elszundítanak. Az egyik egy volt maszek, akit nem érdekel a világon semmi. A másik ellenben a csoportbizalmi, egy nagyon aktív elvtárs, akit meg annyi minden érdekel reggeltől délutánig, hogy mire valamilyen gyűlés elkezdődik, lecsukódik a szeme a fáradtságtól.

— Mégiscsak szégyenletes dolog — fakadt ki valaki ellenük —, hogy ez a két ember, ahogy az értekezlet elkezdődik, azon nyomban elalszik.

— Az igaz, hogy elalszik — tette hozzá Sáfrány Ede a maga bölcsességét —, de az egyik egészen más politikai szemszögből alszik el, mint a másik! Ne általánosítsunk, emberek!

Alföldi Imre

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 62.4998 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3
Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.